

BURMESE
CLASSIC

အင်း

သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့်
ပတ်သက်၍

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား
တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်းများ
အဖွဲ့အစည်းအား တည်ဆောက်ရေး

ဒီအရာ
ဒီအရာ
ဒီအရာ

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်သူ့သဘောထားကို ပထမဆုံး အဆင့်မြှင့်တင်ရန်အတွက် အကျိုးရှိကြောင်း
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား အနှိပ်ရက်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား အနှိပ်ရက်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အရေးကြီးသောများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ဖြန့်လှည့် ချမ်းသာညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားသည် ဖွံ့ဖြိုးမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့ဖြိုးမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ငြိမ်းရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဆိုင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနီဗီယူ စွမ်းအားသေည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြုသန်ထက်မြတ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မျှင်စ

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍

(အချစ်မေတ္တာဘွဲ့လုံးချင်းသန့်သန့်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၅၄၀၆၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၈၀၇၀၀

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
ဧပြီလ - ၅၀၀ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်ကြည်(ခ)ဦးသစ်လွင်(ကံ့ကော်မြိုင်စာပေ)
(၀၉၄၇) အမှတ် (၁၁၃) ရွှေပြည်သာလမ်း၊
(၆)ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) သံစွာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၀၆)၊ စာမေ့လမ်း။

တာမေ့ကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမေ့မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ကိုအောင်လွင် (CONQUEROR)

ကွန်ပျူတာ - ပန်းဖိတ်

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး - ခင်မာဆွေ

ဖြန့်ချိရေး - မြတ်မာမာမင်း၊ မင်းလေး

အတွင်းဖလှယ် - ကိုသောင်းမြင့်

စာအုပ်ချုပ် - သံစွာမွန်

သံစွာမွန် (T.S.M) Publishing Center မှ

တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

သုတိန်နစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

အခန်း » ၁ «

“ဆိုက္ကားပိုင်နဲ့၊ အိမ်ပိုင်နဲ့၊ တီဗွီ၊ အောက်စက်၊
အပ်ချပ်စက်တွေနဲ့၊ အထင်တွေစွတ်ကြီးပြီး ယူလိုက်မိပါတယ်၊
ယူပြီးမှ သောက်ပျင်းကြီးဖြစ်နေတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့
ဘူး”

“အမေကလည်း၊ အဖေကြားသွားပါ့မယ်၊ သူ့ခမျာ
စိုယ်တစ်ပိုင်းချီနေတဲ့ဥစ္စာ၊ သနားပါတယ်”

“ဪ ဪ... ဒီဒုက္ခိတကြီးကို လင်လုပ်နေတဲ့
မအေကိုတော့ သနားဖို့မစဉ်းစားမိဘူးလား”

အေးမက ခေါင်းလေးကုတ်၍ ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေက လူကောင်းပဲ၊ မသန်စွမ်းတဲ့
လူကို ညှာသင့်တာပေါ့”

သံစွာမွန်စာပေ

သုန္ဒရီ

ဒေါ်တင်ဌေး ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဘာမှညာနေဖို့မလိုဘူး၊ အစကတည်းက သူသာ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်၊ သွားသွားလာလာ မင်းသားလေးလို မနေခဲ့ဘဲ ကိုယ့်ဆိုက္ကားလေး ကိုယ် ကြီးကြီးစားစားနင်းပြီး သက်ကြွေးတင်ရင် ရှိတာတွေလည်း မကုန်ဘူး၊ စီးပွားလည်း တက်မယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်ဆိုက္ကားကို သူများပေးနင်းရတဲ့ အံ့နာ ခလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ကျေနပ်၊ နာရေး၊ မကျန်းရေးဖြစ် တော့ ရှိတာလေးပြေးပေါင်၊ မရွေးနိုင်တော့ ဆုံး”

“အဲဒီတုန်းက အမေ အဖေကိုစည်းရုံးပြီး ရှာဖွေခိုင်း ပါလား အမေရဲ့”

ညိုက ဝင်ပြောပြန်သည်။

ဖအေကိုထိတော့ ပြောနေတာက ကိုယ့်အမေပေမယ့် လည်း သူတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်သာ။

ဒေါ်တင်ဌေးက သူတို့စကားကြောင့် ရပ်မသွားပါ။

“ပြောပြီကောအေ၊ ဘယ်မှာရခဲ့လို့လဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ကြွရွနေအောင်ဝတ်ပြီး အချိန်ပြည့် လမ်းသွား၊ အပေါင်း အသင်းနဲ့ အဝတ်အစားနဲ့၊ ငယ်ရွယ်တုန်းက အချိန်တွေဖြုန်းခဲ့ သမျှ သားသမီးတွေကြီးလို့ အရွယ်လည်းကျလာရော အရက် သမားပီပီ လေဖြစ်ရော၊ ဒင်းကို ဘယ်သူက သနားရမှာလဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုယူပြီး ရှိတာလေးထိုင်စားရင်း အပျော်

သစ္စာမွန်စာပေ

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဖတ်သက်ရှိ

၃

သူ့နေတာ၊ ငါ့အတွက် သူ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကျွေးခဲ့တာ သာရှိလဲ”

သမီးနှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာမကောင်းကြပေ။

အဖေကပါသည့် ဖအေတူမအေကွဲ ညီအစ်မ မညှိုးကို သိလိုနည်းနဲ့မှ မေတ္တာထားကြည့်လို့မရပေမယ့် အဖေကို တော့ သူတို့ချစ်ကြသည်။

တကယ်တော့ ဦးစန်းအောင်က လူချောကြီးဖြစ်သည်။

ဒေါ်တင်ဌေးက အပျိုပေမယ့် သမီးတစ်ယောက်အဖေ ဦးစန်း အောင်နှင့် တွဲသွားလို့မှ မလိုက်ဖက်သည်အထိ။

ဒေါ်တင်ဌေးက အသားမည်းကာ နှုတ်ခမ်းပြာ၏။

မျက်ဝန်းများသည် ကုလားမမျက်လုံးများလို မျက်ရစ်မဲ ဖြစ်တောင်ကော့များရှိပေမယ့် မျက်ခုံးထူထူက ဖြူဖျော့ဖျော့ လှသည့်ဘက်သို့မပါဘဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါပေမယ့် အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံးတောင့်သည့် ဒေါ်တင်ဌေးပုံစံက သိပ်အဆိုးကြီးလို့တော့ ပြောလို့မရပါ။

ဟိုတုန်းကတော့ ဖြူဖြူသန့်သန့်ကြီးဖြစ်သော ဦးစန်း အောင်အပေါ် သူမ သိပ်လွမ်းမိုးနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ဒီလိုပဲ အတူနေ လုပ်ကိုင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်ပဲဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ အားလုံး တာ ဦးစန်းအောင်ကြောင့်ချည်း ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်တစ်ပိုင်းလေဖြစ်ထား၍ ထူမှ တွဲမှ ထနိုင်၊

သစ္စာမွန်စာပေ

သွားနိုင်သော အခြေအနေသို့ရောက်သွားတော့မှ ဒေါ်တင်ဌေး
တို့ တစ်စခန်းထဲနေခြင်းဖြစ်၏။

“ညနေ အိမ်ပိုင်းစာချုပ်ဖို့ကိစ္စ သူတို့လာကြမယ်
မဟုတ်လား အမေ”

ညို့ စကားပြတ်စေလို၍ ဖြတ်သည်။

ထိုအခါကျမှ ပိုဆိုးပါတော့သည်။

“အဲဒါပေါ့၊ ပေနစ်ဆယ်နဲ့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနေရ
တဲ့ ဘဝကနေ ဆယ်ပေကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေရတော့မယ်၊
အဲဒါ သူ အိမ်ထောင်ဦးစီး မဝိသနဲ့လို့”

“အမေကလည်းလေ၊ တားလေ ဆိုးလေပဲ၊ ကဲ...
ပြောသာပြောတော့”

“ပြောမှာပဲ၊ ဒီပိုင်းခြမ်းရောင်းရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်လာ
ကတည်းက ငါ့ရင်ထဲမကောင်းတာ၊ ဒီကြားထဲလာသေးတယ်၊
ဟိုဟာမက ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးပါရင် ကျောင်းဆက်တက်
ချင်သတဲ့၊ ဟင်း... သူ့ဟာသူ ဂုဏ်ထူးပါရုံမကလို့ တစ်ခါ
တည်း စက်ရှင်မင်းကြီးဖြစ်မယ်ပဲဆိုဆို ငါ့ကိုတော့ ပြဿနာ
လာမပေးနဲ့၊ ပါးစပ်နဲ့ တန်းခနဲတွေ့သွားမယ်မှတ်”

“ကဲပါ အမေရယ်၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါစမ်းပါ၊ ပိုင်း
ရောင်းပြီးရင် သမီးတို့ကို ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးစီ လုပ်ပေးရမယ်
နော်”

ဒေါ်တင်ဌေး ငြိမ်သက်ကာ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖိ၍ဖွာ
နေသည်။

အေးမက အမေ့လက်မောင်းကိုဖက်၍ ပါးနဲ့ပွတ်တိုက်
တာ

“သမီးကို ဒီနှစ် မွေးနေ့လုပ်ပေးပါ အမေရယ်...
နော်... မွေးနေ့၊ မွေးရက်လည်း ဒီနှစ်တိုက်နေတယ်၊ ပိုင်း
ရောင်းလို့ ပိုက်ဆံရမှာနဲ့ အတော်ပဲ၊ အတန်းထဲမှာ ဒီပြင်
သူငယ်ချင်းတွေ မွေးနေ့လုပ်ကြ၊ ဖိတ်ကြနဲ့၊ သွားတဲ့လူတွေ
ကလည်း လက်ဆောင်အကောင်းစားတွေနဲ့ ရှယ်ပဲ၊ နော်...
အမေနော်”

“ဟဲ့... အိမ်ကောင်းကောင်းပြန်ဆောက်ဖို့က ငွေထား
ရဦးမယ်လေ”

“အမေကလည်း.... ဆယ်သိန်းတောင်ရမှာဥစ္စာ
အမေရာ... လုပ်ပါ အမေရယ်”

ဒေါ်တင်ဌေး ဘာမှပြန်မပြောသည်နှင့်...

“ဟေး... လုပ်ပေးမယ်တဲ့ကွ”

အေးမက လက်ခုပ်တီး၍ ထခုန်သည်။

ဒေါ်တင်ဌေး၏ ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းကြိုးက

ထင်နဲ့...

သျှင်ပ ဇ

သုတိန်ဃောကံနှင့် ပတ်သက်၍

၇

အခန်း » J «

“မညို”

“ရှင်... ဒေါ်လေး”

“လာစမ်း ဒီကို”

မညို လျှော်လက်စအဝတ်တွေကိုထားခဲ့ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာမိသည်။

ဒေါ်တင်ဌေးက သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကို ဖြာရှိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေ၏။

“မနက်ဖြန် အိမ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းအားလုံး အိမ်ရှေ့ခန်းကို ရွှေ့ထားမယ်၊ မနက် ငါတို့တွေ အိပ်ရာထပြီးကြတာနဲ့ စလုပ်၊ လက်သမားတွေမလာခင် ကိုယ်က ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟင်... မနက်ဖြန် အိမ်ပြင်မှာလား၊ ဒေါ်လေးတို့ နားသွားကြမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ အိမ်မှာ ညည်းတာပဲဟာ”

ဒေါ်တင်ဌေးမျက်နှာကြီးက တင်းမာနေသည်။

သားသမီးပေါ်ထားသည့် မိခင်စိတ်နှင့်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်သားသမီးများနှင့် ဘာမှမဆိုင်အောင် နှစ်လှပနေသည့် မညိုကို မျက်နှာမြင်ရတိုင်း မကျေနပ်စိတ်ဖြစ်၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မစည်းမနှောင်ဘဲ အမြဲဖြန့်လျက်ထား ရှိခဲ့သည့် ကျောပေါ်မှာ ဝဲဖြာနေသော ဆံပင်ရှည်တွေကို ထည်း စိတ်ထဲမှာ မနှစ်မြို့တိုင်း...

“ညည်းဆံပင်ကြီး အပေါ်လိပ်တင်ထားစမ်း သွား”

ဆူပူကြိမ်းမောင်းမိသည်။

ငယ်ငယ်ကတော့ ချွေးတလူးလူး၊ ဆံပင်ပွပွလေးနဲ့ ပြုပြင်ပေးမဲ့ မအေမဲ့တဲ့ကလေးဟာ ပေစုတ်စုတ်၊ ချဉ်တူးတူးလေး ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ဒီဆံပင်တွေကပဲ အရောင်ထွက်နေပြန်သည်။

ဒေါ်တင်ဌေးက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့်ကြည့်ကာ

“ငါပြောတာ မရှင်းလို့လား၊ ညည်းက ဘာရပ်လုပ်

အတာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မရှင်းလို့မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး၊ ပစ္စည်းသိမ်းရမှာ နဲ့၊ လူမမာတစ်ဖက်နဲ့မို့လို့...”

“အလိုလေးတော်... ဒီနာတာရှည်ကြီးကို လူမမာ လုပ်နေလို့ရမလား၊ ညည်းကရော ဘာလဲ... ငါတို့သားအမိ က ညည်းအဖေကို ပစ်ထားသွားတဲ့ပုံစံမျိုး ပြောချင်တာလား။”

“မဟုတ်ရဘူး ဒေါ်လေးရယ်”

“မဟုတ်ရင် သွား၊ ငါခိုင်းတာလုပ်၊ ဒီမှာ မညှိုး၊ ငါ ရှေးထဲမှာ ကုန်ခြောက်ရောင်းပြီး ညည်းတို့သားအဖကို ရှာကျွေးလာတာ နှစ်ခုချီနေပြီတော့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မပြုစုနိုင်ဘူး၊ ငါက ရှာကျွေးရတယ်၊ ညည်းအဖေကို ညည်း ပြုစု၊ ဒါပဲ”

မညှိုး မျက်လွှာလေးချ၍ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ သည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ မသန်မစွမ်းဖြစ်နေရှာသည့် အဖေ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

တကယ်တော့ အဖေ ခုလိုဖြစ်ရတာဟာ ဒေါ်တင်ဌေး ရဲ့ နှုတ်မစောင့်တတ်သော ဒီပါးစပ်ကြောင့်ဆိုလျှင် အများကြီး မှန်ပါသည်။

အဖေ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်လာကတည်းက အိမ်မှာမရှိ လျှင် မရှိလို့၊ ကျပ်တော့ကျပ်လို့...

ပါးစပ်က မနားအောင်ပြောသည်။

ငယ်တုန်းကလိုမဟုတ်တော့သည့် ဦးစန်းအောင် အသက်ကလေးရလာတော့ နားပူမခံနိုင်တော့ပေ။

“နေမကောင်းဘဲနဲ့ ထွက်မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရယ်”

“အဖေ နေကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ ရပါတယ်” တဲ့။

တစ်ခါဆို တစ်ခါပါပဲ...

အဲဒီနေ့မှာပဲ အဖေ ဆိုက္ကားနင်းကပြန်လာပြီး အမြင်း နားသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အောက်တစ်ပိုင်းဆွဲသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အစက လူတွဲလျှင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လျှောက်နိုင်၊ သွားနိုင်သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ အရက်မဖြတ်တော့ ခုဆို အဖေ လုံးဝ လမ်း မလျှောက်နိုင်တော့ပေ။

ဒေါ်တင်ဌေးပါးစပ်ထဲမှာ အဖေ အရက်သောက်လို့ ဖြစ်ရသည်တဲ့။

မနက်မိုးလင်းတော့ အားလုံး ကျော့ကျော့နေအောင် ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

လက်သမားတွေက မိုးလင်းသည်နှင့် ရောက်လာတာ မို့ မညှိုး ဘာမှမသိမ်းဆည်းရသေးပါဘဲ လူမမာက တစ်ဖက် အလုပ်ကတစ်ဖက်နှင့် ဒုက္ခများသွားတော့သည်။

“တင်ဌေးတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ သမီး”

“ပဲခူးသွားကြတယ် အဖေ၊ ဒီနေ့ အိမ်ပြင်မယ်လည်း ပြောတယ်၊ လက်သမားတွေလည်း ရောက်နေပြီ၊ သမီး ဘာ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ဦးစန်းအောင် အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ လေသည်။ သမီးလေးကို သူတို့ နိုင်နင်းကြတိုင်း...

“ငါမိုက်ခဲ့တာ” ဟု အထပ်ထပ် တွေးမြင်နေခဲ့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

တင်ဌေးဟာ အကျည်းတန်သလောက် အလွန်အလှ အပမာန်၍ ပေါ့သွမ်းသော မိန်းကလေးဆိုတာ သိပါလျက်နှင့် ကိုယ့်သမီးလေးမျက်နှာကိုမထောက်ဘဲ သူ လက်ထပ်ယူခဲ့မိ သည်။

ယူပြီးပြီဆိုမှ တစ်နေ့ကုန်ကြည့်လို့မှ အမောမပြေ သော အဲဒီမျက်နှာဟာ အချစ်မရှိသည့်အာရုံမှာ ဘယ်လို ချည်နှောင်မှုမှဖြစ်မလာဘဲ သူ စိတ်တွေလေကာ ထင်သလို နေခဲ့သည်။

အနာဂတ်ဆိုတာကို ဘာတစ်ခုမှ လေးလေးနက်နက် မတွေးခဲ့ဘဲ သူလည်း ကြိုက်သလိုနေ၊ ကိုယ်လည်း ထင်သလို လုပ်သည်။ တကယ်တမ်း နစ်နာခဲ့သူက သမီးလေး မညှိုး...

ခုတော့ သူဟာ သမီးလေးအတွက် ဘာအမွေ၊ ဘာ ပစ္စည်းမှ မပေးနိုင်ခဲ့ဘဲ ဖအေပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဟာ ဒေါ်တင်ဌေးတို့ သားအမိလက်ထဲမှာပဲ အစရှာမရ ဖြစ်ကုန်ရသည်။ ပိုင်းရောင်းသည့် ငွေသည်လည်း သူတို့ သားအဖ မြင်ခွင့်ရမည် မဟုတ်တာကို သိနေသည်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ‘ငါ့ကြောင့်’...

ဦးစန်းအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

ဒီသမီးလေး ပညာတော်ရှာသည်။

ရှေ့ဆက်ပညာရေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒါတွေကို သူ သတိရသည့်အချိန်က ဘာတစ်ခုမှ မတတ်နိုင်တော့သည့်အချိန်။ ဖအေမျက်နှာကိုမြင်မှ သူ စကားမှားသွားပြီဆိုတာ မညှိုးသိလိုက်၏။

“အဖေ... အဖေ့ကို အိမ်ရှေ့ရွှေဖို့ သမီး ‘မ’ မယ် နော်”

ဦးစန်းအောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

သမီးသုံးယောက်သာရှိသည်။ မညှိုးမှလွဲ၍ ကျန်တဲ့ သမီးနှစ်ယောက်က သူ့အနားမကပ်ကြပါ။

မေတ္တာစိတ်တော့ ရှိနေနိုင်သည်ဖြစ်ပေမယ့် ပြုစု လုပ်ကိုင်ပေးရကောင်းမွန် ဘယ်သူမှမသိပေ။

အပေါ့အပါးသွားဖို့၊ အိမ်သာတက်ဖို့၊ ညဘက်ကျ တော့ ခုတင်မှာ အပေါက်ဖောက်ထားပေးသည်မို့ သူ့မှာ အခက် အခဲမရှိပေမယ့် မိုးလင်းလို့ ဒီအညစ်အကြေးတွေကို သမီး လာ၍ သန့်ရှင်းလုပ်ကိုင်ပေးရတာကို အားနာစိတ်ဝင်မိသည်။

ပြီးတော့ ကြည်နူးသည်။ သမီးလေးကို ဆုတွေ အထပ်ထပ်ပေးနေမိ၏။ ထမင်းကျွေး၊ ရေချိုး...

ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာရွှေတာလောက်ကို သူ့ချိုင်းအောက် မှ နောက်ကနေ လက်လှို၍ မညှိုးဘဲ မနိုင်မနင်း လုပ်သွား သည်သာ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေ စုပုံပြီး ပက်လက်ကုလား

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုင်တစ်လုံးချကာ အဲဒီပေါ်မှာ အဖေ့ကိုတင်၍ ကျန်တာတွေ လိုက်သိမ်းပြီးတော့ ထမင်းချက်ဖို့ပြင်...

‘ဝုန်းခနဲ’ အသံနှင့် အိမ်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွား သည်။ ထမင်းအိုးဆေးနေရင်း မညှိုး ခေါင်မိုးပေါ် မော့ကြည့် လိုက်မိသည်။ ဪ... သူတို့ အိမ်ကို ဖျက်နေကြပြီပဲ။

ဘယ်တုန်းမှ ဒီအတွေးမျိုးမရှိခဲ့ဘူးပါဘဲ ဝမ်းနည်း သလိုလို၊ ကြေကွဲသလိုလို... တကယ်ဆို ဒီအိမ်ကြီးက သူမ လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ ခုတော့...

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် ဝေခနဲတက်၏။

စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ခံစားမိကာ မညှိုးလှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

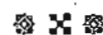
အဖေသည် နောက်ဖေးကို တိုက်ရိုက်မြင်နေရသော နေရာလေးမှာရှိနေသည်ဖြစ်ကာ မညှိုးကို မမှိတ်မသုန် ငေး ကြည့်နေလေသည်။

မညှိုး ခံစားနေရတာကို အဖေ သိနေမည်ပင်...

ငါ့မျက်ရည်တွေကို အဖေ မြင်သွားသည်လား။

မညှိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။

တကယ်ဆို ဒီလို ခံစားနေသင့်သလား...

သစ္စာမွန်စာပေ

သုန္ဒရီ

မျက်ဝန်းတို့လည် ဈေးလမ်းမကြီးဆီသို့ တည်တည် စိုက်ကြည့်ရင်း လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်လိုက်သည်။

“လာပြီ”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ် ချထားခဲ့ပြီး မိုးစက် ထိုင်ရာမှထသည်။

တင်ပါးအထက်မှာ ဝဲဖြာနေသော ဆံနွယ်များ ဖြန့်ချိ ကာ နံ့သာရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ပါးပြင်မှ ပါးကွက်ဖျော့ဖျော့ လေး တင်ထားသည့် ကောင်မလေးဟာ သူ့ရင်ထဲက မညှိုး...

မညှိုးက ဆွဲခြင်းလေးဆွဲကာ လက်တစ်ဖက်ကလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်ဆွဲလျက် ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် လေး လျှောက်လာသည်။

“ဟိတ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

သုတိန္ဒရီယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၅

နောက်က ပြေးလိုက်ကာ ဆွဲခြင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက် တော့...

လန့်သွားသော ဒေါသမကင်းသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဒိုင်းခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။

သို့သော် သူ့ကိုမြင်သည်နှင့်...

“ဟယ်... မိုးစက်”

မျက်နှာလေးသည် ချက်ချင်း ပြုံးချိုလှပသွားကာ ဆွဲခြင်းလေးကိုလည်း အလွယ်တကူ လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“မိုးစက်... နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ၊ ခြံလှချေလား၊ ငါ့ဖို့ ဘာလက်ဆောင်ပါလဲ”

မိုးစက်က ဟားခနဲညည်းကာ သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့် ခိုက်၏။

“ငါထင်တယ်၊ မေးတော့မယ်ဆိုတာ၊ ပြောလိုက်ရင် တော့ အဟားခံရမှာ ကျိန်းသေပြီ”

“ဘာလဲဟ၊ နင်ပဲ သဘောသားကြီးဖြစ်ပြီး ဂိုက်နဲ့ ဆိုက်နဲ့ ထွက်သွားဘာ”

“လာ... ဟိုအုတ်ခုံလေးမှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

မိုးစက်က မညှိုးလက်ထဲမှ အထုပ်ကိုပါ ဆွဲယူ၍ ဝလက်ဖောင်းဘေးက ခြံတစ်ခြံရဲ့ရှေ့ အုတ်ခုံအရိပ်ကလေး ဆီ ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆွဲခြင်းကို ရှေ့မှာချ၍ နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်ထိုင်မိကြသည်။

“ငါ သင်္ဘောနောက် ပါမသွားဘူးဟ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က ငွေလေးငါးသောင်းနဲ့ သင်္ဘောတင်ပေးမယ်ဆိုတော့ အစကတည်းက ငါ စိတ်မသန်တာ ခုံစမ်းကြည့်တော့ မရိုးသားတဲ့ကိစ္စကြီးမှန်းသိလာတယ်ဟ”

“ဟင်... ဒါဆို... သူတို့က... နင့်ကို”

“ငါ့ကိုတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ဟိုကောင် ငါးယောက်ရောပဲ၊ ငါတို့အသိမြန်လို့၊ မဟုတ်ရင် သေတ္တာလေးနဲ့ပဲ ပါသွားမလား၊ ဖော့ဘူးနဲ့ပဲလား၊ ဟစ်ခုခုပဲ”

“ဖြစ်ရလေ မိုးစက်ရယ်၊ ပါများသွားလို့က်ရင်...”

မိုးစက်က မညှိုးရဲသွားသည့် မျက်နှာလေးကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငါ့အတွက် အဲဒီလို ပူပန်ပေးတတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေမှန်းသိလို့၊ ငါ ဒါတွေ... ဒါတွေပေးပြီး ပြန်ပြေးချလာတာပေါ့”

သူက လက်ဝှေ့ထိုးသလို အမူအရာလုပ်ပြတော့ မညှိုးမျက်လုံးလေးပြုံးသွားပြန်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“နင်တို့ကို သူတို့က ဖမ်းချုပ်ထားတာလား”

“ဘယ်ချုပ်ဦးမှာလဲ၊ သူတို့က တို့ကို မှင်သေသေနဲ့ ခြေနင်းလေ၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေလိုလို၊ သူတော်ကောင်းကြီးတွေလိုလိုပေါ့၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကို ငါ စည်းရုံးပြီး အဲဒီက ခြေကြီးကို အပြင်ခေါ်ထုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းသတ်စွမ်းပြပြီး ငါတို့ပေးထားတဲ့ ငွေပြန်တောင်းတယ်၊ အစက ခြေကြီးက မာမာပဲ၊ နောက်တော့မှ ငွေပြန်ပေးတယ်၊ သူ့အတောအခါကို စော်ကားတယ်၊ ဘာညာပေါ့ဟာ၊ ဘာမှဖြစ်မလာမယ်ဆိုတော့ ငါတို့ကလည်း ငွေပြန်ရရင်ပြီးရောလေ၊ ဒီဘဲကြီး ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ခင် ပြန်ပြေးလာခဲ့ကြတာ”

“ဪ... ငွေတောင် ပြန်တောင်းခဲ့သေးတာကိုး၊ နင်က တော်တော်လူစွာလုပ်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါရှာထားတဲ့ငွေက သန့်ရှင်းတယ်၊ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ သူများစားဖို့ကို ကျွေးရမလား၊ ဒီကိစ္စ ငါသာမသိလို့ နိုင်ငံခြားပါသွားကြည့်ပါလား၊ အမေရေတောင် အချိန်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခွေးသူခိုးတွေ... ဘာမှ လက်ဆုပ်သတ်ကိုင်မပြနိုင်လို့၊ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရတာတောင် သိပ်ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ... တော်ပါတော့ မိုးစက်ရယ်၊ ရင်တုန်စရာတွေ မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ အခု နင် ဘာလုပ်မလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးစက်က ပီခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြတာ...

“ကလေးကချေပေါ့၊ အစကတည်းက ကလေးကချေပဲဟာ”

“ကြည့်ပါလား၊ ငါက အကောင်းမေးတဲ့ဥစ္စာ”

“ငါလည်း အကောင်းပြောတာပဲလေ၊ ထားစမ်းပါ၊ ငါ ယောက်ျားပါ၊ ဘယ်လိုနေနေ ပူစရာမရှိပါဘူး၊ ငါ နင့်အတွက် လက်ဆောင်ပါလာတယ်”

“ဟင်... လက်ဆောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ငံခြားပြန်မဟုတ်ပေမယ့် နင့်ကိုပေးဖို့တော့ သတိရနေတယ်လေ”

ပြောရင်း သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲကို နှိုက်ထုတ်ကာ
“ရော”

• အစိမ်းရောင်လေးတွေကြားထဲမှာ အနီ၊ အပြာ၊ အဝါလေးတွေ လက်နေသည့် ပုတီးစေ့ဆွဲကြီးလေး...

“လှလိုက်တာ မိုးစက်ရယ်၊ ကျောက်စိမ်းလေးတွေ ကျနေတာပဲနော်”

“ကြိုက်လား”

“အင်း”

“ဆွဲကြီးကိုလား”

“အင်းပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

• မညှိုး မျက်စောင်းထိုးတော့ မိုးစက်က မချီမချဉ် မျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“နင် ဘယ်ကဝယ်လာတာလဲဟင်”

“မူဆယ်က”

“ဟင်... မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းကနေ အထက်ပိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့၊ ငါက မွေးချင်းအသိုင်းအဝိုင်းမရှိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ၊ ငါ့ဘဝတိုးတက်ဖို့အတွက် ဘယ်မျက်နှာကိုမှ ပြန်ကြည့်ဖို့မရှိဘူးလေ၊ သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ရတယ်”

“နင့်စကားကြီးကလည်းဟယ်၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတော့”

“ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းမဲ့အလုပ် ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ယုံစမ်းပါ၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံ ဘယ်နေရာပဲ ငါရောက်နေအံ့ နင့်ဆီကိုမလာဘဲမနေဘူး စိတ်ချ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဟန်နီမှ တစ်ခါလောက်ပဲ လာတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးကြီးတိတော့ ထွက်မသွားပါနဲ့ မိုးစက်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မညှိုး ဖျတ်ဆန့် ငဲ့ကြည့်ကာ

သစ္စာမွန်စာပေ

“မိုးစက်နေ... စကားအပျက်တွေ သိပ်ပြောနေတယ်”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မေးတာ အပျက်လား”

“မေးစရာလားဟဲ့၊ နင်နဲ့ငါ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ခင်လို့ပေါ့”

“ငါကလည်း အဲဒါကို မေးတာပါ”

မညှိုးက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်၍ပြုံးကာ ဆွဲခြင်းကိုကိုင်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“သွားရအောင် မိုးစက်၊ ငါတို့ လမ်းသွားရင်း စကားပြောတာပေါ့”

“ပေး ငါ့ကို”

မိုးစက်က သူ့လက်ထဲက ဆွဲစရာတွေကို အားလုံး ပြောင်းယူသည်။

“နင့်အစ်မတောင် ကိုဝင်းမောင်နဲ့ လက်ထပ်သွားပြီ”

“သူ့ဟာသူ ဘယ်သူနဲ့ညားညား၊ သူတို့ကလည်း ငါ့ကို သူတို့သွေးသားတော်ရမှာစိုးမှာပဲ၊ ငါကလည်း ဆောရီးပဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါရယ်၊ နင်ရယ်ကလွဲရင် ဘာမှမရှိဘူး”

မိုးစက်နဲ့ မညှိုးတို့ကို သူတို့တစ်လမ်းလုံး သိကြပါသည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိမ်နီးနားချင်းနေခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းများ။

မိုးစက်ရဲ့အမေကို ယောက်ျားကအစ ယောက်ျားမယောက်မ အားလုံးက နိုင်ကြသည်။

အစကတည်းက ဒေါ်သူဇာက ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ပျော့ပျော့လေးဖြစ်သည့်အပြင် နှလုံးရောဂါလည်း အခဲရှိထားသူမို့ မိုးစက်ကိုမွေးပြီးနောက်ပိုင်း ရောဂါသည်လေးလုံးလုံးဖြစ်ကာ မိုးစက် ငါးတန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ ဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ငါ့အမေက ငါ့ကို ‘သား၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်တိုယ်ရပ်’လို့ သုံးခါတိတိ မှာသွားတယ်”

မိုးစက်က သွေးဆိုတာကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ခါးသီးခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဖေသည်လည်း အမေဆုံးသည်နှင့် နောက်မိန်းမထပ်ယူသည်။ သားသမီးကို ထောက်ပံ့ရမုန်းမသိဘဲ မကြင်နာတတ်သော ဖအေနဲ့နှမတွေကြားမှာ ရွယ်တူ ဝမ်းကွဲမောင်နှမများနှင့်အတူ မိုးစက်နေခဲ့ရသည်။

ရှစ်တန်းရောက်တော့ မိုးစက် ပညာတော်ပါလျက်နှင့် ဆက်လက်သင်ကြားခွင့်မရခဲ့ပေ။

ဒါပေမယ့် မိုးစက်က အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အမှတ်ကြီးသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ပြင်းသည်။

ရပ်ကွက်အဝင်က ဦးသီလ၏ မော်တော်ကား ဘော်ဒိုရုံမှာ ရအောင်ချဉ်းကပ်ဝင်သည်။

ပညာလည်း ရအောင်သင်ကာ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် အခွင့်သာသည်နှင့် ဝင်လုပ်၏။

လူမျိုးစုံနှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်းတတ်သည်။ ပွဲစား နှင့်ပေါင်းမိလျှင် ပွဲစားအလုပ်ကို လေ့လာသည်။

ကုန်သည်နှင့်ပေါင်းမိလျှင် ကုန်သည်အလုပ်ကို လိုက် စားသည်။ အရွယ်ကောင်းကောင်း မဝင်ဆံ့သေးသမျှ သူ အားလုံးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ လေ့လာသည်။

ကြာတော့လည်း အိမ်မှာနေသည်ရယ်လို့မရှိတော့ သည့် သူ့ကို နဂိုကတည်းက သံယောဇဉ်နည်းခဲ့သော သွေးချင်းသားရင်းများက ကိုယ့်တူသား၊ မောင်နှမရယ်လို့ တောင် အသိအမှတ်ပြုမိပုံမပေါ်တော့ပေ။

ဘယ်သွားသွား... ဘယ်နေနေ...

အလကား လူဂျစ်လေးတဲ့...

ယေယေကတည်းက မိုးစက်ရဲ့သံယောဇဉ်အားလုံး ဟာ မညှိုးဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထံမှာသာ ရှိခဲ့ ပါသည်။

မညှိုးကလည်း မိုးစက်ဟာ သူမနှင့် ဘဝတူ လူသား ကလေးမို့ မိုးစက်မှ မိုးစက်...

အိမ်ချင်းကပ်နေသလောက် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ရိုက်နှက်နေသံကြားလျှင် ဒီဘက်ကတစ်ယောက်က

သစ္စာမွန်စာပေ

ထမင်းစားရင် ထမင်းလှော်ပြုတ်ကျရတဲ့အထိ....

တစ်ခါတလေ မိုးစက်ကိုရိုက်နေလျှင် မညှိုးက မိန်း ကလေးမို့ ဟန်မဆောင်နိုင်။

အိမ်ထဲကပြေးထွက်၊ ခြံတိုင်တွေရှေ့မှာ စုံရပ်ကာ ဝင်လည်းမဆွဲရဘဲ မျက်ရည်တွေတွေကျတဲ့အထိ။

သွေးသားတော်စပ်တိုင်း ခင်တွယ်မှုရှိကြသည် မဟုတ် သလို သွေးသားမတော်စပ်ပါဘဲလျက် အတိတ်ကံကြောင့် အသည်းပေါက်မတတ် တွယ်တာတတ်ကြသူတွေရှိတဲ့အထဲမှာ မိုးစက်နဲ့ မညှိုးက နံပါတ်တစ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“မညှိုး”

“ဟင်”

“နင် အရမ်းလှလာတယ်”

မညှိုးက ရှက်ပြုံးလေးပြုံး၍ လှည့်ကြည့်သည်။

“စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား”

“ဖြေနိုင်တယ်၊ ဂုဏ်ထူးသုံးခုလောက် မှန်းထားတယ် ဟာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဆက်တက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာကြရင်း မညှိုးက လက်ရှိအိမ်ကအခြေအနေကို ပြောပြသည်။

မိုးစက်က နားထောင်၍

“တကယ်ဂုဏ်ထူး သုံးခုလောက်ပါလာရင် ဆေး

သစ္စာမွန်စာပေ

တက္ကသိုလ်တက်လို့ရနေပြီ။ နင်က ဒါကို ဆုံးရှုံးခံမလို့လား။”

“ဪ... မိုးစက်ရယ်၊ ငါက မခံနိုင်တော့ရော ဘယ်သူက ဆက်ထားပေးမှာလဲ”

“ငါထားမယ်”

မညှိုးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောတော့မယ် မိုးစက်ရယ်”

“နင်က မယုံလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်တဲ့စရိတ်ကို နင်က ပေါ့သေးသေးလေး မှတ်လို့လား၊ ပြီးတော့ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်တက်ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်နှယ်နှစ်ဖြစ်ဖြစ် ငါရှာနိုင်တယ်၊ နင်လည်း ခုနေ နှင့်အဖေသေသွားရင် ငါ့ဘဝမျိုးရောက်သွားမှာပဲ၊ ငါက ယောက်ျားလေး၊ နင်ဆိုရင် ဘယ်လိုဆက်ရှင်သန်မလဲ”

သူပြောမှပဲ အဖေများဆုံးသွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်လာကာ မညှိုး ရင်တွေပူလာရသည်။

မိုးစက်က သူမကိုလှည့်ကြည့်၍

“နင် ပညာတတ်မှဖြစ်မယ် မညှိုး”

နှစ်ယောက်သား ခဏမျှတိတ်ကျသွားကြသည်။

လမ်းထိပ်ကိုရောက်လာတော့...

“ငါ သွားတော့မယ်၊ နင် ဦးသီလရဲ့ ဘော်ဒီရုံမှာပဲ

နေမှာလား”

“အင်း... လောလောဆယ် အဲဒီမှာပဲ၊ ဘယ်မှာနေနေပါ၊ ငါ နင့်ဆီ ရောက်လာမှာပဲ၊ ရော”

ဆွဲခြင်းနဲ့အိတ်ကို မညှိုးလက်ထဲ ပြောင်းထည့်ပေး၍ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ မိုးစက် လှည့်ထွက်သွားသည်။

လှိုင်းတွန့်ရေးရေးထနေသော မိုးစက်ဆံပင်တွေက ပခုံးထိလောက်ကျနေပေမယ့် ပုံသွင်းထားသည့်အတိုင်းရှိကာ မြင့်မားသော အရပ်ကြီးနှင့် ကြည့်ကောင်းပါသည်။

သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ မညှိုး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ပြန်လှည့်ရသည်။

ပူလောင်လှသော သူမဘဝမှာ မိုးစက်နဲ့တွေ့ခွင့်ရသည့် အချိန်ကလေးများသည်သာ အေးငြိမ်းရာ...

သျှင်မ

“စားလို့ကောင်းလား အဖေ”

ဦးစန်းအောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဒါပေမယ့် အဖေ ဘယ်လိုမှ စားကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မညှိုးသိသည်။ ကျန်းမာနေစဉ်ကတည်းက...

“ဟေ့... ဘဲဥတော့ မချက်နဲ့ကွာ၊ အလကား... ဟင်းဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဘဲဥတိုင်တိုင်း အဖေပြောတတ်သည်။

ခုတော့ အဖေအတွက် ဟင်းစီစဉ်ပေးလိုက်တိုင်း ဘဲဥဟင်းနဲ့ ဘဲဥကြော်က ထည်လဲ။

“တော်ပြီပေါ့၊ ငါတို့ကရော ဘာတွေ ကောင်းဆောင်စားနေလို့လဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်မှာလည်း ဒီဟင်းပဲချက်တာမှန်ပေမယ့် ထမင်းစားခါနီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်မျိုး အပြင်မှာ ထွက်ဝယ်စားကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သုတိန်စံယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၂၇

အိမ်ရောင်းပြီးသည့်ငွေသည် လကူးရုံပဲ ရှိသေးသည်။

“ပိုက်ဆံကို ချွေတာရမယ်၊ မရှိတော့ဘူး”

ဟု ဆိုသည့် အသံထွက်လာသည်။

သမီးနှစ်ယောက်မှာ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက်တွေနှင့် ဟန်းချိန်းကအစ ညွတ်နေပေမယ့် မညှိုးကိုတော့ ဝမ်းဆက်လေး နှစ်စုံသာ ချုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

အဖေ့ကို ထမင်းကျွေးနေရင်း မညှိုး ပိုနေမိသည်။

ကိုယ် ဘယ်လိုပဲစားရစားရ၊ နေရနေရ...

အဖေ့ကိုတော့ လူမမာမို့ ဆေးကုပေးသင့်သည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်လေးတွေ ကျွေးသင့်ပါသည်။

ခုတော့ အဖေ့မညှိုးဟာ ဒီအိမ်မှာ ဒုက္ခကောင်တွေ သဖွယ်။ ထိုစဉ် အခန်းဝမှာ အေးမ လာရပ်ကာ...

“အဖေ အဓဇက ပုစွန်ချဉ်သုပ်စားမလားတဲ့”

အဖေက မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြသည်။ အေးမက မညှိုးကို မျက်စောင်းထိုးကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ကောင်မ... အဖေ့ကို အပြတ်အသတ်ပြုစုပြုနေတာ အမွေရမယ့်အတိုင်းပဲ၊ ဟင်း”

တစ်ယောက်တည်း ပွစိ ပွစိ ပြောသွားတာ ဘယ်သူမှ မကြား။

သစ္စာမွန်စာပေ

“သမီး... အောင်စာရင်း မနက်ဖြန်ထွက်တော့မယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ဦးစန်းမောင် ထမင်းကို လက်စသတ်၍ လက်ဆေး သည်။

“တော်ပြီလား အဖေ၊ ထမင်းကို ဝင်အောင်စားပါ အဖေရယ်၊ လူက မသွားနိုင်၊ မလာနိုင်ရတဲ့ကြားထဲ အစားမဝင် ရင် အဖေ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်၊ သမီးပါ ဒုက္ခရောက်ရမှာပါ အဖေ၊ သမီးကိုချစ်ရင် စားချင်တာဖြစ်ဖြစ်၊ မစားချင်တာဖြစ် ဖြစ် မှိတ်ကြိတ်ပြီး မျိုချပါနော်”

ဦးစန်းအောင် သမီးခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ ထိကိုင်၍ ကြင်နာစွာ ကြည့်သည်။

“အဖေ ဘာမှမဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး သမီးရယ်၊ ငါ့သမီး ကို အဖေက ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်အောင် ထားပေးဦးမှာ၊ ပစ္စည်းဆိုတာ လင်နဲ့မယား တစ်ဝက်စီပိုင်တယ်၊ အိမ်တစ်ခြမ်းကို သူ တစ်ဝက်ရောင်းပြီး သုံးပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်က အဖေပိုင်တယ်၊ ဟောဒီအိမ်ရောင်းပြီး သမီးကို အဖေ ကျောင်းထားမယ်”

“အို... အဖေရယ်၊ မဟုတ်တာ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ သမီး၊ ဒါ အဖေဘက်က လုပ်

ခွင့်ပဲ၊ အိမ်ငှားနဲ့နေရတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဓိကက သမီး ဆရာ ဝန်မကြီး ဖြစ်ဖို့ပဲ၊ အဖေမျက်စိနှစ်လုံးမမှိတ်ခင် ငါ့သမီးကို ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အဖေ ပျိုးထောင်ပေး မယ်၊ အဖေ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သမီး အောင်စာရင်းထွက်ဖို့ အဖေ စောင့်နေတာ”

ဦးစန်းအောင်အသံက ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အတိုင်း ပြတ် သားနေသည်။

ဒီသမီးအတွက်ပဲ နေ့နေညည သူ သောကများနေခဲ့ ရတာ။ ခုမှ တကယ်လုပ်သင့်တာကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့လုပ်သမျှ ကိုယ် ဘာမှမပြောဘဲကြည့်နေခဲ့ပြီး ပြီ။ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်...

လိမ္မာတဲ့သမီးလေးဘဝဟာ သူ့သားအမှတ်တမဲ့ သေ ဆုံးသွားခဲ့လျှင် မတွေးဝံ့စရာ... ဒါကိုတော့ အားလုံးနဲ့ အတိုက် အခံလုပ်၍ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“သမီး... ညနေ အဖေ့ကို ရှေ့နေ ဦးသက်ငွေကို ခဏကြွပါလို့ သွားခေါ်ပေး”

ဦးစန်းအောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ထပ်၍ ဆုံးဖြတ်၏။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ...

သျှင်မ

သုတိန်စံယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၃၁

အခန်း ၂

ဟုတ်ရဲ့လား...

ဒုတိယအကြိမ် နံနံပါတ်၊ နာမည်ရယ်ကို ထပ်၍ ကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့ ဂုဏ်ထူးရသည့် ဘာသာများ...

တတိယအကြိမ် ထပ်ကြည့်ပြီးတော့ မိုးစက် ဟေးခနဲ အော်ကာ လက်သီးဆုပ်၍ မြှောက်၏။

ပြီးလျှင် နောက်ဘက်လှည့်၍ တိုးထွက်လာကာ လူကြားထဲမှာ ညပ်နေသည့် မညှိုးကို ဆွဲထုတ်သွားကာ ခါးလေး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲမြှောက်ချီလျက် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် မွှေပစ်လိုက်သည်။

“အောင်တယ်၊ အောင်တယ် မညှိုး၊ နင် ဂုဏ်ထူး ဖုံးမှ တကယ်ပါတယ်၊ တော်လိုက်တာ မညှိုးရာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

မညှိုးရဲ့အောင်မြင်မှုဟာ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုလို မိုးစက် အသံတွေ လှိုက်ခါတုန်ရင်နေသည်။

လက်ကိုဆွဲထားသည့် လက်များက အေးစက်နေ၏။

အေးစက်နေတာချင်း တူညီနေကြသော လက်ခေတ္တ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဖြစ်ကြပေမယ့် နွေးထွေးမလာတော့ပေ။

မညှိုး မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ငါ... ငါဝမ်းသာလိုက်တာ မိုးစက်ရယ်”

အောင်စာရင်းထောင်ထားသည့် ဘုတ်ရှေ့မှာ ကျောင်းသားတွေ ဆူညံအော်ဟစ်လျက်၊ ရယ်တဲ့သူကရယ်၊ ငိုတဲ့သူက ငို...

ပျော်လို့ကျတဲ့မျက်ရည်မှန်းမသိ၊ ဝမ်းနည်းလို့ငိုတာလား မသိကွဲ့။

မိုးစက်နဲ့ မညှိုးတို့ကတော့ လက်ချင်းတွဲ၍ ကျောင်းဝိုင်းအပြင် ပြေးထွက်လာခဲ့ကြကာ ဖတ်ဝန်းကျင်ကို သက်မထားမိ။

“အဖေသားသိရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာပဲ မိုးစက်ရယ်၊ ငါ ပြန်တော့မယ်နော်”

“အင်း... ညနေကျရင် နင် အပြင်ထွက်ခဲ့နော်၊ နင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

အတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ငါ နင့်ကို အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွေးမယ်”

“အင်း... ထွက်ခဲ့မယ်”

မိုးစက်က ထုံးစံအတိုင်း လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားသည်။

မညှိုး အိမ်ထိ တောက်လျှောက်နားတမ်း ပြေးလာခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်နှင့်...

“ရှင်က သမီးအောင်စာရင်းထွက်တာကို စောင့်နေပေမယ့် ကျွန်မကတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ရှင်သမီးပြောနေကြတာကို အေးမကြားပြီး ငိုလိုက်တာ တရှုံ့ရှုံ့၊ နေပါဦးကိုစန်းအောင်ရယ်၊ ရှင် ကြံစည်ရက်လှချေလားဟင်၊ ရှင်သမီးတစ်ယောက်ကြောင့် အားလုံး အိုးမဲ့၊ အိမ်မဲ့ဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်ဆိုတော့၊ ကျန်တဲ့သမီးတွေက ရှင်သမီးတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်ပေမယ့် မင်းသမီးတွေကို မင်း ကာကွယ်နိုင်တယ်၊ ငါ့သမီးဒုက္ခဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှ ကာကွယ်မယ့်သူမရှိဘူး၊ ဒီတော့ မင်းက ပြောလာတော့လည်း ငါကပြောတယ်၊ မင်းလက်ထဲက အိမ်ဂရံ ငါ့ကိုပေးပါ”

“မပေးနိုင်ဘူး”

အိမ်ပေါ်ကအသံတွေက အိမ်ရှေ့လမ်းကလေးထိ လွင့်ပျံ့လာသည်။

မညှိုး အိမ်ပေါ်ကို ဖြည်းလေးစွာ လှမ်းတက်လာကာ ဖိနပ်ချွတ်နေရာမှာ စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်စွာ ထိုင်ချလိုက်မိ၏။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်မက လိုက်လျောရအောင် အရူးမဟုတ်ဘူး ကိုစန်းအောင်၊ ရှင်ပြောသလိုပဲ ရှင်က ရှင်သမီးရဲ့သူရဲကောင်းဖြစ်ချင်သလို ကျွန်မကလည်း ကျွန်မသမီးတွေဘက်က နိုင်အောင်တိုက်ရမှာပဲ၊ ဒီပွဲမှာ သူရဲကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဖြစ် သရေအကျမခံနိုင်ဘူး၊ လုံးဝ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး၊ ကဲ... ရှင် ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“အေး... ငါက ဒုက္ခိတမို့ လုပ်လို့မရပေမယ့် ငါ့ဘက်က လုပ်ပိုင်ခွင့်အတိုင်း ဥပဒေကြောင်းနဲ့ စကားပြောရမှာပဲ၊ မင်းလိုပဲပေါ့ကွ၊ ငါ့သမီးဘက်က ငါကလည်း တိုက်ရမှာပဲ”

“အဖေ”

ညှိုးအသံသြသက ငိုသံပါကာ အတော်နားဝင်ဆိုးလှပါ၏။

“အဖေက ခွဲခြားလှချေလားဟင်၊ သမီးတို့ကတော့ အဖေကိုထိရင် နာလိုက်ရတာ၊ အဖေကကျတော့ သမီးချင်းအတူတူကို ကွက်ကျားမိုးရွာရက်တယ်နော်၊ အဖေ သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ပြောမနေနဲ့ ညှို့၊ အစကတည်းက နှလုံးသားရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖေ ဘယ်တုန်းက ပူခဲ့ သလဲ၊ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့လို့လဲ၊ သူ့ဆီကမေတ္တာကို နင်မို့ တမ်းတနေသေးတယ်”

အေးမက နာကျည်းသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

မညှို့၊ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

အဖေ့ကို ဒီအထိတော့ သူတို့ပြောကြဖို့မကောင်းပါ။

သူမ သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်ပြီ။

အိမ်ပေါ်တက်ကာ ဖြစ်ပွားနေကြသည့် အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။

“ဪ... ဟော်... ဂုဏ်ထူးရှင်ကြီး ပြန်လာပြီကိုး၊ ပြောစမ်းပါဦး မလေကြွားရဲ့၊ ဂုဏ်ထူးဘယ်နှယ်ဘာသာများ ပါသလဲလို့”

ညှို့က ချက်ချင်း ရန်စသည်။

မညှို့၊က အဖေ့နားမှာ သွားရပ်ကာ...

“ငါ ဂုဏ်ထူးသုံးခုပါတယ်”

ဟု မျက်နှာကလေးမော၍ ဖြေ၏။

သားအမိသုံးယောက်စလုံး မျက်နှာတွေပျက်ကျသွား ကာ ဦးစန်းအောင် မျက်နှာဝင်းပသွားလေသည်။

သမီးလက်ဖျားလေးကို လှမ်းဆွဲမော့ကြည့်ကာ

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒါဆို ငါ့သမီး သေချာပြီပေါ့၊ စိတ်ချ... ငါ့သမီး ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နိုင်အောင် အဖေ ဖြစ်အောင်စီစဉ်မယ်”

“ရှင်လုပ်ကြည့်လေ၊ တင်ဌေးအကြောင်း သိသွားမှာ ပေါ့”

“မင်းလည်း မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်လေ၊ ငါကလည်း လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရမှာပဲ”

“အဖေ”

ညှို့က အသားတုန်၍ အတင်းတွန်းအော်သည်။

“အဖေက ဖအေလုပ်နေပြီး မမျှလှချေလား၊ မိဘ မဝီသလှချေလားဟင်၊ ဒီကိစ္စ သမီးတို့ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ မလုပ်ရဘူး”

“ညှို့... အဖေ့ကို နင် ဒီလောက်မပြောနဲ့၊ ဒီအိမ်ပေါ် မှာ နင်တို့ တစ်သက်လုံး ဘာလုပ်လုပ် အဖေ ဘာပြောခဲ့ဖူး သလဲ”

“အဲမာ... ကောင့်မက လူပါးဝလို့”

ညှို့ ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာကာ မညှို့၊ပါးကို တအားလွှဲရိုက်၏။

မညှို့၊ နောက်ဆုတ်ရှောင်ကာ ညှို့ကို ဆောင့်တွန်းပစ် လိုက်၏။

“သေနာမ... ငါ့ညီမကိုများ ညည်းက လုပ်ရဲတယ်

သစ္စာမွန်စာပေ

၃၆

ပေါ့”

အေးမက မညှိုးကိုယ်ပေါ် အတင်းပြေးဖိကာ လှဲချ
လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးလဲကျသွားလေ၏။

ညှိုးက စားပွဲပေါ်က ကြွေပန်းကန်ကို ကောက်ယူကာ
ဖြစ်နေတဲ့ဆီ ပြေးကပ်၏။

သမီးဒုက္ခရောက်တော့မှာကိုမြင်ကာ ဦးစန်းအောင်
ကုတင်ပေါ်မှလှမ်း၍ ညှိုးလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“တော်ကြတော့၊ ရပ်ကြစမ်း”

“မတော်ဘူး၊ ဖယ်”

ညှိုးက ဖအေကိုလည်း မကျေနပ်သည့်စိတ်အခံနှင့်
လက်ကိုသာ ရုန်းသည်မဟုတ်ဘဲ ဦးစန်းအောင်ကို တအား
ပြန်တွန်းပစ်လိုက်ရာ...

“ဒုန်း”

ဦးစန်းအောင် ကုတင်ထက်မှ အောက်သို့ ဒုန်းခနဲ
လိမ့်ကျသွားသည်။

“အဖေ”

“အမလေး... ညှိုး... ညည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ
လဲ”

ကဲမန်းကတန်း ပြေးပွေ့သည်။

“အဖေ... အဖေ”

သစ္စာမွန်စာပေ

❖ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဖတ်သက်၍

၃၇

ဦးစန်းအောင် နဖူးမှာ သွေးများနီစွေးကာ သမီးကို
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

သို့သော် စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မညှိုး
ရင်ခွင်ထဲ ငိုက်ကျလာသည်။

“အဖေ... အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ လုပ်ကြပါ
ဦး”

မညှိုး အဖေ့ကို အတင်းလှုပ်ကာ ခြောက်ခြားသွား
သည်။

သို့သော် အားနည်းသော အသက်ငွေ့ငွေ့ ရှူနေသေး
သည်မို့ မညှိုး ဝမ်းသာအားတက်လျက်...

❖ ❖ ❖

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ

သုတိန္ဒရီယောက်နှင့် ဖတ်သက်၍

၃၉

“မညို”

“ဟင်... မိုးစက်”

ဘုရားပန်းလဲရင် မျက်ရည်ကျနေရာမှ မညို
မျက်ရည်သုတ်သည်။

“ဦး အတော်ဖြစ်နေတယ်ဆို”

မညို ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ

“လာလေ”

အဖေအခန်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အဖေအခန်းဆိုပေမယ့် ဒီအခန်းလေးထဲမှာပဲ မညို
ပြောင်းအိပ်ခဲ့သည်။ အတော်အခြေအနေဆိုးသွားသည့် အဖေကို
စိတ်မချတော့ပါ။

မိုးစက်နဲ့ သူတို့ဝင်သွားတော့ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးနှင့်
အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက်ကလေးရှိနေသော ဦးစန်းအောင်
မျက်လုံးတွေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“အဖေ... မိုးစက် ပြန်ရောက်နေတယ် အဖေရဲ့”

ဦးစန်းအောင် ခေါင်းဖြည်းဖြည်းညိတ်ကာ ထချင်
သည့် ပုံစံပြသည်မို့ မညို အဖေကိုထူကာ ကျောအောက်
မှာ ခေါင်းအုံးခံပေးလိုက်၏။

မိုးစက်က လက်ထဲမှာပါလာသည့် စားစရာ မုန့်ထုပ်
များပါသောအိတ်ကို မညိုကို လှမ်းပေး၍

“ဦးခေါင်းကဒဏ်ရာ သက်သာရဲ့လား”

ဦးစန်းအောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

ဒီကအဖြစ်တွေကို မိုးစက် အားလုံးနီးပါးသိပြီးဖြစ်
သည်။ ဒါပေမယ့် ဦးစန်းအောင်ရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ မသိ
သေးပါ။

“မိုးစက်ရယ်... အဖေ စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး”

“ဟင်”

မညို အဖေကုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ
ရှိက်ငိုလေသည်။

ဦးစန်းအောင် မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို
ငဲ့ကြည့်၏။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ မိုးစက် အတော်စိတ်ထိခိုက်
သွားမိသည်။ မညိုဟာ မိန်းကလေးမို့ သူ့ထက်ပင် အဖြစ်ဆိုး
ပါသေးသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မညှိုး... နင် ဦးစိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မငိုနဲ့လေ၊ ဒီလို ဘယ်သူဖြစ်ချင်ကြမှာလဲဟာ၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ် တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဦး... ဦးဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိပါတယ်”

မိုးစက်ရဲ့စိတ်ကို နားလည်သူမို့ ဦးစန်းအောင်မျက်ဝန်း မှာ ကျေနပ်သောအရိပ်များ ယှက်ဖြာလျက် ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

သူ့အဖြစ်က လက်နှစ်ဖက်ပင် မြှောက်ကြွလို့မရတော့ ပေ။

မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်နေသည်မှလွဲ၍ အားလုံး လူသေ ကောင်တစ်ကောင်လို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သမီးလေးနဲ့ပတ်သက်၍ သမီးလေးအတွက် သူ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ပါ။

ရင်ထဲမှာ ယူကျုံးမရခြင်းများနှင့် မျက်ရည်ဝဲလာ သည်။ သူ့လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ညှစ်၍ ရှိုက်ငိုနေသော သမီးလေး ခေါင်းကို ဖွဖွပွတ်ကာ ယုယအားပေးချင်ပါသော်လည်း သူ မတတ်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်...

သူတို့နှစ်ယောက် အဖေဝေယျာဝစ္စတို့ကို လုပ်ကိုင် ပေးကာ အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဦးကို ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ မညှိုး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ညှိလေ”

မညှိုးက မနေ့ကအဖြစ်အပျက်တို့ကို သေချာစွာ ပြော ပြကာ ပြီးတော့ ငိုပြန်သည်။

မိုးစက် ငိုငံနေ၏။

“နင် ထိုင်ဦးလေ”

“မထိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“မသိပါဘူး၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီလိုပဲ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက် ကုန်တာပဲ”

မိုးစက် သူ့အိမ်ကိုပင် မဝင်တော့ဘဲ လမ်းထိပ်ကို အတူထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒါဆို ဦးက နင့်အတွက် အတော်အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့ တာပဲ”

“ဒါကြောင့်ဖြစ်သွားရတာမို့လို့ အဲဒီကိစ္စကို ငါ မက် လည်း မမက်တော့ဘူး၊ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်လည်း နေပစေ တော့၊ အဖေ့ကို ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်ဘူး၊ အဖေတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ နီးတဲ့ သောကလောက် ပူပြင်းရတာမျိုး ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိမှာမဟုတ် ပါဘူး မိုးစက်ရယ်”

“နင် တစ်ခုခုစားပါလား၊ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“မစားတော့ဘူး၊ နင်သွားတော့နော်၊ ငါပြန်တော့ ခယ်၊ အဖေ့ကို တစ်ယောက်တည်းစိတ်မချလို့”

သစ္စာမွန်စာပေ

၄၂

သျှင်မ

သုတိန္ဒရီယောက်နှင့် ဖတ်သက်၍

“မညှိုး”

“ဟင်”

“နင့်မှာ အကူအညီလိုရင် ငါ့ဆီလာခဲ့နော်၊ ငါ မနက်နဲ့ ညနေတိုင်း ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရှိမယ်”

“အင်း”

“နင်လာတာမြင်ရင် ငါ့ထလာမယ်၊ အားငယ်မနေ

နဲ့”

စိုးစက် ဘာပြောမှန်း မညှိုးသိသည်။

ကျေးဇူးလည်း တင်ပါ၏။

ဒါပေမယ့်...

ညက အပေ အဖျားတက်သည်။

ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။

တစ်အိမ်လုံး အဖေအသံ ကြားပါလျက်နှင့် ဘယ်သူမှ ထမလာကြပါ။

“ဒီလိုအဖေမျိုး ညည်းတို့ ဘာမှသနားဖို့မလိုဘူး၊ သူ့သမီးလောက် ညည်းတို့ကိုမချစ်လို့ ခုလိုလုပ်ဖို့ကြံစည်တာ၊ မကြံစည်အပ်တာကြံစည်လို့ သူ့စေတနာ သူ့အကျိုးပေးတာ”

သမီးတွေက နာကျည်းစိတ်ဝင်သည်။

မအေလုပ်သူက မြှောက်ပေး၏။

ဟိုကရွဲ့၊ ဒီကရွဲ့နှင့် တစ်ညလုံး အဖေအဖျားမှာ အားငယ်စိုးရိမ်စွာ ရှိနေခဲ့ရသည်က မညှိုးတစ်ယောက်တည်း။

အိပ်မောကျသွားသည့် အဖေမျက်နှာကိုကြည့်ကာ စောင်လေးဖွဖွတင်ပေးခဲ့ပြီး မညှိုး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

“ညည်းဖအေ ဘာဖြစ်နေသလဲ”

“ညက အဖျားတွေတက်လို့ ရေပတ်အုပ်ပေးနေရတယ်၊ ခုတော့ အပူကျသွားပါပြီ”

အေးမနဲ့ ညို မိတ်ကပ်အဖွေးသားနှင့် ထွက်လာကြသည်။

ဒေါ်တင်ဌေးက ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ် ထုတ်၍ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို မကြည်ဖြူမျက်နှာနှင့် လှမ်းပေးသည်။

“ရော... ညည်းဖအေ စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးလိုက်”

“ညက အဖေဖျားတယ်ထင်တယ် အမေ၊ ဆေးဖိုးပါပေးလိုက်ပါ အမေရယ်”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါ သူ့လောဘနဲ့သူ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒင်း စကားပြောနိုင်လေ... ငါ့အတွက် ဘာအကျိုးမှဖြစ်ဖို့မရှိဘူး”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး၊ အဖေအတွက် မိုးစက်လူမမာလာမေးတုန်းက ပေးသွားခဲ့တဲ့မုန့်တွေ ရှိပါသေးတယ်”

မညို အားလုံးရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာ၏။

အစကတည်းက တာဝန်မဲ့စွာနေခဲ့ကြသည့် သူတို့နှလုံးသားက ခုလို ဒဏ်ရာရသွားပြီဆိုတော့ ပြောထွက်ဖြစ်သွား

ခဲ့ပါပြီ။

မညို လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာသည်။

ညက စီစဉ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းလဲဘဲ လမ်းကိုသွက်သွက်ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဟိုနား ဒီနား ကားတက်စီးဖို့တောင်မှ ကားခန့်ဆယ်လောက်ကို မတတ်နိုင်သည့်ဘဝ။

မညို လမ်းသုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း မိုးစက်ရှိတတ်သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နားရောက်မှ ဖျတ်ခနဲ သတိရကာ ခြေလှမ်းတွေတုံ့သွားသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တကယ့်ကို မိုးစက်ရှိနေသည်။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာငဲ့၍ သတင်းစာဖတ်နေတာမို့ အခွင့်ကောင်းရကာ မညို လမ်းကြားလေးဆီ ခပ်လောလော ပြေးတက်ကာ ချိုးကျွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ထိုမှ တောက်လျှောက် ဆက်ဝင်လာလျှင် တိုက်ခံအိမ်မြင့်ကြီးရှေ့ ရောက်လာ၏။

‘ဆံပင်ရှည်ဝယ်သည်’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကတ်ပြားလေးကိုဖတ်၍ မညို အထဲဝင်လိုက်၏။

သူမဝင်လာတာမြင်လျှင် ဝဲဖြာမဲခဲနေသော ဆံပင်ရှည်ကြီးများကိုပါ ဝင်းလက်သော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်၍ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထလာသည်။

“ညီမလေး... ဆံပင်ရောင်းမလို့လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ဆယ်သား ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“တစ်သောင်းသုံးထောင်ပေးတယ် ညီမ၊ ညီမလေး ဆံပင်ဆိုရင် နှစ်ဆယ်သားလောက်ရှိမှာ”

“မပိုတော့ဘူးလား အစ်မရယ်၊ တစ်သောင်းခွဲမရဘူးလားဟင်”

အမျိုးသမီးက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ...

“တစ်သောင်းလေးထောင်ပေးမယ်ကွယ်၊ ဒီထက်တော့ ပိုလို့မရတော့ဘူး၊ အစ်မတို့ကလည်း ပြန်တင်ရတာ သိပ်အမြတ်ရတာမဟုတ်ဘူး”

နှစ်ဆယ်သားမပြည့်ဘူးပဲထား၊ နှစ်သောင်းကျော်၊ သုံးသောင်းနီးပါးရမှာမို့ မညှိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဒီငွေနှင့် အဖေ့ကို ဆေးကောင်းကောင်း ဝယ်တိုက်မည်။

စားချင်တာလေး ဝယ်ကျွေးမည်။

အမျိုးသမီးခေါ်သည့် အခန်းထဲသို့ သူမ လိုက်ခဲ့သည်။ လွန်စွာမြတ်နိုးသော ဆံပင်များမို့ မျက်ရည်ဝဲလာစေမယ့် အဖေအတွက် ပီတိနှင့် ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်နားလောက်ကဖြတ်မလဲ ညီမလေး”

အမျိုးသမီးက ကတ်ကြေးကိုင်၍မေးလျှင်

“ဘယ်နားကမှ မဖြတ်ရဘူး၊ မလုပ်နဲ့”

အသံနှင့်အတူ ပြေးလွှားဝင်ချလာသူက မိုးစက်...

“မညှိုး... နင် တော်တော်မိုက်ပါလား၊ လာခဲ့”

မိုးစက်က ဘယ်သူမှမရှိမစိုက်ဘဲ မညှိုးလက်ကောက် ဝတ်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍ အပြင်သို့ တောက်လျှောက် ဆွဲထုတ်သွား၏။

ရပ်ကွက်နှစ်ခုရဲ့ကြား၊ ကျယ်ပြန့်သော ကန်စွန်းခင်း ကြီးရဲ့ဘေးက ကုက္ကိုပင်ရိပ်အောက်ရောက်မှ လက်ကို ဆောင့်လွှတ်၍

“ငါ သိသိလေးမှီလို့ပါလား မညှိုးရယ် ဟင်... နင် ဘာစိတ်ကူးတွေဖြစ်ပြီး ဒီဆံပင်ကိုဖြတ်ရောင်းဖို့ ကြံရတာလဲ၊ ငါ နင့်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်တာ၊ ထပ်မောကြည့်တော့ ရှေ့ဆက်မလာဘဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ဒါနဲ့ နီးစပ်တဲ့ လမ်းထဲကွေ့ဝင်လိုက်လာတာ၊ ဒီအိမ်ရှေ့က စာကိုဖတ်လိုက်ရမှ ဆက်စပ်တွေးပြီး အဝင်ဝမှာလည်း ဖိနပ်ကိုမြင်လို့”

မနားတမ်း ပြောချသွားလျက် မိုးစက်က ဒေါသလည်း ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

မညှိုး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ လိမ့်ဆင်းကျလာလျက်...

“နင် ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရှာလာတာလဲ၊ ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ့

အကြောင်း၊ ငါ့အခက်အခဲကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲရှင်းမယ်၊ ဒီမှာ မိုးစက်၊ အဖေမသေခင် အဖေ့ကို ငါ့အင်အားနဲ့ ငါ ပြုစုချင် တယ်၊ ကျွေးမွေးချင်တယ်၊ အဖေ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့... အဖေ ကို ဘယ်သူမှ စေတနာမရှိကြတော့ဘူး”

မိုးစက်က မညှိုးငိုတာမြင်လျှင် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ “နင် မငိုစမ်းပါနဲ့၊ နင်ငိုတာကို ငါ မမြင်ချင်ဆုံးပဲ၊ နေပါဦး... ဒီဆံပင်ရောင်းတော့ရော ဘယ်နှစ်ပြားရမှာမို့လို့လဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သုံးရမှာလဲ”

“တစ်ကျပ်ပဲရရ၊ ခုချက်ချင်းပဲကုန်ကုန်၊ အဲဒါ ငါ ငွေ”

“ဒါဆို ပြီးရော၊ နင့်ဆံပင်ကို ငါဝယ်မယ်”

“ဘာ”

“နင့်ဆံပင်ကို ဟိုက ဘယ်လောက်ပေးမယ်ပြောလဲ”

“နှစ်သောင်း”

“ငါ သုံးသောင်းပေးမယ်၊ နင်ပြန်၊ နောက်တစ်နာရီ အတွင်း ငွေယူပြီး ငါလာခဲ့မယ်”

မညှိုးက နှုတ်ခမ်းကလေးစေ့ကာ သူ့မျက်နှာကို နား မလည်သလို ကြည့်နေသည်။

မိုးစက်က မညှိုးလက်ကိုဆွဲကာ လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်

တက်လာ၏။

“နင့်ကို ငါ ဟိုနေ့ကတည်းက လိုတဲ့အကူအညီပြော ပါလို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ၊ နင်က ငါ့ကို စိမ်းလှချေလား မညှိုး၊ ဟင်...”

“လူတွေအထင်သေးတာ ခံရလွန်းလို့ ငါ အားလုံးကို ကြောက်တတ်နေပြီ မိုးစက်၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီမလို ချင်တော့ဘူး”

“အဲဒီလူတွေထဲမှာ ငါပါသွားပြီလား၊ ဒီမှာမညှိုး၊ ငါ ချမ်းသာချင်လွန်းလို့ နေ့ရောညပါ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ကောင်၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ငွေမရှိဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နင်ကလွဲပြီး ငါ့မှာ တွယ်တာစရာရှိလို့လား၊ နင့်ကိုပြောမယ့် ဆိုမယ့်သူ ရှိသလား၊ ချောင်မနေစမ်းပါနဲ့ မညှိုးရာ၊ လွယ်တာ ကို ခက်အောင်မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

မညှိုးက ဘာပြောပြော လက်မခံ။

“ငါ”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ နင် အခုဆံပင်ကို ရောင်းမှာ မဟုတ်လား၊ ငါဝယ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဆံပင်ကို ဖြတ်လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ခေါင်းမှာပဲ ရှိနေစေချင်တာ၊ အဲဒီတော့ ဒီဆံပင်ကို ငါဝယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ၊ ငါပိုင်တယ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှဖြတ်ဖို့၊ ရောင်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ဒါပဲ”

မညှိုး သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

ကြည်နူးကြေကွဲသော မျက်ရည်စများက လူယက် တိုးထွက်ဖို့ မျက်တောင်ရှည်တို့ရဲ့အခြေမှာ စုဝေးတိုင်ပင်နေကြ ပြီ။

နှစ်ယောက်မျက်လုံးချင်း အကြာကြီးဆုံကာ မိုးစက်က မညှိုးရဲ့လက်ဖျားကလေးကို လှမ်းဆွဲ၏။

သူ့မျက်ဝန်းများသည် မညှိုးရဲ့မျက်ဝန်းလေးများမှ မခွာဘဲ...

“ငါ့ရှေ့မှာ နင် မငိုပါနဲ့”

တိုးသက်စွာ ဆိုလေသည်။

တကယ့်ကို မညှိုးရဲ့ မျက်ရည်ခံစစ်ကို ဖြိုခွင်းနိုင်သော လက်နက်....

မိုးစက်ရဲ့ အသွေးအသားထဲမှာ ဒီနေ့ထိ မရှိသေးပါဘူး ဆိုလျှင်...

ကြက်အသည်းအမြစ်ကိုဖဲ့၍ ထမင်းပေါ်မှာတင်ကာ ပါးစပ်နဲ့ အနေတော်ယူ၍ အဖေ့ပါးစပ်ထဲ ခွံပေးလိုက်သည်။

မဆလားနဲ့သင်းသင်းလေးနှင့် ဆီရွဲနေသော ကြက် အသည်းအမြစ်ဟင်းကို အဖေ သဘောကျနေပုံပေါ်သည်။

ခါတိုင်းထက်ပို၍ ထမင်းစား၏။

“ရော... အဖေ၊ ဒီမှာ ငါးရဲ့ခေါင်းဟင်းချို့ သောက် ဦး”

ငါးရဲ့ခေါင်းဟင်းချို့ကို ငရုတ်ကောင်းမှုန့်လေး အနည်း ငယ်ခတ်ကာ ချိုချိုကျဲကျဲလေး ကျိုပေးထားတာကြောင့် အဖေ တိုက်တိုင်းသောက်သည်။

ဒီနေ့ကျမှ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်ကုန်အောင်စားသော အဖေ့ကိုကြည့်ကာ မညှိုး ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်လည်ချ သည်။

“ရော... အဖေ၊ ရင်ချောင်သွားအောင် လိမ္မော်သီး စားဦး”

လိမ္မော်သီးစိပ်ကလေးကို အမှေးလေးတွေပါကုန်အောင် ဖယ်ချ၍ကျွေးတော့ နှစ်စိပ်ခန့်သာ အဖေ စားနိုင်တော့သည်။ ဗိုက်ဝသွားတာမှန်းသိ၍ မညှိုး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အဖေဆာရင် ဒီမှာယူစားနော် အဖေ၊ သမီး အဆင်သင့် နွားထားတယ်”

အဖေလက်နဲ့နီးနီးလေးမှာ လိမ္မော်သီးကို ထားပေးခဲ့သည်။ လှဲအိပ်နေရင်း ယူစားဖို့လောက်တော့ လက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှုပ်လို့ရပါသေးသည်။

အဖေ ဘယ်လောက်ပဲ အခြေအနေဆိုးနေနေ၊ အဖေကိုယ်ပေါ်မှာ မီးပူတိုက်ပြီးသား ကော့နေသော အဝတ်၊ ခေါက်ရိုးမကျိုးစေရ။ ချေးနဲ့... ချွေးနဲ့ မရှိစေရ။

မညှိုးက အဖေ့ကို အထူးဂရုစိုက်၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ပြုစုသည်။ ဒါကိုပဲ သူမ စိတ်ချမ်းသာပါသည်။

အဖေ သူ့ကိုကြည့်၍ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး အဖေ့ရှေ့မှာ ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းစွာ နေပြသည်။

ဒီနေ့ အထူးပျော်ရတဲ့နေ့ပါ။

အဖေဟာ စပြီး ဒီဘဝရောက်သွားကတည်းက

ထမင်းပန်းကန် တစ်ဝက်ကျိုးအောင် မနည်းချောကျွေးခဲ့ရသည်။

နှစ်ပန်းကန်ကုန်အောင်စားတာဟာ ဒီနေ့မှဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် မညှိုး ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

ဒီအတိုင်းသာ အဖေစိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ အစားဝင်နေသည့် အဖေ့မျက်နှာကို မညှိုး ကာလများစွာ မြင်တွေ့ ပြုစုခွင့်ရနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

ငါ အလုပ်လုပ်မယ်...

တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်မိသည်။

အဖေ့ကိုလည်း ပြုစုလို့ရ၊ ငွေလည်းဝင်မည်ဖြစ်သော နေ့တစ်ဝက်လုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု မိုးစက်ကို ရှာခိုင်းမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်လို၍ မိုးစက်ကို ရပ်ကွက်ထိပ်က သောက်ရေကန်ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ခေါ်လာကာ

“ဘာလဲ မညှိုး၊ ငါ့ကို မချိန်းစဖူး အထူးအဆန်းပါလား”

မညှိုးက ပြုံး၍ ထနောင်းပင်စည်ကို မှီရပ်ကာ

“ပြောစရာလည်းရှိလို့၊ ပြီးတော့ ဒီလိုအေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးကို လာချင်နေတာလည်း ကြာပြီဟ၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထိပ်မှာရှိပေမယ့် အတွဲတွေအလာများတာဆိုလို့ လာချင်ပေမယ့် မလာရဲဘူးလေ၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့ဟ”

မိုးစက်က စီးကရက်ကို ခြေထောက်နားပစ်ချ၍ ဖိန်းချေပစ်ရင်း ပြုံးနေသည်။

“နင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ၊ ကဲ... ပြောလေ၊ ဘာလဲ”

“နင့်မှာ အလုပ်တွေရှိလို့လားဟင်၊ အချိန်မရဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ နင် ဒီလောက်စွန့်စားထွက်လာရတာ ဆိုတော့ ပြောစရာက သိပ်များအရေးကြီးနေသလားလို့”

“ကြီးတယ်၊ ငါလေ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေကုန်တော့မဖြစ်ဘူး၊ အဖေကို ငါပဲပြုစုမယ့်သူရှိတာဟာ၊ နေ့တစ်ဝက်အလုပ်ပေါ့၊ ငါ့အနေနဲ့ သူတို့ဘယ်လိုကျွေးကျွေး စားနိုင်ပေမယ့် အဖေကိုတော့ ကောင်းကောင်းလေးကျွေးချင်တယ် မိုးစက်ရယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ အလုပ်လုပ်ချင်တာ”

ပြုံးနေသည့် မိုးစက်မျက်နှာ ချက်ချင်းတည့်သွားသည်။

“ဟင်... မိုးစက်၊ နင်က အပေါင်းအသင်းစုံပါတယ်ဟာ၊ အသိအမြင်လည်းကျယ်တယ်၊ ငါ့ကို မကူညီနိုင်ဘူးလား”

“ကူညီတော့ရော မိန်းမတစ်ယောက် လုပ်အားခဆို

သစ္စာမွန်စာပေ

တာ တစ်နေကုန်လုပ်မှ နှစ်ရာသုံးရာလောက်ပဲရတာ၊ နေ့တစ်ဝက်အလုပ်က အလွန်ဆုံးရမှ တစ်ရာလေးငါးဆယ်ပေါ့၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အထောက်အကူပေါ့ဟ၊ ခု လက်ထဲမှာ ငွေရှိတုန်း လုပ်ပြီးစုထားမယ်၊ ဒီငွေကုန်တော့ အဲဒီပိုက်ဆံက အများကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ကောင်းလိုက်တဲ့စိတ်ကူး”

မိုးစက်က ပြုံး၍ပြောသည်။

“နင်က ချီးမွမ်းတာလား၊ ရွဲ့တတ်လား”

“ချီးမွမ်းစရာမှမဟုတ်တာ၊ ရွဲ့တဲ့အလုပ်ကိုတော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နင့်ကို ကဲ့ရဲ့တာ”

မညှိုး နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ မှီနေရာမှ မိုးစက်ရှေ့မှာ ရင်ဆိုင်ရပ်ကာ

“ငါ့မှာ ဒီပြင်ရွေးစရာ လမ်းရှိလို့လား မိုးစက်ရဲ့၊ ဝင်ငွေမရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့ မသန်စွမ်းတဲ့ ဖအေကို ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်ကြည့်ပြီး ငိုနေတာကျတော့ နင်က ချီးမွမ်းမယ်ပေါ့”

မညှိုး ဒေါသထွက်နေသလောက် မိုးစက်က ပြုံးနေသည်။

“မိုးစက်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို အားကိုးမိတာ အလကားပဲ၊ တော်ပြီ... နင် ပြန်တော့”

ပြော၍ မညှိုး ဆံပင်ရှည်တွေ ခါထွက်သွားအောင် တစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် မိုးစက်တ မညှိုးလက် မောင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲကာ သူ့ဘက် ပြန်လှည့်ပစ် သည်။ ယိုင်ခနဲ ပစ်ကျလာသည့် ကိုယ်လုံးလေးကို ပခုံးလေး နှစ်ဖက်မှ ထိန်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး

“အဲဒီလို ဆန္ဒမစောရဘူးလေ၊ ငါမှ ဘာမှမပြောရ သေးဘဲ”

“မိုးစက်... နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ လွှတ် လေ”

မညှိုးက မိုးစက်လက်တွေကို ဖယ်ချသည်။

မိုးစက်က ပို၍တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ရင်ဘတ်ချင်း ထိလုမတတ် ဆွဲကပ်၍

“နင်လုပ်လိုရတဲ့အလုပ်ရှိတယ်၊ အဲဒါပြောမလို့၊ နား ထောင်”

“အဲဒါ ဒီအတိုင်းပြောပါလား၊ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်... လွှတ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အတင်းရုန်းနေတာလဲ မညှိုးရယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒီလောက်ထိတောင် ငါဘာပြောချင်နေတယ်ဆိုတာ သဘော မပေါက်သေးဘူးလား”

“ဘာ”

“ငါ့ကို ချစ်ခွင့်လေးပဲပေးပါ၊ နင်ဖြစ်ချင်သမျှ အားလုံး ကို ဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားမယ်၊ နင့်ကို ငါ တရားဝင် စောင့် ရှောက်ပါရစေ”

“အို”

မညှိုး အံ့အားသင့်သွားသည်။

မရိုးသားတော့ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် မိုးစက် ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး ပြောလာလိမ့်မည်ဟု မထင်။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ အခွင့်အရေးယူချင်တာတွေ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီလိုချင်တာတွေ ဘာမှထည့်မစဉ်းစားဘဲ ငယ်ငယ်က သံယောဇဉ်လေးအတိုင်း ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးရအောင်နော်၊ နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်”

မညှိုး ရင်တွေခန့်ကာ ထိလုမတတ် တိုးကပ်နေသည့် သူ့မျက်နှာရှေ့ကနေ ဟိုရှောင် ဒီလွှဲနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ငါ ဟိုးအရင်ကတည်းက အန်ကယ်ဦးသီလဆီမှာ အပ်ထားတဲ့ငွေတွေ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ အကူအညီတောင်းလို့ ဝါရဂူတွေနဲ့ပြဖို့အထိ အန်ကယ်ဦးသီလက ကူညီလိမ့်မယ်၊ ဦးရဲ့ရောဂါ သက်သာလာတဲ့အခါ နင် ကျောင်းတက်ဖို့ ငါ

သစ္စာမွန်စာပေ

ကြိုးစားမယ်၊ နင် ကျောင်းတက်နေတုန်း အိမ်နဲ့ယာနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အားလုံးဖြစ်အောင် ငါဖန်တီးနိုင်ပါတယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်စုံကြပြီဆိုတော့ တို့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့”

ဘယ်တုန်းကတည်း စိစဉ်နေခဲ့သည် မသိ။

မညှိုး သူ့ကို ထပ်၍အံ့ဩရပြန်ပြီ။

ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် အဖြေ။

မညှိုး သူ့ကိုချစ်ခဲ့သလား... ချစ်မိနေသလား...

သူပြောသလို ငယ်သံယောဇဉ်လေးနဲ့ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ဖို့ သင့်သလား...

“မညှိုး”

“ဟင်”

“ငါ့ကို ချစ်ကယ်မဟုတ်လားဟင်”

“နင်ပြောတော့ ချစ်ခွင့်ကိုပဲ ပေးပါဆို”

“ဟာ... ချစ်ခွင့်ရချင်တာက ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူကိုပဲ ချစ်ခွင့်လိုချင်တာပေါ့”

မညှိုးက မျက်ခုံးလေးတွေစုကွဲသွားအောင် မျက်မှောင်ကုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင်က ရည်းစားစကားပြောတာ ရိုးရိုးမပြောဘဲနဲ့ ငါ့ကို မက်လုံးတွေပေးပြီးပြောတော့ ငါက ခေါင်းညိတ်လိုက်

သစ္စာမွန်စာပေ

ရင်တောင်မှ ဒါတွေကြောင့်...”

“နားဝေးလိုက်တာကွာ၊ ဒါတွေမပါဘဲ ရိုးရိုးလေးတွေပါလို့ အစောကြီးကတည်းက ထည့်ပြောတာတောင် ဝါဖြစ်အောင် ပါလာသေးတယ်”

“ပါမှာပေါ့၊ နင်မဟုတ်လို့လား”

“အဲဒါ မက်လုံးပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပြောပြတာ၊ ကြိုပြောထားတာ၊ တော်ကြာ ပညာမစုံသေးလို့၊ အဖေမကျန်းမာလို့ ဘာညာတွေနဲ့ ကိုင်ပေါက်ပြီး ငြင်းလိုက်မှာစိုးလို့”

သူပြောပုံကြီးကြောင့် မညှိုး ပြုံးလိုက်တော့ မိုးစက်က ခါးလေးမှဆွဲဖက်ထားလိုက်ကာ...

“ချစ်လား”

“ဘယ်လိုထင်လဲ”

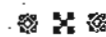
“ထင်တာပြောရမလား”

“အယ်... နော်... မိုးစက်”

ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးသွားသည်။

မညှိုးမျက်နှာလေးလည်း ပန်းနုရောင်ရင့်ရင့် ပြေးသွား

လျက်...

သစ္စာမွန်စာပေ

သုဇ္ဈမ

သုတိန္ဒရီယောက်နှင့် ဖတ်သက်ရှိ

၆၁

အခန်း » ၃ «

“မညိုး... လာဦး”

အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေစုံနေသဖြင့် စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခပ်သွက်သွက် ပြေးတက်လာခဲ့စဉ် ဒေါ်တင်ဌေး က လှမ်းခေါ်သည်။

ညှော်သည်သူ့ယောက်က သူမကို ပြုံးကြည့်နေကြ၏။

“လာ... ညည်းကို ပြောစရာရှိလို့”

“အေးမက ပြုံးစိစိ...”

ညှော်ကတော့ မျက်နှာတည်တည်ပဲဖြစ်သည်။

မညိုး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးတော့...

“သူတို့က လမ်းထိပ်က ရေစက်အိမ်ကို ဝယ်လိုက်တဲ့

လူတွေလေ”

မညိုး သိပါသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သွားရင်းလာရင်း မြင်နေရသည်ပဲ။

မိသားစုက သုံးယောက်တည်း...

ခပ်ဖြူဖြူချောချော လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် ယခုရှေ့မှာ

နေကြသည့် အမျိုးသားကြီးနှင့် မိန်းမကြီး။

အပိုတစ်ယောက်ကတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်ပွဲ၊ အလှူ

ခွေးကိုက်တာကအစ ပါတတ်တဲ့ ဒေါ်စိန်ရင်ဖြစ်သည်။

“သူတို့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ သဘော

တူတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ယူလို့ ခွဲထားပြီး ဒီကို ပြောင်းလာကြတာ၊

ညည်းကိုတော့ ကောင်လေးကလည်း သဘောကျတယ်၊

သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ခံပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အခု

သာစေ့စပ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

မိန်းမကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဘာတို့က မမာနေတဲ့ လူနာကိုလည်း ကိုယ်နဲ့

ဘတ်သက်မဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ ဒါနပြုတဲ့အနေနဲ့ပါ

ဆေးနာ အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသပေးချင်ပါတယ်၊ သား

သဘောကျနေတဲ့အတွက် သမီးလေး သဘောတူမယ်ဆိုရင်

အိမ်လာကိစ္စကိုလည်း စီစဉ်ချင်ပါတယ်”

ဖြစ်ရလေတယ်...

ဘယ်တုန်းက ချောင်းကြည့်ပြီး ဘယ်ကတည်းက

သစ္စာမွန်စာပေ

သဘောကျနေတာလဲ...

မညှိုးကတော့ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်ဖူးပေမယ့် အမှတ်တမဲ့ပဲဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတဲ့အထိ ကြည့်မိတာက တိုက်ကြီးလည်းဖြစ်၊ လမ်းထိပ်မှာလည်းရှိနေလျက်နှင့် ဒီတိုက်ကို ပြောင်းလာကြသည့် လူတွေဟာ တစ်တိုက်လုံးကို ပြတင်းပေါက်သော်မှမဖွင့်ဘဲ ခြံတံခါးအလုပ်ပိတ်နေနိုင်ကြခြင်းကြောင့် အံ့သြလို့ဖြစ်သည်။

တိုက်ရဲ့အပေါ်ထပ် ဝရံတာအပေါက်တစ်ခုတည်းသာ ဖွင့်ထားတာ မြင်ရတတ်ပြီး မိန်းမကြီး ယန်းလဲနေတာ၊ လူရွယ်တစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်နေတတ်တာ၊ ဒါလောက်ပဲ မြင်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တူသည်၊ တန်သည်မထင်တဲ့လူမျိုးတွေပါလားဟုလည်း တွေးဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

အားလုံးဟာ သွားရင်းလာရင်း စိတ်ကူးပဲဖြစ်သည်။ ခုတော့ အံ့ပါရဲ့...

“ဟဲ့... ပြောလိုက်လေ”

“သူတို့စေ့စပ်တာကို သဘောတူသလား၊ မတူဘူးလား”

“ဟို... မညှိုး သူ့ကို သေသေချာချာတောင်မှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် လက်ခံရမှာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မြင်တော့မြင်ဖူးမှာပါအေ၊ ဒီမှာ မညှိုး၊ ချစ်တာမချစ်တာကို ရှေ့တန်းတင်နေဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အားကိုးထိုက်တယ်ဆိုရင် လက်ခံရမှာပဲ၊ ကောင်လေးက မြို့ထဲက ပုံနှိပ်စက်မှာ ဦးစီးနေတာ၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနဲ့၊ အရည်အချင်းနဲ့၊ သူတို့က လောလောဆယ် ဟိုဘက်က သဘောမတူတဲ့ မိန်းမနဲ့ ဝေးကွာစေဖို့ အဓိကဖြစ်နေလို့၊ ညည်းကိုလည်း သဘောကျလို့၊ အခြေအနေအကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ အခွင့်အရေး ရလာတာကို ပုတ်ချမပစ်ပါနဲ့”

လူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ဒေါ်တင်ဌေးက မစာမနာ ပြောသည်။ မညှိုးကပဲ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို အဓိအရ ယူထားသင့်သလိုလို...

“ဒီလိုပါကွယ်၊ လောလောဆယ် စေ့စပ်တာကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ သားနဲ့သမီးတို့ ရင်းနှီးပြေလည်မှ လက်ထပ်ဖို့စဉ်မှာပါ၊ ပြီးတော့ သမီး ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်ထားတာကိုလည်း သားက သိတယ်၊ သမီးကျောင်းပြီးအောင် ဘာတို့က ဆက်ထားပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတော့တင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် မညှိုး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မဝင်စားသေးပါဘူး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

ညိုက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြော၍ နေရာမှထသွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ပညာလည်း ဆက်သင်ရမည်။ ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင်ကတော်လည်း ဖြစ်ရဦးမည်။ ပြီးတော့ တင်အောင်ကိုဆိုသည့် လူကလည်း ငယ်ငယ်ချောချောရယ်...

မညှိုးကို အမြင်ကတ်လှစွာ နေရာမှထထွက်လာခဲ့သည်။ သိသားပဲ... ဒီဟာမ မိုးစက်ကို မက်နေတာ။

ဟိုကတော့ ဖြူဖြူ၊ မြင့်မြင့်၊ ဂိုက်ဆိပ်အပြည့်နဲ့ အားအားရှိတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ သေနေတဲ့သူကိုး။ လူငယ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်လည်း ရှိနေသည်။

ဒီကတော့ တစ်ခုလပ် ခန့်ခန့်... ချောပေမယ့် မိုးစက်ကိုတော့ မမှီနိုင်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြတော့ အမေဆူနေတာကို ကြားရသည်။

နာနာဆူပါစေ၊ ဘဝမြင့်တဲ့ ဟာမ...

မိုးစက်က မယူဘဲ ပစ်ထားခဲ့မှ ဟိုမမှီ ဒီမမှီ စာတ်သိမ်းမလှမှာ မြင်ယောင်သေးသည်။ အေးမ အခန်းထဲဝင်လာတော့လည်း မညှိုးလုပ်ပုံကို မှဲကာရှုကာ ပြောလေသည်။

ဒီကောင်မ သူ့ကိုယ်သူ လှတယ်ဆိုပြီး ဘဝမြင့်နေတာ။ မအေတူ၍ အသားမည်းကြသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ မနာလို သဝန်တိုခြင်းများစွာဖြင့်...

ချစ်မိပြီဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ကရမစိုက်မိကြတော့ပေ။

မညှိုး ဈေးဝယ်ထွက်လျှင် မိုးစက်က လမ်းကစောင့်နေသည်။ အပြန်ကျတော့ အတူတူ။

မိုးစက်က ဆွဲခြင်းဆွဲ၍ မိုးရွာနေလျှင် မညှိုးက သီးဖွင့်၍ နှစ်ယောက်လုံးအောင် မမှီမကမ်းနဲ့ မိုးပေးသည်။

ပခုံးချင်းတိုက်လို့ လူချင်းကွာအသွားမှာ မိုးစက်တွေ ပြန်ဆဲ ပြေးပက်သွားတာမျိုးများ ကြည်နူးစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

“မညှိုး... မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်ကွာ၊ တော်ကြာ ဟိုလူလာစက်၊ ဒီလူလာစပ်နဲ့ အခြေအနေဆိုတာ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ၊ နင်လိုချင်တဲ့အခြေငါပေးပြီးပြီလေ၊ ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်မှာဆို”

သူ့စကားနဲ့သူ မိုးစက် မျက်နှာမဲသွားတော့ မညှိုးရယ်သည်။

“မိုးစက်... နင် ငါ့ကို မယုံဘူးလား။”

“အဲဒါမဆိုင်ဘူးဟ၊ ချစ်လာရင် မိုးရိမ်တာပဲ”

“မမိုးရိမ်နဲ့၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။”

မိုးစက်က သူ့ကို ဂျစ်ကန်ကန်အကြည့်နှင့်ကြည့်၍ ပခုံးနဲ့ပစ်တိုက်လိုက်သည်။

“အား”

မညှိုး ဘေးကိုယိုင်ကျသွားတော့မှ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖက်ကာ ပခုံးလေးဖက်၏။

“အို... ဒါ ရန်ကုန်ထဲမဟုတ်ဘူးလေ၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေမြင်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မြင်ပစေပေါ့၊ လူတွေသိလေ ပိုကောင်းလေပဲ”

ထိုစဉ် လေက ဟူးခနဲ ပြေးဆောင့်သွား၏။

မညှိုးလက်ထဲကထီးလေး လွှတ်ထွက်မတတ်၊ ဖြစ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်ဖမ်းထိန်းထားတော့ လွင့်ပျံ့ကန်ခွင့်မရသည့်တိုင် ထီးကလေးက ရုန်းကြွကာ ကုတ်ကျနေသည့် အဆစ်လေးတွေ လန်ထွက်ကုန်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟောတော့”

မညှိုး လူကြားထဲမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်နှင့် မိုးစက်တွေကတော့ နှစ်ယောက်ကိုယ်ပေါ်ကို အားရဝမ်းသာ ခုန်ပေါက်ဆင်းလာကြပြီဖြစ်သည်။

မညှိုး တခစ်ခစ်ရယ်နေတာလေးကို မိုးစက်က ငဲ့ကြည့်၍ ကျေနပ်နေသည်။

မညှိုးကို သူ ပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်ပါ၏။

ချစ်သူရဲ့ဆံပင်တွေ မိုးစက်တို့ကြောင့် စိုကပ်နေပြီ။

ပါးပြင်ရဲရဲလေးမှာ သူတို့ စိုလူးနေပြီ။

မျက်တောင်ကော့တို့မှာ ကြည်လဲ့လဲ့ ရေသီးလေးတွေ ခိုတွဲနေကြ၏။

ကော့လန်နေသော ထီးကလေးကို မော့ကြည့်ရယ်မော့နေသော ချစ်သူရဲ့အလှကို မိုးစက် ကြည့်လို့မဝရလေပြီ။

❖ ❖ ❖

သစ္စာမွန်စာပေ

အဖေကို ရေချိုးပေးပြီးတော့ ချွတ်ချခဲ့သည့် အဝတ်တွေကို မြန်မြန်လျှော်သည်။

အဖေကို ပါရဂူနဲ့ပြဖို့ကိစ္စ မညှိုးလိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ သောက်ရေကန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ မိုးစက်နဲ့ဆုံဖို့ ချိန်းထားသည်။

ခုတလော အဖေကျန်းမာရေး ပြန်၍ဖောက်ပြန်လာသည်။ အစားလည်း သိပ်မဝင်တော့ဘဲ ညညဆိုလည်း မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် မအိပ်ဘဲနေတတ်လေသည်။

ဘာမှစိတ်မညစ်ဖို့၊ မတွေးဖို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အဖေ ဘာကိုထိခိုက်ခံစားနေရမှန်း မသိပါ။

နောက်ဆုံး မိုးစက်နဲ့သူမ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သမျှ အားလုံးပါ ပြောပြ၍ အဖေကို နှစ်သိမ့်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေးက ထူးခြားမလာပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒီနေ့တော့ ပါရဂူကြီးကိုတွေ့လျှင် အားလုံး နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် ပြောပြ ဆွေးနွေးရမည်။

မိုးစက်ပြောသလိုပဲ ဆေးရုံတင်ဖို့လိုမည်ဆိုလျှင်လည်း တင်ရမည်သာ။ ခေါင်းထဲမှာ အဖေအတွက်ချည်းတွေးကာ ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်း၍ ပြသခဲ့ဖူးသော ဆရာဝန်များရဲ့လက်မှတ်များ၊ စာအုပ်များကို ထုတ်ယူကာ မိုးစက်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ ပါရဂူဆီ သွားခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပါရဂူပြောသည့်အတိုင်း ဆေးရုံတင်ဖို့ကို မညှိုး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရပါသည်။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့ မညှိုး၊ ငါရှိတယ်”

မိုးစက်က သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း အားလုံးကို ဦးဆောင်သွားသည်။

သို့သော်...

ဦးစိုးအောင်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခထပ်မပေးလိုတော့သည့်အတိုင်း ဆေးရုံတင်ရမည့်ညမှာပင် ဆုံးသွားလေသည်။

“အဖေ... အဖေရယ်... သမီးကို စိတ်မချဘူးဆို၊ ခုတော့ ဘာကြောင့်ထားခဲ့တာလဲဟင်၊ သမီး ဘယ်သူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေခဲ့ရမှာလဲ အဖေရယ်”

မညှိုး ရင်ထုမနာပြော၍ ငိုသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

လူးလိုမ့်တမ်းတရင်း ရှိက်၏။

သို့သော် ထာဝရကျော့ခိုင်းသွားပြီဖြစ်သော အဖေ
သည် မညှိုးကို နည်းနည်းသော်မျှ ငဲ့စောင်းမကြည့်တော့ပါ။

ဘဝဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်သည်လား...

ကံက ဘဝကြောင့် ဖန်ဆင်းပေးရသည်လား...

မညှိုးကတော့ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ပြန်လည်ရယူလိုပါ၏။

“ပိန်သွားလိုက်တာ မညှိုးရယ်”

မိုးစက် စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။

“အဲဒီအိမ်မှာ နင်ဆက်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ထပ်မေးသည်။

ဈေးကအပြန် လမ်းမှာ မညှိုးမျက်နှာ တစ်ချက်မှ
မော့မလာပါ။

အဖေဆုံးတာ တစ်လပြည့်တော့မည်ဖြစ်ပေမယ့် ရင်
ထဲမှာ ပူပူနွေးနွေးကြီး ခံစားနေရဆဲ...

လမ်းဆုံးခါနီးအထိ မိုးစက်ကသာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့
လာရပေမယ့် မညှိုးက ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါမှလွဲ၍ စကား
မပြန်။

“မညှိုး”

“ဟင်”

ဆွဲခြင်းကို မညှိုးလက်ထဲထည့်ပေးရင်း လက်ဖဝါး
လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍

“သိပ်အားငယ်နေလားဟင်”

ငိုချင်လျက် လက်တို့...

မေးတော့မှ မညှိုး မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်လာသည်။

“မငိုနဲ့ဟာ”

မညှိုးရဲ့မျက်ရည်ကိုမြင်တိုင်း သူ တားမြစ်ခဲ့သည်သာ။

“ညနေ သောက်ရေကန်ဥယျာဉ်ထဲကို လာခဲ့နော်။

ငါ စောင့်နေမယ်”

မညှိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆက်ဆက်လာနော်၊ နင်မလာမချင်း ငါစောင့်နေ
မယ်”

“အင်း”

မညှိုး အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဘာမှမရှုက်နိုင်ဘဲ ချုံးပွဲချ
ငိုမိလေသည်။

ခါတိုင်းဆို အဖေအတွက် သပ်သပ်ခွဲစီစဉ်...

ကမန်းကတန်း ချက်ပြုတ်ဖယ်ထားကာ အဖေကို
သစ်သီးလေးပြေးကျွေးလိုက်၊ ဖျော်ရည်လေး ပြေးတိုက်လိုက်။

ထမင်းချိန်ကျတော့ထမင်း...

ခုတော့ အားလုံးအဆင်သင့်စားကြရဖို့ ကုန်းကျုံး ချက်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြုတ်ရသည့် ကိုယ့်ဘဝဟာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ပေ။

“မညှိုး”

“ရှင်... ဒေါ်လေး”

“ချက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီချဉ်ဟင်းအိုးလေးပြီးရင် စားလို့ရပါ
ပြီ”

“စားဖို့မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရော... ဒီစာအုပ် လမ်း
ထိပ်က အိမ်ကြီးကို သွားပို့ပေးစမ်း၊ မနက်ကတည်းက ပေးရမှာ၊
မေ့နေလို့”

အဲဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ဟိုတစ်ခါပြောဆိုပြီးတဲ့
နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လို ဘယ်လို အဆင်ပြေသွားကြသည်မသိ
ဘဲ ခင်မင်လုံးထွေးနေကြသည်။

ဟိုက လာရသည်မရှိဘဲ သူတို့မှာ ဟိုဟာလေး ပြေး
ပို့၊ ဒီဟာလေး ဝယ်ပို့...

ဝင်ထွက်နေကြတာ ရွှေလမ်း ငွေလမ်းပေါက်နေသည့်
နှယ်...

ဒါပေမယ့် ဒေါ်တင်ဌေးက လာဘ်မြင်သူပါ။

တင်အောင်ကိုဆိုတဲ့လူကို သူ့သမီးတစ်ယောက်
ယောက်နှင့် လှည့်စီစဉ်ချင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အထင်သေးတာမဟုတ်ပေမယ့် မညှိုး ဒီလိုပဲ တွေးမြင်

သစ္စာမွန်စာပေ

ခဲ့သည်။

“ခဏနေလို့ရမလား ဒေါ်လေး၊ မညှိုး ထမီရင်လျား ပြီးသား ဖြစ်နေလို့”

“အေး... ချိုး ချိုး၊ ပြီးမှသွား... မေ့တော့မနေနဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မညှိုး သနပ်ခါးလိမ်းတာပင် ခပ်မြန်မြန်လိမ်းကာ မိုးဖွားလေးတွေကျကာ ရာသီဥတုက စိမ့်နေသည်မို့ ဖြူစွတ်သော ခေါင်းစွတ်ဆွယ်တာလေးကို စွတ်ချလိုက်ကာ ရေလဲ၍ အောက်ပိုင်းစိုနေသော ထမီကို ကံမိုနို အဖြူပွင့်လေးနှင့် လဲဝတ်လိုက်၏။

အဲဒီကပြန်လျှင် တအောင့်အိပ်ပြီး မိုးစက်ဆီသွားမည် ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

အဖုံးနီရဲရဲနှင့် စာအုပ်ကလေးကိုယူကာ တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူမှမရှိဘဲ တံခါးပိတ်ထား၏။

“ဒီမှာရှင့်”

လည်ပင်းလေးရှည်၍ခေါ်တော့ ခဏလေးအကြာတွင် တံခါးပွင့်သွားသည်။

တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသူက တင်အောင်ကို...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဪ... မင်းပါလား၊ ဝင်လေ”

“မဝင်တော့ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေး စာအုပ်ပေးခိုင်းလို့”

“ဒါ တို့စာအုပ်မှမဟုတ်တာ၊ မေမေရှိပါတယ်၊ မင်းသွားပေးလိုက်ပါ”

“ဘယ်မှာလဲ သူက”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ”

ဧည့်ခန်းဆိုတော့ အဝင်ဝနားမှာပဲထင်ပြီး မညှိုးတရွေ့ရွေ့ဝင်သွားလိုက်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မတွေ့ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သော့တွဲတစ်ခုကိုကိုင်ပြီး သူမကို လက်ဝိုက်၍ပြုံးကြည့်နေသည့် တင်အောင်ကိုကို မြင်လိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာခြင်းက ဟုန်းခနဲထကြွလာကာ နောက်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းတံခါး ပိတ်နေပြီ။

“ရှင်... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဦးတင်အောင်ကို၊ ဘယ်သူမှလည်းမရှိဘဲနဲ့ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထဲဝိုတာလဲ”

“မင်း သဘောမပေါက်ဘူးထင်တယ်”

“ဟင်”

တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့သော ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲ
ကို ဝင်ခဲ့မိမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

“မညှိုး... မင်းကို ကိုယ် ခြေတော်တင်မလို့ မဟုတ်
ပါဘူး၊ တကယ်လက်ထပ်မှာ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူကလက်ခံလို့လဲ၊ ရှင် ရူးနေသလား”

“မရူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ရူးကြောင်မှူးကြောင်
အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လိုက်ရတယ်လေ၊ မင်းကမှ ကိုယ့်ကို အသာ
စွာကြည့် လက်မခံဘဲ၊ မင်းကို ကိုယ် စတွေ့ဖူးကတည်းက
စွဲလမ်းသွားခဲ့တာ”

“တောက်”

“မင်းဟာ သိပ်ကိုဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့
မိန်းကလေးပဲ”

“ရှင်... ရှင် ခရီးမတိုးနဲ့နော်”

“မခိုက်ပါနဲ့တော့ မညှိုးရယ်၊ မင်းမိထွေးကိုယ်တိုင်
ခုလို စီစဉ်ပေးတာပါ၊ ကိုယ်လေ မင်းကိုမြင်မှ ဘယ်မိန်းမကို
မှ မမြင်တော့လောက်အောင် အမှောင်ကျသွားခဲ့တာ”

ပြေး၍ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာသည်။

ဒါ လူကြီးလူကောင်းတဲ့လား...

မညှိုး ရွံရှာမုန်းတီးစွာကြည့်ကာ နောက်ထပ်ဆုတ်စရာ
မရှိတော့သည့်ချောင်ထဲမှာ ပုလင်းတစ်ခုကို ဆွဲယူကာ ရိုက်ခွဲ

သစ္စာမွန်စာပေ

ပစ်လိုက်၏။

“ရှင် ရှေ့ဆက်တိုးလာရင် ဒီပုလင်းကွဲနဲ့ ကျွန်မ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပစ်လိုက်မယ်”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့”

တင်အောင်ကို တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ကြွရာမရ စိတ်ရှုပ်ထွေး
သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ချက်ချင်းပြန်မောလာ၍

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ဘာမှမကြံစည်ပါနဲ့၊ မင်းကို ကိုယ်
လက်ဖျားနဲ့မထိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဟောဒီတိုက်ထဲကတော့
လုံးဝသွားခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံလိုက် မညှိုး”

သူက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မညှိုး ပုလင်းကွဲကိုင်ထားသည့်လက်က တဖြည်း
ဖြည်း လျှော့ကျသွားကာ တွဲလောင်းဖြစ်သွား၏။

ကိုယ်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှုံးရတော့မှာလား...

သစ္စာမွန်စာပေ

တင်အောင်ကိုက ဟင်းခနဲရယ်၍ ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။

“မင်းရဲ့မာနတွေကို ချပစ်ဖို့ကောင်းနေပြီ မညှိုး၊ မင်းအခု ဒီအခန်းထဲမှာ နာရီများစွာနေခဲ့တာကို ပတ်ဝန်းကျင်က ခြင်နေလောက်ပြီ၊ မေမေတို့ မနေ့က ခရီးထွက်သွားကြတာ၊ နီယံတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ၊ ဒါလည်း အားလုံးမြင်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းဝင်လာတော့ အပြင်မှာ မင်းဆောင်းလာတဲ့ ညီးက ဖွင့်လျက်သား ရှိနေခဲ့သေးတယ်၊ ဒါတွေဟာ မင်းကိုယ့်ကို မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရတော့မယ့် သက်သေတွေပဲ”

ခုမှ မိုးဖွဲလေးတွေကျနေလို့ ထီးဆောင်းလာခဲ့တာကို သတိရလာသည်။

မခဲချင်ဒေါသများ လှိုက်တက်လာ၏။

“ရှင်ဟာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တော်တော်အောက်တန်း ကျတဲ့လူ၊ ရှင့်မှာ မိန်းမဒီလောက်ပဲရှားသလားဟင်”

“နိုး... နိုး... မင်း ကိုယ့်ကို လျှော့မတွက်နဲ့လေ၊ နီယံအရည်အချင်းတွေကို မင်းသိလျက်သားနဲ့ မညှိုးရယ်၊ အဲဒါပေမယ့် မိန်းမပေါ့တိုင်း မြတ်နိုးနိုင်ဖို့က လွယ်တာမှမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှာ မြတ်နိုးဖို့ကောင်းတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ရှိတယ်၊ နီယံ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လိုက်ရလို့ မင်းမှာ ဘာများနစ်နာသွားလဲ မညှိုး၊ မင်းအတွက် ဘဝအာမခံချက်၊ ကျောထောက်

ညနေ ငါးနာရီခွဲတိတိ...

မညှိုး ဒီအခန်းထဲရောက်နေခဲ့တာ နှစ်နာရီခွဲတိတိ ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

အပြင်မှာ လေရော မိုးပါ ဝုန်းဒိုင်ကြွရွာသွန်းနေ၏။

ရင်ထဲမှာလည်း သောကမိုးတွေ သည်းထန်နေပါပြီ။

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားရဆဲ ပုလင်းကွဲအပိုင်းဟာ လည်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်နေရာမှာ ပူနွေးလျက် လက်ချောင်းများသည် ကျိန်းစပ်နာကျင်နေပြီ။

တင်အောင်ကိုက မက်မောပြင်းထန်သော မျက်ဝန်းများနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသလို နှုတ်ခမ်းများက မချင့်မရဲ စေ့ပိတ်သွားလိုက်...

ပြုံးတုံ့ပြုံးယောင်ပြုလျက် ရီဝေညှို့ငင်သွားလိုက်...

မညှိုး မုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

သစ္စာမူနီစာပေ

မညို့: ပုလင်းကွဲကို ယောင်ယမ်းလွှတ်ချကာ တင်
ကိုကို ပြေးဆွဲသည်။

သစ္စာမှုန့်စာပေ

“ရှင်... ရှင် မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ မပြောပါနော်။ ကျွန်တို့ကို သနားပါရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟား ဟား”

တင်အောင်ကိုက ရယ်၍

“ကိုယ့်လိုလူက မင်းနဲ့ တစ်ခန်းတည်း လူအမိခံတာကို မင်း ဂုဏ်ယူစမ်းပါ မညှိုးရယ်၊ ဘယ်လိုပဲပြောပြောမင်း အပျိုဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး... ရှင် ဖွင့်မပေးနဲ့”

မှန်တာ မမှန်တာ နားမလည်တော့ပေ။

မညှိုး အရူးမလေးလို တံခါးရှေ့က ကာ၍ရပ်သည်။

ခန့်မှန်းခြေအရ တံခါးရဲ့အပြင်မှာ လူတွေ မနည်း

မနောရှိနေကြမှာ မလွဲ။

လင်ပါသမီးပျောက်လို့ဆိုသည် ကြေညာချက်နှင့် ဒေါ်တင်ဌေး လူစုရှာဖွေသည့်ပုံစံဖမ်းပြီးဆိုတာ မညှိုးသိသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်လို့ ဘာလိုလို ဝိုင်းကြည့်ကြမည့် မျက်လုံးတွေကို မညှိုး ရင်မဆိုင်ရဲပေ။

ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ထဲက ရောက်နေလျက် နာရီပေါင်းများစွာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် အဖြစ်သည် ထိုယောက်ျားနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်သည့်တိုင် တစ်သက်လုံး မျက်နှာငယ်စွာနီနေရတော့မည့်အဖြစ်။

သစ္စာမွန်စာပေ

တင်အောင်ကိုက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အမလေး... ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား မိညှိုး၊ ဟင်...”

ဒေါ်တင်ဌေးက ရင်ဘတ်ထုသည်။

သူမရဲ့နောက်မှာ လမ်းလူကြီးများနှင့် အဖော်မိန်းမကြီးများ...

တင်အောင်ကိုက မျက်နှာတည်တည်နှင့်...

“အားလုံး အထဲကိုကြွပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က...”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေး မညှိုးကို ဒီနည်းနဲ့တော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ဒေါ်လေး ရယ်၊ မညှိုး သူ့ကို မယူပါရစေနဲ့နော်”

“ဘာပြောတယ်... အမှိုက်မ”

ဒေါ်တင်ဌေးက လူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ မညှိုးပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ဒါဟာ ဟန်ဆောင်လက်ဝါးမဟုတ်ပါ။

တကယ့်စေတနာနှင့် ရိုက်ချလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

တင်အောင်ကိုဟာ တစ်ခုလပ်ပေမယ့် ဘာများငြင်းစရာရှိသလဲ။

သူ့ကိုယ်တိုင် မြတ်နိုးလို့၊ ဒီလိုကူညီပေးပါလို့၊ တောင်းပန်ထားတာ။ ခုလည်း ဒီအခြေအနေတွေ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။

တကယ်တမ်း တင်အောင်ကိုကသာ ငြင်းလိုက်လျှင်

သစ္စာမွန်စာပေ

သူမ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။

“ကဲ ကဲ... အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြရအောင်ပါ။ ကလေးမလည်း ခုမှတော့ ရှက်နေပါနဲ့တော့၊ လူငယ်ချင်း၊ လွတ်လပ်တဲ့သူချင်း ဒီလိုဖြစ်ကြတာ ဓမ္မတာပါ။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အားလုံးဝတ္တရားကျေရပါ့မယ်”

“ရှင့်ကို မညှိုး လက်မထပ်ဘူး”

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားအောင် ပြောကာ မညှိုး ရှေ့ကလူတွေကို တိုးတိုက်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

“ဟာ... ဟိုမိန်းကလေး”

“လိုက်... လိုက်ကြပါရှင်၊ ဒီကောင်မလေး ရှက်ရှက်နဲ့ ထင်ရာတွေလျှောက်လုပ်မှာစိုးလို့ပါ”

ဒေါ်တင်ဌေးအသံစူးစူးကို ကြားရသည်။

လိုက်လာကြသလား... မလာသလား မသိ။

မညှိုး ဖိနပ်မပါဘဲ တအားစွတ်ပြေးသည်။

မော့၍နားနေသော မိုးစက်များက တချို့တမောင်း ထိုးစစ်ဆင်လာပြန်သည်။

ဝေါခနဲ အသံမြည်ကာ သည်းသည်းထန်တန် သွန်သင်လာ၏။

မညှိုးမျက်နှာပေါ်က ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့သပ်တင်

လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သော သောက်ရေကန်ဥယျာဉ်ဆီသို့ နန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးနေမိသည်။

မိုးသည်းသည်းထဲမှာ မညှိုးမလာလောက်ဘူးထင်ပြီး အောက်တစ်ယောက် ပြန်သွားခဲ့ပြီဆိုလျှင်...

မညှိုး၊ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

မိုးစက် ဒီမှာရှိမနေဘူးဆိုလျှင်လည်း မိုးစက်ရှိတဲ့ ရာအထိ ပြေးမည်။ မိုးစက်ကိုမတွေ့နိုင်ဘဲ သူတို့မှီလာသော လောက်ရှိတော့မည်ဆိုလျှင် နီးစပ်ရာ ကားတစ်စီးစီးရဲ့ အောက်ကို ပြေးဝင်လိုက်မည်။

ဝိုင်းဝန်းကြံစည်ကြတဲ့ လှည့်ကွက်မီဇွဲအောက်မှာ ရိုးမီးစွာ ကျဆုံးမခံနိုင်ပါ။

သို့သော်...

အချစ်သည် အင်အားကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့ပါ၏။

ဥယျာဉ်ထဲက နတ်ကွန်းဇရပ်ကလေးအမိုးအောက်မှာ လှည့်တလှဲ ခိုရပ်နေသော မိုးစက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှောင်ရိပ်လမ်းကြားထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်လို့၊ ညာတွေလိုလို အထင်သေးစော်ကားခံရမည့်ဒုက္ခကတော့ သွတ်သွားသည်သာ။

မညှိုး ပြေးတက်လာတာမြင်လျှင် မိုးစက်က မိုးရေထဲ ချစ်မြဲမြဲ ပြေးထွက်လာသည်။

“မိုးစက်”

“မညှိုး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မိုးစက်ရဲ့ခါးကို တအားပြေးဖက်ကာ မညှိုး တဟီးဟီး ရှိုက်ငိုပစ်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်း မညှိုး၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”
မိုးစက်က မညှိုးပခုံးလေးကို လှုပ်ခါ၍ မိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

“ငါ့ကိုလေ ဒေါ်လေး ရက်စက်တယ်သိလား၊ ဟိုသူနဲ့ ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ပေးစားဖို့လုပ်တယ်”

မညှိုး ဖြစ်သမျှကို ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ရှင်းပြ၍-

“ငါလေ... ငါ သူနဲ့ ဘာမှမငြိစွန်းခဲ့ပါဘူး မိုးစက်ရယ်၊ အဲဒါ နင် ယုံလားဟင်”

“ဟော... ဟိုမှာ နင့်အဒေါ်လိုက်လာပြီ”

“ဟင်... လုပ်... လုပ်ပါဦး မိုးစက်ရယ်”

“လာ”

မညှိုးလက်ကိုဆွဲ၍ မိုးစက် လမ်းမကြီးပေါ် ပြေးထွက်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်ဌေးက အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် မပြေးရုံတမယ လျှောက်လိုက်လာသည်။ ထိုစဉ် လမ်းရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက် သူတို့ရဲ့ကြားထဲကို လိုင်းကားတစ်စီးက ခပ်အိအိ ဖြတ်မောင်း

၏။

ထိုစဉ် လက်ပြတားတော့ အနည်းငယ်တုံ့ဆွဲသွားသည်။

“မညှိုး တက်”

မညှိုးခါးလေးကို တွန်းတင်၍ သူ ခြေထောက်တင်လိုက်သည်နှင့် ကားက ချက်ချင်း အရှိန်မြှင့်၏။

ကားပေါ်တက်သွားပြီမှန်းသိသည်နှင့် ဒေါ်တင်ဌေး ထမီမလျက် ခါးတစ်ဖက်ထောက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

သွားပြီ၊ တင်အောင်ကိုကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ။

ကိုယ်က ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲကရေလို အာမခံတွေ ထားခဲ့တာ။

ဒေါ်တင်ဌေး ဒေါသများက အသားဆတ်ဆတ်တုန်လေသည်။

သုဉ်း

သုတိန္ဒရီယောက္ခနှင့် ဟင်္သာသင်္ဂ

၈၉

အခန်း ၂၅

“ချမ်းနေလား မညှိုး”

“အင်း”

“လာ”

“မိုးစက်နေ”

မညှိုးကိုယ်လေး မိုးစက်ရင်ခွင်ထဲမှာ မြုပ်သွားသည်။

ချစ်သူနယ်မြေဟာ ငြိမ်းချမ်းလှပါတယ်။

မြန်ဆန်သော ရင်ခုန်သံရိုင်းရိုင်းတို့နှင့် တုန်ချမ်းနေ

သော ကိုယ်လုံးလေးက ချက်ချင်းပူဇွေးသွားသလိုလို...

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ရင်း အတန်ကြာ

ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။

“ငါ့ကိုချစ်လား မညှိုး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မိုးစက်ရယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ နင့်ထက်ပိုချစ်ရမယ့်သူ ခုလည်းမရှိဘူး၊ နောက်လည်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နားထဲမှာ အိမ်မိမ့်သွားတာပဲကွာ၊ ထပ်ပြော”

“မပြောတော့ဘူး”

“တကယ်လား”

“ကြည့်ပါလား”

“ဟာ... ဟိတ်”

နောက်ဖက်က ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကျယ်ကျယ် ကြီးကြောင့် နှစ်ယောက်သား လူချင်း ဖျတ်ခနဲ ကွာသွားသည်။

ရှက်လွန်းသဖြင့် မညှိုးမျက်နှာလေး နီရဲနေတော့သည်။

“ခွေးကောင်... တက်လာတာ အသံလေး ဘာလေး မပေးဘူး”

ဖိုးနီက ခုမှ နဖူးကိုကုတ်၊ မျက်နှာငုံလျက် စပ်ဖြဖြ လုပ်ကာ

“မင်းတို့ကလည်း စောစောစီးစီး”

“ဟာ... ဒီကောင်၊ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ၊ ဘယ် အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်ဖက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အေးလေကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ငါလည်း ပြန်လှည့်သွားမလို့ပဲ၊ မင်းတို့က ရေစိုကြီးတွေနဲ့

သစ္စာမွန်စာပေ

ငယ်တုတ်ထိုင်နေတော့ အမြင်မတော်လို့”

ဒီတော့မှာပဲ ‘ဟိတ်ကောင်’ လို့ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်တဲ့အဖြစ်ကို သူတို့ သဘောပေါက်သွားကြသည်။

“အခန်းထဲမှာ ငါ့အဝတ်တွေရှိတာ မင်းလဲလိုက်လေ၊ သေတဲ့လူရဲ့အဝတ် ဝတ်ရဲရင် ဟိုဘက်စီရိထဲမှာ ငါ့ညီမလေး အဝတ်တွေ အပြည့်ပဲ၊ နှစ်ယောက်လုံး အဝတ်မလဲဘဲ အအေးပတ် သေကုန်မှ မိန်းမတောင် မရလိုက်ဘဲဖြစ်ဦးမယ်”

“အစကတော့ လဲမလို့ပဲ၊ မင်းမလာသေးတာနဲ့”

ဖိုးနီက အမုန်းမဲ့ မျက်စောင်းကြီးထိုး၍ လက်သီးထောင်ပြသည်။

“ခါတိုင်းတော့ ငါ့အခန်းထဲဝင်ပြီး ထင်သလိုဖွနေပြီးတော့၊ ဘာလဲ ခုမှ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကြောင်းပြကောင်းကောင်းနဲ့ အခွင့်အရေးယူနေပြီးတော့”

“သူတောင်းစားကောင်”

“မဟုတ်လို့လား”

ပြော၍ ဖိုးနီက လက်ဖက်ရည်ထုပ်တွေချကာ နောက်ဖေးဖက် ပြေးထွက်သွားသည်။

“မညှိုး”

“ဟင်”

“အင်္ကျီ သွားလဲရအောင်၊ ဝတ်ရဲတယ် မဟုတ်လား”

“ဝတ်ရဲပါတယ်၊ သေပြီးတာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

“နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ”

“ဝတ်မယ်”

မညှိုးကို အဝတ်စီရိုရိုတဲ့ဆီကို ပို့ပေးပြီး သူ အပြင်ပြန်ထွက်ကာ ဖိုးနီနဲ့ စကားပြောနေခဲ့သည်။

သူပြောသမျှ ဖိုးနီမှာ အံ့သြလို့မဆုံး...

“မိုက်တဲ့ကောင်ကွာ၊ မင်းဆုံးဖြတ်တာ နှစ်ယောက်သုံးအတွက် မကောင်းဘူးကွ၊ မင်းသိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ... သူလည်း မင်းကိုချစ်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းနဲ့အတူ ပေါင်းသင်းချင်မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျောင်းတက်တာက တချို့ဆို ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး အပြင်ဖြေလို့ အောင်သွားကြတာတွေ တစ်ပုံကြီး”

ဖိုးစက်က အင်္ကျီလဲပြီး ဖိုးနီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူက ရိုးရိုး B.A၊ B.Sc ယူမှာမျိုးဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရမှာ၊ နောက်ဆို အိမ်မှုကိစ္စနဲ့၊ သားတွေလောင်း၊ သမီးတွေလောင်းဖြစ်လာဦးမယ်၊ မညှိုးကို ငါ ဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ လှလှပပလေး ဘွဲ့ယူလိုက်စေချင်တာ”

အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ သူ့ဘဝကို သူကျေနပ်အားရလာအောင် ခံစားစေချင်တယ်။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာထက် ချစ်နေကြရရင် ခုန်လို့ရပါတယ် ဖိုးနီရာ”

“မင်းပြောသလို ဖြစ်လာမယ်လို့ရော မင်း ယုံကြည်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူဆိုတာ ပင်လယ်ကို မမြင်ဘူးသေးရင် မြစ်က ကျယ်တယ်လို့ထင်ကြတာပဲကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကျယ်တယ်။ လူကိုယုံပါစါ။ ကံကို မယုံပါဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“သူ တစ်နေ့ ဖောက်ပြန်သွားနိုင်တယ်လို့ မင်းပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတွက်ကြည့်လေ၊ မင်း သူရဲကောင်းလုပ်နေတဲ့ ခုနစ်နှစ်ကို အချိန်အတွင်းမှာ သူ ဆက်ဆံထိတွေ့နေရမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အပြောင်းအလဲတွေနဲ့ သူ့စိတ် ပါမသွားဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ၊ အဲဒီကျရင် မင်း ဘယ်သူ့ထံသွားအပြစ်တင်မလဲ၊ စိတ်ဆိုတာ လက်ဖျစ်တစ်ခတ်အတွင်းမှာ အခါတစ်သိန်း ပြောင်းနိုင်တယ်လို့ ဘုရားဟောထားတာ အလင်းရှိတယ်”

“သူ့ကို ငါယုံတယ်”

မိုးစက်က ခေါင်းခါမြဲ။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းကရော သူ့ကျောင်းစရိတ်ပြည့်စုံအောင် တကယ်တတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့မတတ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငါ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်နေလို့ မင်းက အထင်သေးတာလား”

“မသေးပါဘူး၊ မင်းမှာ အခုလောလောဆယ် ဦးသီလကြီးဆီမှာ အပ်ထားတဲ့ငွေပဲ မနည်းမနော့ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စွန့်စားရမယ့်နှစ်တွေက အများကြီး၊ အိုယံ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သားမယားမို့ ကောင်းစားအောင် နှာဖြေရမယ် ဆိုရင် ပခုံးပဲပေါက်ပေါက်၊ ခါးပဲကျိုးကျိုး၊ ခုတော့...”

“ဒါတွေ သူနားလည်ရင် ငါကျေနပ်တယ်၊ ငါ့ဆန္ဒက သူ့ဘဝကို မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေဘဲ ထွန်းပေါက်ဖို့”

“ဒါဆို မပေါင်းသင်းချင်နေ၊ နှစ်ဦးသဘောတူ သက်ထပ်ထားကြပါလား၊ စိတ်ချရတာပေါ့ကွာ”

“ဟား ဟား”

သူ့အတွက် စေတနာထား၍ပြောနေမှန်းသိသည်မို့ မိုးစက်က ရယ်၍ ဖိုးနီပခုံးကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

“စာချုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဖိုးနီ၊ သူ သစ္စာဖောက်သွားတော့ရော ဒီစာချုပ်ကြီးကိုငြိပြီး ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

မိုးစက် မျက်နှာတည်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“စာချုပ်ဆိုတာ ခြပ်ငတ္တုကိုပဲ ဘောင်ခတ်လို့ရမှာပေါ့ အချစ်ကို ဘာနဲ့ဘောင်ခတ်မလဲ”

မိုးစက်ရယ်.... ခန်းသီးလေးအကွယ်မှာ ကျောက်မီးရောင် မညှိုး မျက်ရည်စက်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

မိုးစက်ရယ်ထဲမှာ သူမအတွက် ချစ်ခြင်းများ ဤစု ထုထည်ကြီးမားစွာ ဖြစ်တည်နေခြင်းကိုခံစားရင်း ကြည်နူးကြေကွဲ စူးရှဆို့နှင့်စွာ...

“ကောင်မလေးက အခု ဘယ်မှာလဲကွယ့်”

“နာမည်ကောင်းနဲ့ အဆောင်တစ်ခုမှာ အပ်ထားပေးပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျောင်းတွေလည်း ဖွင့်တော့မှာမို့လို့ ကျွန်တော် ငွေအားလုံး ထုတ်ချင်တာပါ”

ဦးသီလက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည်။ ဖိုးနီက ဦးအောင်ပြောထားပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးကို သိထားပြီးပေမယ့် ကာယကံရှင်ပြောတာကို သိချင်တာကြောင့် ထပ်မေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျောင်းစရိတ်ထောက်ပံ့တယ်ဆိုတာက ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု လူလေးက သူ့ကို သူစိမ်းပြင်ပြင် အနေအထားနဲ့ ကုသိုလ်ယူရမှာမျိုးမဟုတ်ဘူး

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆိုတော့ စဉ်းစားရမယ်၊ ဒီကိစ္စအချို့ကို ဖိုးနီပြောပြလို့ အန်ကယ် သိတယ်၊ အန်ကယ်ကတော့ ပေါင်းတာ မပေါင်းတာ ခဏ ထား၊ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်တပ်ဖို့ကို လူကြီးမိဘနေရာကနေ အန်ကယ် စီစဉ်ပေးထားချင်တယ်။

သူပြောမရတာကြောင့် အန်ကယ်ကို ဖိုးနီ ပြောပြ အကူအညီတောင်းထားပြီးမှန်း မိုးစက်သိလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းမာတတ်သော သူ့ညဉ်အတိုင်း ဆုံး ဖြတ်ထားပြီးသည့် သဘောထားကို မပြောင်းလဲနိုင်ပါ။

“အန်ကယ်တို့ စေတနာနဲ့ အကြံပေးကြတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်စေတနာကို ဘာနဲ့မှ ရောထွေးညစ်နှမ်းမသွားစေချင်ပါဘူး၊ အန်ကယ်၊ ကာယကံရှင် နားလည်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။”

“ဟင်း”

ဦးသီလ သက်ပြင်းချလေသည်။

“ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က မေတ္တာရှိလို့ အားကိုး တကြီး လိုက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလားကွယ်၊ သူ ကျောင်းတက် ရရုံနဲ့တော့ ကျောင်းထားပေးမယ့်သူရှိနေသားပဲ၊ နှစ်ယောက် ညှိနှိုင်းကြည့်ပါဦး။”

တင်အောင်ကို ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်ဆိုတုန်းက သူ ဖိုးနီ ကို ပြောပြသည်းညှူခဲ့ဖူးသည်မို့ သူနဲ့မညှိုးကိစ္စဟာ အလုပ်ရုံ

သစ္စာမွန်စာပေ

တစ်ရုံလုံးနီးပါး သိထားကြပါသည်။ ဦးသီလက လှည့်ပတ် တိုက်တွန်း၏။

သို့သော် မိုးစက် ခေါင်းမညိတ်ပါ။

သူဟာ အချစ်ဆိုမှအချစ်။

တကယ်ခိုင်မြဲတဲ့ အချစ်ကိုပဲလိုချင်တာ၊ လောဘကြီး

နေတာလား...

သုဉ်း

သုတိန်ယောက်နှင့် ဖတ်သက်ရှု

၉၉

“မဝတ်ချင်လည်းဝတ်ပေါ့ မညှိုးရယ်၊ သူ့နေရာနဲ့သူ သင့်တော်တာတော့ ဝတ်ရမှာပေါ့၊ ပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံလည်း သိပ်ချွေတာမနေနဲ့နော်၊ သုံးသင့်တာသုံး၊ ဝယ်သင့်တာဝယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ကျောင်းဖွင့်စဉ်တော့ ဘာမှသိပ်မသင် ရသေးဘူးပေါ့”

“ငါ့ကို လိုတာပြောနော်၊ အားနာသလိုလို၊ သနား သလိုလို ငါ့ကိုမဆက်ဆံနဲ့၊ အဲဒါကမှ တကယ်စော်ကားခံရ တာ”

“အေးပါ၊ နင့်ကို ငါက အားနာပါ့မလား၊ မိုးစက်”

“ဟင်”

“ဒီနေ့ ငါအားတယ်ဟ၊ အင်းလျားကန်ဘောင်မှာ လမ်းလျှောက်သွားရအောင်”

မိုးစက်က ပြုတစ်ပြုတစ် လှမ်းကြည့်နေကြသည့် အဆောင်သူလေးတွေဆီ ဝေခနဲကြည့်သည်။

လက်ဆောင် အထုပ်အပိုးတွေ လာချပေးပြီး လူကို ခေါ်ထုတ်သွားလို့ သင့်တော်ပါ့မလား။

ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲရိုးသားပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် ပါးစပ်က ငြိမ်သက်နေကြမှာ မဟုတ်ပေ။

သူကအကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် မညှိုးကအကြောင်း။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မညှိုးရေ... ဧည့်သည်လာတယ်ကွဲ့”

စာဖတ်နေရာမှ မညှိုး ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်နေရသည့် သူမဘဝမှာ သူမထံ လာမည့် ဧည့်သည်ဆိုလို မိုးစက်သာရှိသည်လေ။

လှေခါးထစ်များကို ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းလာခဲ့ မိ၏။ မိုးစက်က သူဆင်းလာတာကို ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

“မိုးစက်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိကြတော့ မိုးစက်က သူ့ရှေ့က အထုပ်တွေကို မညှိုးရှေ့ကို တွန်းပို့၍

“ငါ နင့်အတွက် အထည်တွေဝယ်လာတယ်၊ ချုပ် ပြီးသားတွေရော၊ မချုပ်ရသေးတာတွေရောပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“နောက်မှလျှောက်တာပေါ့ဟာ၊ ဒီနေ့ ငါမအားသေးဘူးဟာ၊ သွားမယ်နော်”

ချစ်တဲ့သူမျက်နှာလေးကို တောင်းပန်သလို စူးစိုက်ကြည့်ကာ သူ ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်။

လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြည်ကြည်နူးနူးလမ်းလျှောက်လို့၊ စကားတွေ အများကြီးပြောချင်တာပေါ့မညှိုးရယ်...

ဒါပေမယ့်...

“ဟိတ်”

နောက်ကနေ ပခုံးကို တွန်းချခံလိုက်ရသဖြင့် မိုးစက်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲမတတ်ဖြစ်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထောက်လိုက်ရသည်။

“ကိုလေး”

သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ဆောင့်ကြောင့်လေး လာထိုင်ချလိုက်သူက ဦးသီလရဲ့ ဒုတိယသမီးထွေးလေး သီလဝါ။

အထက်အောက်တစ်ဆက်တည်း ကိုယ်ကျပ်အပြာရောင်လေးနှင့် ယုန်ရုပ်ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်ထားလျက်...

ထူးခြားလာသည်က ဆံပင်တိုကပ်ကပ်လေးမှာ ရှေ့ဝါရောင် ဆေးဆိုးထားခြင်းပင်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မျက်နှာ လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်လုံးပြူးနက်နက်လေးများ နှင့် အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု အားလုံး လက်ခံထားကြသော သီလဝါဟာ မိုးစက်အတွက်တော့ စိတ်ညစ်စရာလေး ဖြစ်သည်။

“ကိုလေး”

“ဘာလဲ”

“ကြည့်ပါလား၊ ဒီကတော့ ခရီးဝေးကပြန်လာလာ ချင်း မေဖေဆီတောင် မရောက်သေးဘူး၊ သူ့ကို လာနှုတ်ဆက်ရတယ်၊ သူကဖြင့် ဝမ်းသာအားရမရှိဘူး”

“ညည်းပြန်လာတာ ငါ ဝမ်းသာစရာလား”

“ဟယ်... တကယ်ဝမ်းသာဘူးပေါ့”

မပြောလောင်လေးက ချက်ချင်းထရပ်ကာ ဘယ်ညာ ခြေဆောင့်ပါတော့သည်။

“တော်ပြီ၊ ကိုလေးအတွက်ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ မပေးတော့ဘူး”

ဆိုကာ နောက်ဘက်တိုက်ကြီးဆီ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

မိုးစက် သက်ပြင်းချတော့ အားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“မိုးစက်... မင်းတော့ ဒီနေ့ကစပြီး နားငြီးပြီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကိုမိုးစက်ကလည်းဗျာ၊ ဒီလောက်ကုသိုလ်ထူးနေတာကိုများ ရှုံ့မဲ့နေတာပဲ”

သီလဝါက ဇွတ်...

မခေါ်ချင်မှန်းလည်း မသိ။

မပြောချင်လိုလည်း မရ။

ရုံထဲမှာ မိုးစက်လိုပဲ သံယောဇဉ်ထားသင့်သော လူဟောင်းတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် မိုးစက်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ သူမ မြင်သည်။

သုံးပွင့်ဆိုင်...

ဇာတ်လမ်းကတော့ စပြီဟု စိတ်က တွက်မိ၏။

ဘယ်လိုစမှလဲ...

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ

“ကိုလေး... ကိုလေးရေ”

“ဒုန်း... ဒုန်း”

အအိပ်ဆတ်သည့် ကိုယ့်အာရုံက ဘယ်လောက် အိပ်ရေးပျက်ပျက်၊ အသံတစ်သံဝင်လာလျှင် အိပ်လို့မရတတ် တော့မေ။

ကျိန်းစက်နေသော မျက်လုံးတွေကို အတင်းဖွင့်ယူရ သည်။ အခန်းရှေ့မှာ အသားကုန်အော်နေသည့် ဟာမလေး ကို မြင်ရသည့်ဒေါသက အတိုင်းအဆမရှိ။

“ဘာလဲ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ ဒေါသက ဖုံးမရ၊ ဖိမရ ခုန် ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ကိုးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ”

ညက သူ စက်ရုံမှာ All Night ဆင်းထားရသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၀၅

ညတိုင်း ဒီလိုပဲ ဆင်းနေတာကြာပြီ။

ဒါပေမယ့် မနက်ဆယ်နာရီလောက်ထိ သူ အိပ်ရေး ဝဝအိပ်လိုက်လျှင် လုံလောက်သည်။

ဒီကောင်မလေး အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ။

သီလဝါက စကားဝါရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် လက် ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆို ပိုက်ချလိုက်ပြီး...

“မနေ့က ကိုလေးကို မပေးရသေးတဲ့လက်ဆောင် တွေ ပေးမလို့”

သူ အတော့်ကို စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ အဲဒီလက်ဆောင် ငါက”

“ကိုလေးကလေး၊ အစကတည်းက သီလဝါကိုဆို နည်းနည်းမှ အကောင်းမမြင်တာ၊ အေးပေါ့လေ... ခုလို မိန်းမ ရသွားပြီဆိုတော့ သွားပြီပေါ့”

သူနဲ့ မညှိုးရဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း သိသွားပုံပေါ်ကာ ဓဲရဲ့ရဲ့တွနေလျက်...

“ကဲ... ငါ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး၊ သွား ပြန်တော့”

“အို... မအိပ်နဲ့တော့၊ သူများလက်ဆောင်ပေးမလို့ ပါဆို”

“မိသိ”

“ဘာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“နင် နိုင်ငံခြားမှာ တစ်သက်လုံးနေသင့်တာ”

“ဒီကလည်း နေမလို့ပါ။ ကိုကြီးက မပြန်ခိုင်းဘူး သီလား၊ သီလဝါက ဖေဖေ့ သူ့ကို အောက်မေ့လို့ပြန်လာတာ”

“အဲဒါ ပြဿနာ၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကိုလေးနော်... သီလဝါကိုပဲ လိုက်မပြောနဲ့၊ ငိုပစ်လိုက်မယ်”

ဆို၍ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေက လိမ့်ကျလာသည်။

မိုးစက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူ့အခန်းရှေ့မှာ ဒီပုံစံ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားလျှင် မလွယ်။

တော်တော် အနေအထိုင်မတတ်တဲ့ ကောင်မလေးပါလား။

“သွားနှင့်၊ ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖန်စပ်နေသည့် မျက်လုံးကိုပွတ်၍ အိပ်ရာပေါ် ဘုံးခဲပြန်ပစ်လိုက်ကာ ဖက်တုံးကို ဆွဲဖက်ထားလျက်...

သီလဝါကြောင့် ပျက်စီးသွားရသည့် အိပ်မက်လှလှလေးကို နှမြောတသစ္စာ တမ်းတနေမိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာလေ....

ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ မညှိုးရယ်...

မချင်မရဲဖြစ်ရတိုင်း ဖက်တုံးကြီးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ မြုပ်နေအောင် ဖက်ထားနေမိသည်။

မညှိုးရဲ့စာသင်နှစ်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားအောင် ဆွဲချပစ်ချင်သည်။

ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းနှင့် တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်တူထောင်ချင်ပါပြီ။

ဒီဆန္ဒတွေပေါ်လာတိုင်း နေ့နေညည သူ အလုပ်ကိုပဲ ဖိလုပ်နေခဲ့သည်။

လာချင်ရင် အနီးလေး...

ဒါဟာ သူ့အတွက် အားဆေးပါပဲ...

သုဉ်ပ ဇီ

သုတိန္ဒရီယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၀၉

ဒါကို မိုးစက် ဒီလောက်ထိ ဆင်ခြင်ပြနေဖို့ လိုသ

လား။

အရင်က မိုးစက်ဟာ ကိုယ့်အတွက် စောင့်ထိန်းပေးခဲ့
တာပဲလို့ နားလည်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဟိုတစ်ခါ အဆောင်ထိပါလာ
သော သီလဝါဆိုသည့် သူ့ရဲ့အလုပ်ရှင် သမီးချောချောလေးကို
ခြင်လိုက်တဲ့နေ့ကစပြီး စိတ်က ဖြူစင်စွာ ရှိမနေတော့ပေ။

သူမထံ ခုနစ်ရက်တစ်ခါ၊ တစ်ခါတလေ ဆယ့်လေး
ငါးရက်ကြာမှ တစ်ခါပဲ ရောက်လာခဲ့သော မိုးစက်ဟာ သီလဝါ
ဆိုတာလေးနဲ့တော့ နေ့နေညည မြင်တွေ့ဆက်ဆံနေရမှာပင်။

“ကိုလေး... ပြန်မယ်ကွာ”

ညတုတုအသံလေးနဲ့ဆိုရင်း သူမရှေ့မှာပင် မိုးစက်ရဲ့
လက်မောင်းကို ဆွဲဖက်လိုက်ပါသေးသည်။

ဒီအသံ၊ ဒီအနေအထိုင်ကို မျက်စိထဲမှာ၊ နားထဲမှာ
ဖျောက်မရတိုင်း၊ မိုးစက်ကို မျှော်နေမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲ
နေမိသည်။

“မညှိုး”

“ဟင်”

“နင်ကလည်း မညှိုးဆိုပြီး ကြည့်လိုက်ရင် ညှိုးနေ
တာပဲဟာ”

“ငါ့မှာ လန်းစရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ”

စာသင်နှစ်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားပေ
မယ့် အရင်လို ရင်းနှီးမှုလေးနဲ့တောင် မဆက်ဆံတော့သည့်
မိုးစက်ကို မညှိုး အံ့သြနေမိသည်။

တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ပဲလာသည်။

လာတော့လည်း အဆောင်စဉ်ခန်းထဲမှာပဲထိုင်ပြီး
ထပြန်သွားတတ်သည်။ ပြောသမျှစကားထဲမှာ ချစ်ဖို့၊ နီးဖို့
ဆိုတာတွေ မပါ။

အစကတည်းက အတူနေလာခဲ့ကြသည့် အဆောင်နေ
သူငယ်ချင်းများကလည်း သူနဲ့မိုးစက် ဘယ်လိုပတ်သက်တာ၊
နောက်ဘယ်လိုပတ်သက်တော့မှာ...

အားလုံးကို သိထားတဲ့လူတွေသာ များပါသည်။

သိအောင်လည်း မညှိုးက ပြောထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ခင်အေးမာက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်လေး ရှေ့မှာ ချပေး အနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

မညှိုးရင်ဖွင့်သမျှ နားထောင်ပေးခဲ့ရသော ခင်အေးမာ က မညှိုးဘာဖြစ်နေတာကို သိသည်။

“နင်က ကာယကံရှင်မို့ မသိတာပါ မညှိုးရယ်၊ မိုးစက် နှင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ငါမြင်နေရ ပါတယ်၊ သူ နှင့်ကို ဒီလောက် ဖြူဖြူစင်စင်ထောက်ပံ့၊ ဂရုစိုက် နေတာ နည်းတဲ့မေတ္တာလား”

“တော်ပါ အေးရယ်၊ ဒီလိုပညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့ တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်လိုချင်ရင် သူစိမ်းကိုလည်း ထောက်ပံ့လို့ ရတာပဲ၊ ကြင်နာကြတဲ့မောင်နှမ၊ သားချင်းတွေလည်း ကြည့်ရှု ပံ့ပိုးကြတာပဲ၊ ငါ သူ့ဆီက လိုချင်တာ ဒါတွေမှမဟုတ်တာ သူ... သူ ငါ့ကိုမေ့ပြီထင်တယ်”

မညှိုးမျက်နှာက ငိုချတော့မလို ဖြစ်လာသည်။

“မဟုတ်တာ မညှိုးရယ်၊ ကောင်မလေးကိုက တစ်ဖက်သက် နှဲ့နေတာ အသိသာကြီးပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ငါ့ဆီခေါ်မလာသင့်ဘူး သိလား၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေးက တအားလှတာ၊ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လို နေမလဲ သူ မတွေးမိဘူးလား”

“ခက်လိုက်တာနော်၊ ဒါဆိုလည်း နင်စိတ်ချချင်ရင်

သစ္စာမွန်စာပေ

လက်ထပ်ထားလိုက်ပါလား”

“အစကတည်းက ငါက သူ့အဘောပါ၊ သူပဲ လက် မထပ်ချင်တာ၊ ခုတော့ ပေါ်ပြီ၊ အဲဒီကောင်မလေး သူ့နားမှာ ချဲ့နှံ့နေတာကို သာယာပြီး သူ ကျေနပ်နေတာ”

“မညှိုး... ဧည့်သည်”

“ဟော... လာပြီ”

ခင်အေးမာ ကဗျာကယာထကာ ကရင်ပတ် ခြေးယူ သည်။ ပြီးတော့ မညှိုးပါးပေါ်က မျက်ရည်စလေးတွေကိုသုတ် ပေးကာ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြင်ဆင်ပေး၏။

“ဟဲ ဟဲ... ငါတော့ နားအေးသွားပြီ၊ ဟိုတစ်ယောက် တော့ ဒီနေ့ ခေါင်းကို ဆင်ဆယ်ကောင်လောက် နင်းခဲရတော့ မယ်ဆိုတာ မသိရှာသေးဘူး”

ခင်အေးမာစကားကြောင့် မညှိုး စိတ်ညစ်နေရာမှ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

“ဟဲ့... အင်္ကျီလဲဦးလေ”

“မလဲတော့ဘူး”

လည်စည်းလေးပါသော ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ပါတိတ်အဖြူခဲ အနီပွင့်လေးနှင့် ဆံပင်ဖျားလျားဟာ ခင်အေးမာ ဖြီးချပေးလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။

မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသော မိုးစက်မျက်လုံးများ

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟာ သူမ ငိုထားတာကိုရော၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာတွေကိုပါ နားလည်သိရှိသွားမည်ဆိုတာကို မညှိုးသိသည်။

စိုးရိမ်စိတ်က ရင်ထဲမှာ ပြင်းစွာဒုက္ခပေးနေပါသည် ဆိုမှ ဒီနေ့ကျမှ မောင်မိုးစက်က အပျံ့စားဖြစ်နေသည်။

ရင်ဘတ်မှာ ကန့်လန့်စင်းနှစ်ရစ်တည်းပါသော ဖောရိန်းရှပ်အဖြူစွတ်စွတ်၊ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့် ရှားရင့် ရင့် ရွှေအိုးရောင်ပြေးနေသော အကောင်းစားမျက်မှန်ကို တပ် ထားသည်။

ဖြူနေသော မျက်နှာပြင်က မျက်မှန်နှင့် လိုက်ဖက် နေသည်။ ကိုယ်ကပဲ စိတ်ထင်နေတာလား မသိ။

မိုးစက်ဟာ ဟိုအရင်နှစ်များကလို ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ ဂျစ် ကန်ကန်ပုံစံများလည်း မရှိတော့ကာ ခန့်ညားချောမောနေသည် ထင်သည်။

မျက်လွှာချ၍ ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည့် မညှိုးကို မိုးစက် က စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ရုပ်ရှင် သွား ကြည့်ရအောင်”

“ဪ... ခေါ်ဖော်ရသေးတာပဲ”

မညှိုး မျက်လွှာလေးပွင့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်

၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

သုတ္တံနှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

“အဝတ်အစား သွားလဲလေ”

“ဒီတိုင်းပဲလိုက်မယ်”

အဖြူရောင်ကားလေး ပါလာသည်။

ဒါ သူ့အလုပ်ရှင်ရဲ့ကားဆိုတာ မညှိုးသိသည်။

ခါတိုင်းနှစ်များက မိုးစက် သူ့ဆီလာတိုင်း လိုင်းကား

နဲ့သာ များလျက်...

နှစ်ယောက်အတူ အပြင်ထွက်လျှင် ပခုံးချင်းယှဉ်၍

လမ်းလျှောက်၊ စကားတွေပြော...

ဒီနှစ်ထဲမှာတော့ ဒီကားအဖြူလေးနဲ့ပဲ အလာများလာ

သည်။ ဒါသည်လည်း ရင်ထဲမှာ အနီစက်သေးသေးလေး

ဖြစ်လာသည်။

သူ့အလုပ်ရှင်ဟာ အလုပ်သမားအားလုံးထဲမှာ သူ့ကို

သာ အချစ်ဆုံးဆိုသည့်အချက်က ပို၍စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ်လာသည်။

အားလုံးလက်လွှဲရသော ကိုယ့်အလုပ်သမားကို

သဘောကျကာ လက်လွှတ်ရမှာစိုး၍ သမီးနဲ့ ထိုးပေးစားတဲ့

အဖြစ်တွေက ဒုနဲ့ဒေး...

“မညှိုး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ကားက တဲ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

တစ်ယောက်တည်း အတွေးလွန်နေမိတာ ကားရပ်

သွားမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိ၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

ရေစပ်စပ်မှ တံတားအဖြူလေးထိုးထားသော အင်းငယ်လေးတစ်ခုရှိကာ လွန်စွာလှပသော နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

“နင် ရုပ်ရှင်သွားမလို့ဆို”

“ခင်ဗျားစိတ်က ကားပေါ်မှာရော ပါလာရဲ့လား”

မိုးစက်က မျက်မှန်ကိုဆွဲချွတ်၍ ဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ် ပင်တင်လိုက်သည်။

“တစ်လမ်းလုံး ဒီဘက်တစ်ချက်မှမလှည့်ဘဲ ငုတ်တုတ်မေ့လာတာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူကပဲ ရန်တွေ့နေပြန်ပါပြီ။

မညှိုးက မဲတဲ့တဲ့လေးပြုံး၍ မျက်လုံးချင်း တည့်တည့် ဆုံကြည့်သည်။

“နင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့တွေ၊ ဘာတွေ လာခေါ်လို့ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး စကားမပြောနိုင်တာလေ”

“မညှိုး”

မိုးစက် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နင် ငါ့ကို ငေါ့တာလား”

မညှိုးက ပြုံး၍ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။

“ဒီလိုမေးတယ်ဆိုတော့ နင်က ငေါ့စရာလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေလို့လား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မညှိုး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆန်းဒေးကလည်း ငါလာတော့ နင်အိပ်နေတယ်ဆိုပြီး ဆင်းမတွေ့ဘူး၊ ငါ အလုပ်သိပ်ရှုပ်နေလို့ မလာအားတာ သိလား၊ အဲဒီကိစ္စကို ခုထိခံစားနေရတုန်း၊ ဒီမှာ မညှိုး”

မိုးစက်က မညှိုးရဲ့တံတောင်ဆစ်ကလေးကိုကိုင်၍ သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ငါကြိုးစားနေတာ နင်နဲ့ငါ့ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ပါ၊ ငါ နေ့ရော ညပါ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားခဲ့ရသမျှ နင် မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လွန်းလို့၊ လာပြေးကြည့်ရတာ အဲဒီခဏလေးအချိန်ကိုတောင် နင် မပေးနိုင်ဘူးလား၊ မအိပ်ဘဲနဲ့ အိပ်နေပါတယ်ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာ၊ ငါလာခေါ်လို့ ဝမ်းသာလုံးဆိုတဲ့လူတဲ့လား၊ ဟင်... ပြောစမ်းပါ”

မိုးစက်ရယ်...

သူ့ကို ဆွဲယမ်းနေသမျှ နာကျင်ရမှန်းမသိဘဲ မညှိုး မိုးစက်ကို နားလည်စရာမဟုတ်သော မျက်ရည်ဥလေးတွေ သီလာသည်။

ငါ မှားပြီ။

တကယ်ဆို မိုးစက်ကို ငါ နားလည်သင့်တယ်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ အောက်တန်းကျကျ အတွေးတွေနဲ့ ရန်လိုနေတာ ငါမှားပြီ။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မိုးစက်”

မညှိုး မိုးစက်ရဲ့လည်တိုင်ဖွေးဖွေးကို မော့ကိုင်ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်နှစ်စက် ပါးပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ငါ... ငါလေ... ငါ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မိုးစက်ရယ်”

ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်လိုက်တော့ မိုးစက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မညှိုး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

မျက်နှာနှစ်ခု ထိခတ်ပွတ်တိုက်နေခြင်းကြောင့် သူမပါးပြင်က မျက်ရည်စက်တို့ဟာ မိုးစက်ရဲ့မျက်နှာပြင်သို့ ကူးလူး၍...

“ချာတိတ်”

အနားကကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မထင်မှတ်သော ထိတ်လန့်သွားသော မျက်ဝန်းများက ခဏလေးဖြစ်သွားကာ ဒေါသကြောင့် ချက်ချင်းပဲ စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကျောင်းထဲထိ ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ဦးတင်အောင်ကို”

တင်အောင်ကိုက ပန်းနုရောင်အကွက်နှင့် ရခိုင်ပုဆိုးကို ဝတ်ထားကာ အဖြူဆင်ပြေးနေသော ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လည်ကတုံးလက်ရှည်ကို ခပ်တုံးတုံးပုံစံ ဝတ်ထား၏။

မညှိုး ခြေလှမ်းသွက်သွက်လျှောက်သလောက် သူ့ကလိုက်လျှောက်ကာ

“မင်းဆီကို ကိုယ် တကူးတက လာတာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီထဲက ဆရာတစ်ယောက်ဆီလာရင်း မင်းကိုတွေ့တာပါ။ မင်းနဲ့ဟိုတစ်ယောက် လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ ကျွန်မကို သူ ကျောင်းထားပေးတာ”

“ဒါပေမယ့် လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား ကိုယ်သိတယ်”

“ကျောင်းပြီးဖို့ နှစ်နှစ်ပဲလိုတော့တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မှာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်လေ ဆိုင်တော့ဆိုင်ခဲ့တာပဲ”

“ဦးတင်အောင်ကို”

“ပြော... ချာတိတ်”

“ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“သက်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့သူကို လာနှုတ်ဆက်တာ နှောင့်ယှက်တာလား ချာတိတ်ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ပြောပြစရာတွေ ရှိတယ်၊ အပြင်မှာ တစ်ခုခုလိုက်စားပါလားကွာ၊ ခဏလေးပါ”

“ဘာပြောတယ်”

မညှိုး ဒေါသရှိန်မြင့်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ရှင် တော်တော်မျက်နှာပြောင်ပါလား ဦးတင်အောင်ကို၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြောစရာကိစ္စ ဘာမှမရှိဘူး”

“နေဦးလေ”

နေရာက လူရှင်းနေသည်မို့ တင်အောင်ကိုက အတင့်ရဲစွာ မညှိုးလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။

“ရှင်”

မညှိုး ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားကာ လက်ကို တအားလွှဲ၍ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ဤမျှ မြန်ဆန်စွာ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု မထင်သော တင်အောင်ကို ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ ပါးကိုအုပ်လျက် မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။

သို့သော်...

သူတို့နှစ်ယောက်အကြား အဖြူလေးတစ်စီး သိမ်ခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ကားတံခါးကို လက်နှစ်ဖက်ကို အားပြုထောက်ကာ မိုးစက်ရဲ့ခြေတစ်ဖက်က တင်အောင်ကိုမျက်နှာဆီ တန့်ခနဲ ဆန့်ထွက်သွား၏။

တင်အောင်ကို မျက်နှာလည်ထွက်သွားသည်။

ခြေလှမ်းများစွာ နောက်ဆုတ်သွားပြီးမှ ဖင်ထိုင်လျက် ပစ်ကျ၏။

“ဟိတ်ကောင်... လူလည်ခေါင်မှာ မိန်းကလေး

သစ္စာမွန်စာပေ

တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ မင်းမအေကို ပြန်မေးလိုက်ဦး။”

မိုးစက် မျက်နှာစူပုတ်တင်းမာနေ၏။

“မင်းဖေအဖေ့ မအေကိုယ်တိုင် ဒီလိုပဲ သမိုင်းပျက် လာတာဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်း မလွယ်အား မှတ်”

မညှိုးလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲကာ ကားပေါ်တက် စေ၍ သူ တင်အောင်ကိုကို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။

“တက်ပါ မိုးစက်ရယ်၊ ဟိုမှာ ကျောင်းသားတွေ ကြည့်ကုန်ကြပြီ”

“တောက်”

တံခါးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်တော့ ကားလေး သိမ့် သိမ့်ခုန်သွား၏။ မညှိုး သက်ပြင်းလေး ချမိလေသည်။

မိုးစက် ဒေါသကြီးနေတာကို မြင်ရခြင်းဟာ ဒါ ပူထမဆုံး...

“မိုးစက်... ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

“မသိတော့ဘူး၊ ရောက်ရာပေါက်ရာသာ လိုက်ခဲ့ တော့”

မညှိုး ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

သူ မကျေမနပ် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းစေ့ထား

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှက် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပြုံးသည်။ မညှိုးက ကားမောင်းနေသည့် သူ့လက်မောင်းကိုငဲ့နှမ်းကာ ပါးကလေးနှင့် ဖေးကပ်လာလျှင်

“ဟိတ်... နူကလီးယားတွေ သိပ်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီနေရာမှာ ကားရပ်ပစ်လိုက်လို့ ပြဿနာတွေ တက်သွားလိမ့် မယ်”

“ဟာ... ဆောရီး”

ကားတွေ ကျပ်ညပ်နေသော မြို့လယ်ခေါင်ကြီးကို သတိရကာ မညှိုး ဖျတ်ခနဲခွာသွားတော့ မိုးစက်က ရယ် သည်။

“ကြောက်သလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ့ကို”

“အိုး... မကြောက်ပါဘူး၊ သူ လိုင်စင်အသိမ်းခံရမှာ မိုးလို့ သိလား”

“ပြီးရောနော်၊ နောက်မှ ဆောရီးလုပ်လို့မရတော့ ဘူး”

တိုးညှင်းသော ရယ်သံလေးများ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

ဒီအချိန်လေးဟာ ဘာနဲ့မှ ချိန်စက်ယူလို့မရနိုင်သည့်

ရတနာပါပဲ....

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ

သုတိန်စယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၂၃

“ကျွန်တော် ဝယ်ရောင်းလုပ်မလို့ပါ အန်ကယ်၊
ချက်ချင်းကြီး တစ်ပြုတစ်မကြီး မတတ်နိုင်လို့ စုနေတာ”

ဟု သူပြောခဲ့သည်။

ဦးသီလက သူ့အတွက်နဲ့ပတ်သက်တိုင်း လက်တွန့်
ခဲ့သူမဟုတ်သည့်အလျောက် လိုအပ်သည့်အရင်းအနှီးကို ထုတ်
ပေးသည်။

“လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ အဓိကက ကိုယ့်အလုပ်ကို လေးစား
ဖို့၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် စေတနာထားဖို့ပါ၊ ကိုယ် သူ့ဆီက
လိုချင်သလို သူလည်း ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာရအောင်
စေတနာထား”

ဆုံးမခဲ့ပါသေးသည်။

ခုတော့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် ဆရာစကားကို နား
ထောင်ခဲ့သော မိုးစက်ရဲ့လုပ်ငန်းက အောင်မြင်လာသည်။

ရှိသမျှ တပည့်တွေထဲမှာ လောဘရှိသလောက် ဇွဲ
ကောင်းသော၊ ကြိုးစားသော မိုးစက်ကို ဦးသီလ ကြည့်ရင်း
ကျေနပ်နေသည်။

ဖိုးနီတို့ အားကျခဲ့ရသည်။

“မင်းကတော့ ရှယ်ပဲနော်၊ ကောင်မလေးလည်း
ကျောင်းပြီး၊ အိမ်နဲ့ယာနဲ့လည်း ဖြစ်၊ လက်ထပ်ကြ၊ ဟိုက
ဆရာဝန်ဖြစ်၊ စာကယ်အားကျတယ်ကွာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မိုးစက်... ပျာယိပျာယာနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မိုးစက်က အခန်းဝမှာထိုင်၍ ဖိနပ်စီးရင်း...

“ရေပက်ခံထွက်မလို့ဗျ၊ မညှိုးနဲ့ချိန်းထားတာ၊ ဒီရက်

ကြီးထဲမှ အလုပ်ကိစ္စက ပေါ်လာလို့ ပြေးရသေးတယ်”

ပြောရင်း နာရီကို ကြည့်သည်။

“ကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်”

ဖိုးနီက သူ့နားမှာ မုဆိုးခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ

“သူများတွေ သင်္ကြန်ရက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာ

ကွ၊မင်းမှာ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် အချီကြီးပွနေတာ၊ ညည်း
စရာလား”

မိုးစက်က ပြုံးနေသည်။

မော်တော်ကားပစ္စည်းတွေ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ဝယ်

နေသည့် သူ့ကို ဦးသီလက မေးတော့...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပဲ”

“မှန်ပါ့ဗျာ”

မိုးစက်က ဖိနှပ်စီး၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ သိပ်မရပါဘူးဗျာ၊ ပစ္စည်းကို သိပ်အားမရလို့ လျှော့ပေးလိုက်တယ်”

“မင်းလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားလေးရအောင် ကြိုးစားပါလား”

“ဒါတွေက အဆောင်အယောင်ပါဗျာ၊ စောပါသေးတယ်၊ မညှိုး ကျောင်းပြီးမှ အားလုံးပြည့်စုံဖို့ ကြိုးစားရမှာ၊ ခုတော့ သူပြည့်စုံဖို့ အဓိက”

နှစ်ယောက်အတူ အပြင်လျှောက်ထွက်လာကြသည်။

“ကောင်မလေးက မင်းကို တော်တော်ချစ်လား”

“ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်တာသေချာတယ်”

“ကောင်မလေးကို မေးတာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်ပါတယ်ဆို”

“ရှိုးထဲမှပဲ၊ မင်းဒီလောက်ခါနေတာ ငါသိတယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို မေးတာ”

မိုးစက်က တဟားဟားရယ်ကာ

“ကောင်မလေးရင်ထဲကိစ္စ ကောင်မလေးပဲ သိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟ... မင်း မခံစားမိဘူးလား”

“အစကတည်းက အဲဒီလိုမေးပါလား”

“ကပ်ပြောပြန်ပြီ”

“ချစ်မချစ်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်မလာရင် သူငိုတယ်ထင်တယ်”

“ထင်တယ်တဲ့”

“နှစ်ယောက်တွေ့ရင် ကလေးလိုပဲ သူ အရမ်းပျော်နေတာ”

“အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ၊ ငါလည်း ဒီအသံပဲကြားချင်တာ၊ ဇာတ်လမ်းက နောက်ပိုင်းခန်းကို ရောက်လာပြီလေ”

“ဘယ်က နောက်ပိုင်းကမှာလဲ၊ နှစ်ပါးသွား၊ နှစ်ပါးသွားပဲ မိုးလင်းဓာမှာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“သီလဝါကတော့ ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး၊ ရေပက်ခံထွက်မယ့်ဟာ သူများကိုတော့ မခေါ်ဘူး”

သီလဝါက ဖြုန်းခနဲကြီးရောက်ချလာကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ဖလားကြီးထဲမှာလည်း ရေတွေအပြည့်။

“ကိုလေးကို ရေလောင်းမယ်”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့”

မိုးစက် နောက်ကမန်းကတန်း ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မလောင်းနဲ့ သီလဝါ၊ သူက ရည်းစားကို သွား
အပက်ခံမှာ”

ဖိုးနီက ဝင်ပြောသော်လည်း

“မရဘူး၊ မရဘူး၊ ရည်းစားဆီပဲ သွားသွား၊ နတ်သမီး
ဆီပဲသွားသွား၊ ရည်းစားရှိတဲ့လူကို ရေမပက်ရဘူးလို့ ဘယ်သူ
ပြောသလဲ၊ ကိုလေး လာနော်”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် မိသီရာ၊ အပြန်ကျမှ ပက်
နော်”

“မလိုချင်ဘူး၊ အပြန်ကြွက်စုတ်ဖြစ်တော့မှ သီလဝါ
က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ခွင့်တောင်းမနေတော့ဘဲ သီလဝါက
ဖြန်းခနဲ လွှဲပက်ချလိုက်သည်။

“ဟာကွာ... ဒုက္ခပါပဲ”

မျက်နှာတွေရော ဆံပင်တွေပါမကျန် အရှေ့တစ်ပိုင်း
လုံး စိုရွှဲသွားသည်။

“ဟေး”

သီလဝါက သင်္ကြန်အကျနေကြီးမှာ ရှိုးစမိုးထုတ်ထား
သည့် မိုးစက်ကို ဦးဦးဖျားဖျား ပက်လိုက်ရသဖြင့် ဖလားဖင်
နဲ့ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကိုတီး၍ တအားရယ်သည်။

တက်ခေါက်လိုက်မိတော့မည့်အဖြစ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးစက် သီလဝါကို ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“ဘာလဲ... ကိုလေးက မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဒါဆို
သီလဝါကို ပြန်ပက်လေ”

မိုးစက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိမ်ဘက်သို့ ချာခနဲ
ပြန်လှည့်သွားသည်။

“နင်ဟာလေ... အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ကောင်မ
လေး သိလား၊ ဟိုက...”

“တော်ပါ၊ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊
နောင်လည်း အဲဒီလိုပဲ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတာတွေ ခဏ
ခဏ လုပ်ဦးမှာ”

သီလဝါက ခါးလေးထောက်ရန်တွေ့ကာ လှည့်ထွက်
သွားလေသည်။

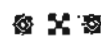
သိသားပဲ...

သီလဝါ ဒီပုံစံချိုးတော့မယ်ဆိုတာ...

ဖိုးနီ မိုးစက်ထွက်သွားတဲ့ဆီ မျှော်ကြည့်ကာ ရင်မော
နေမိသည်။

ဪ... တော်တော်လည်း အကျိုးပေးသန်တဲ့
ကောင်။

မလိုချင်ပါဘူးဆိုမှ ပေးချင်နေတဲ့လူက မရှားပါလား။

သစ္စာမွန်စာပေ

သျှင်မ

သုတိန္ဒရီယောကနှင့် ပတ်သက်၍

၁၂၉

“သူလိုက်မှာလား မေးလေ၊ ကျွန်မကတော့ မလိုက်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း... မညှိုး မလိုက်ဘူး”

“ဒါဆို ရေနည်းနည်းလောင်းမယ်”

“အို... မလောင်းပါနဲ့ရှင်၊ ဟို... လေ”

“မညှိုးကလည်းဗျာ၊ နည်းနည်းလေးပါ”

ကိုကိုက ဇွတ်ဝင်လောင်းသည်။

ဒီအဆောင်မှာ ခင်အေးမာရယ်၊ မညှိုးရယ်က ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေဖြစ်ကာ ကိုကိုက စက်မှုအင်ဂျင်နီယာကျောင်းသား၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ရိုးရိုး ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ ဒေးကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေပဲ ဖြစ်ကြသည်။

ပြီးတော့ မညှိုးနဲ့ ခိုးစက် တွဲနေကြတာကိုသိလျက် နဲ့လည်း မညှိုးကို ကိုကို စိတ်ဝင်စားနေတာ အားလုံးသိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကို မညှိုးကို ရေလောင်းတာမြင်လျှင် ကားပေါ်က အေမီတို့ရော၊ အဆောင်ပေါ်က လူတွေပါ လက်ခုပ်တီး၍ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

မညှိုး ရှက်လည်းရှက်၊ မကျေနပ်စိတ်လည်းဖြစ်လျက် မျက်နှာလေး တည်တင်းသွားသည်။

ကိုကိုက မြတ်နိုးသော မျက်လုံးများနှင့် ပြုံးကြည့်၍

သစ္စာမွန်စာပေ

“အေမီတို့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်သွားပါလား မညှိုးရယ်၊ နင်ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာ၊ လည်ပင်းတရှည်ရှည်နဲ့ ဆယ်နာရီပဲထိုးနေပြီ၊ ဘယ်အချိန်သွားလည်မှာလဲ”

အေမီတို့ကားတောင်မှ ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။

ရေတွေစိုရွဲလျက် ပိတောက်ပန်းတွေ ခါးမှာထိုးထားသော တစ်ဆောင်တည်းနေ ကိုကိုတို့အဖွဲ့ပါ ကားပေါ်က အသီးသီး ခုန်ချကာ သူတို့နား ပြေးလာ၏။

“မညှိုးနဲ့ မအေးမာ ရေပက်ခံမထွက်ကြဘူးလား လာလေဗျာ”

ရှေ့ဆံပင်အုပ်လုံးသိမ်းကြီးနှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသော ခင်အေးမာက ရေပက်ခံထွက်ဖို့၊ ပျော်ပါးဖို့လည်း နဂိုကတည်းက ဝါသနာမပါသူဖြစ်ရတာ မညှိုးကိုပဲ လှည့်ကြည့်၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ရေလောင်းခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်၊ တို့ကို စိတ်ဆိုးလား”

မညှိုး ဘာစကားမှ ပြောချင်စိတ်မရှိဘဲ နေရာမှ လှည့်ထွက်တော့ဖို့ပြင်ဆဲ အဆောင်ရှေ့တံခါးမှ ငွေမှင်ရောင်ကားလေး တစ်စီး လိုမိုဝင်လာတာ တွေ့ရ၏။

မိုးစက်များလားဟု လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ခုတလော ကားဝယ်ရောင်းလုပ်နေသည်မို့ မိုးစက်ကားတွေ ထည်လဲစီးလာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုကိုကပါ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

ကားလေးက သူတို့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွားသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပဲ မိုးစက် ဆင်းလာသည်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြသည်။ တစ်ယောက်မှာမှ တိမ်းလျှော့ခြင်းမရှိသော မျက်ဝန်းများက စူးစူးရဲရဲ။

ကိုကိုက အရင်မျက်နှာလွဲ၍ မညှိုးကို ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ ကျေနပ်ပြုံးနှင့်...

“မညှိုးကို ဦးဦးဖျားဖျား ရေလောင်းခွင့်ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ သွားမယ်နော်”

မလိုအပ်ဘဲ ဟက်ခနဲရယ်သည်။

မိုးစက် ခြေတစ်လှမ်းရှေ့ဆက်၏။

“မိုးစက်”

မညှိုး ကြားထဲမှာ ဝင်ရပ်၍ မိုးစက်လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“လာ... အထဲမှာ ခဏစောင့်နော်၊ ငါ... ငါအင်္ကျီ သွားလဲဦးမယ်”

စကားများလည်း ထစ်ငေါ့ကုန်သည်။

မေးကြောကြီးများထောင်ကားနေအောင် အံ့ကြိတ်ထားသည့် မိုးစက်ကိုလည်း အတင်းဆွဲခေါ်နေရသည်။

ကိုကိုက ကားပေါ်ကနေ သွားအပြီးသားနှင့် လက်ပြသွားသည်။

ရန်ဖြစ်မှာစိုးလျက် မညှိုး ရင်တွေ့ခနဲနေတာ အကြမ်းဗရမ်း...

သုဇ္ဈာန်

သုတိန္ဒရီယောဂ်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၃၃

အခန်း » ၆ «

“အန္တရာယ်တွေ များလာပြီကွာ၊ စိတ်မချတော့ဘူး”

ရေစိုက်ကပ်ကာ သဘက်စောင်လေးခြုံ၍ ချမ်းနေသော မညှိုးနွားကပ်ထိုင်ကာ ခြုံထားသည့်စောင်ကို မိုးစက်က ဆွဲခွာ ပစ်လိုက်သည်။

“မညှိုး”

“ဟင်”

သူ မညှိုးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တယုတယ ထွေးပွေ့ကာ ရေစိုနေသည့် ဆံပင်တွေကို ပါးနှင့်ဖိဖွတ်နေလျက်...

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်နော်”

“အင်း”

“ငါလေ နင်နဲ့ငါ အတူနေရမယ့် နေ့စွဲတွေကိုတွေးပြီး တစ်ယောက်တည်း ရင်ခုန်ခဲ့တဲ့ အထီးကျန်ညတွေ မနည်းတော့ဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မိုးစက်ရယ်”

သူမအပေါ် စေတနာထားရှာလွန်းသည့် မိုးစက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းများကို တသိမ့်သိမ့်ခံစား၍ ကြည်နူးနေမိသည်။

ခုဆို သူမ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဖန်းတိုင်ကာ လက်တစ်ကမ်းမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မိုးစက်ဟာ တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းကို နေ့ရှိသရွေ့ ကြံစည်အားထုတ်နေတဲ့သူ...

အောင်မြင်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေးသမား လူငယ်။ သူဟာ မညှိုးကိုလည်း ငုံထားမတတ် ချစ်နေပြန်သည်။

သူမဘဝမှာ ဘာများလိုသေးသနည်း...

မနက်ဖြန်တိုင်းဟာ လှပနေသည်။

နေ့သစ်များစွာက သူတို့ကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်ကြိုနေလေသည်။

“မညှိုး”

“ဟင်”

“ဘာလို့ငြိမ်နေတာလဲ၊ ပြောတာကြားရဲ့လား”

“ကြားတာပေါ့ မိုးစက်ရယ်၊ ဟောဒီရင်ခွင်ဟာ ထာဝရငြိမ်းချမ်းစေမယ့် ရင်ခွင်ပါလားဆိုတာကို တွေးပြီး တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးနေတာ”

“ခွဲနေပြန်ပြီကွာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်မြှုပ်မတတ် ဖက်ထားရင်း ချမ်းတာတွေလည်း ပျောက်ကုန်သည်။

“ဒီကထွက်ရင် တစ်ခုခုသွားစားမယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ကို ငါ ပြစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ဟိုရောက်တော့ ကြည့်ပေါ့”

သူတို့ နေရာအနံ့လျှောက်လည်ပြီး မနက်စာကို နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးမှ စားဖြစ်လေသည်။

“အဝတ်တစ်စုံလောက် ဝယ်လဲလိုက် မညှိုး၊ နင် တစ်နေကုန် အအေးမတ်လိမ့်မယ်”

“နင်ကရော”

“ငါက ယောက်ျားလေး”

“ယောက်ျားလေးက သံမဏိနဲ့ ထုထားတာမို့လို့လား”

“ဘာနဲ့ထုထု၊ နင် ငါ့ကို မနှိုင်းပါနဲ့၊ လာ... အင်္ကျီနဲ့ ထမီသွားဝယ်မယ်”

“မဝယ်ပါဘူး၊ မလဲဘူး၊ အအေးမတ်သေတော့လည်း နှစ်ယောက်အတူသေတာပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးစက်က မညှိုးလက်ဖဝါးလေးကို ဖျစ်၍

“ယောက်ျားလေးက သံမဏိနဲ့ ထုထားတာမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးထက် ပိုပြီးခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ဗျ၊ တော်ကြာ နင်သေသွားပြီး ငါကျန်နေခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မညှိုး ခဏတော့ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“အဲဒီလို နင်ကျန်နေခဲ့ရင် နင်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မှာပေါ့နော်”

“အင်း... နောက်ကြာသွားရင် ပြောလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ”

မညှိုး အသံထွက်မလာတော့ပေ။

“ဟိတ်”

လမ်းဘေးမှာ ကားကလေး ထိုးရပ်သွားသည်။

မညှိုး ပခုံးလေးကို ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ ဝေနေသော မျက်ဝန်းလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မညှိုးကကွာ၊ စလို့ စမှန်းမသိ”

မညှိုး မျက်ရည်ကျတာကို လုံးဝမမြင်ချင်သော မိုးစက်မျက်နှာက မအိမ်သာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“စမှန်းသိပါတယ် မိုးစက်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ကို ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ စိတ်ကူးနဲ့တောင် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

မိုးစက်မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ မျက်ရည်တွေ ပြန်သွင်း
ကွာ၊ မဟုတ်ရင်လည်း သုတ်ပစ်၊ သူများကျတော့ သဝန်တို့
တတ်တယ်၊ သူကျတော့ အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့”

“သူ့ဟာသူဝိုင်းတာ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ငါ့စိတ်
ငါ့အသိ၊ တမ်းတမှု၊ မက်မောမှုတွေအားလုံးက နင့်ဆီမှာပဲ
ရှိတယ် သိလား၊ ကျန်တာ လုံးဝမရှိဘူး”

“ယုံလိုက်ပြီ”

“ကြည့်ပါလား၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့”

“ကဲ... ဟိုရှေ့မှာဆိုရောက်ပြီ၊ ပြတော့မယ်”

“အယ်... ဘာလဲ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

မိုးစက်မျက်နှာ နီတီတီဖြစ်သွားကာ...

“ခွေးမလေး”

မညှိုးနုဖူးကို လှမ်းထု၍ ကားပြန်မောင်းသည်။

ချစ်ခြင်းကြောင့် အားလုံးဟာ သာယာနေသည်သာ...

ခြံကျယ်လေးတစ်ခြံထဲသို့ ကားလေးကွေ့ဝင်လာ
သည်။

တစ်ခြံလုံး မည်သည့်ပန်းအလှပင်မှ စိုက်ပျိုးထားခြင်း
မရှိဘဲ ခြံရံနောက်ဘက်မှာ ပင်စည်ကြီးမားသော သက်ရင့်ပင်
အိုကြီးများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

အလှမ်းကွာတာကြောင့် ဘာပင်တွေမှန်းတော့ မသိ။

တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးရဲ့ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားလေး
ရပ်သွား၏။

“ဆင်းလေ မညှိုး”

မိုးစက်မျက်နှာကို ဘာမှန်းမသိကြည့်ကာ မညှိုး ကား
ပေါ်က ဆင်းသည်။

မိုးစက်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သော့တွဲတစ်တွဲ နှိပ်
ယူကာ တိုက်ကလေးရဲ့ဘာဂျာတံခါးကို ဖွင့်သည်။

ပြီးတော့ အထဲက မှန်တံခါးတစ်ထပ်...

သူတို့ အထဲဝင်လာခဲ့ကြ၏။

တိုက်ကလေးထဲမှာ ဧည့်ခန်းကြမ်းခင်းကအစ အားလုံး ကျောက်စိမ်းရောင်များ ခင်းကျင်းထားကာ နံရံပန်းချီများကအစ ကျောက်စိမ်းရောင်များသာ လွှမ်းမိုးထားသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ၊ တီဗီ၊ အောက်စက်နှင့် စန္ဒယားကအစ အားလုံးဟာ နေ့စဉ်ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ထားသလို ပြောင်လက် သန့်ရှင်းနေသည်။

“ဒါ ဘယ်သူတို့ကလဲ မိုးစက်၊ လူတစ်ယောက်မှ လည်း မရှိပါလား။”

“ဘယ်ရှိလဲ၊ ငါက နင့်ကို နှစ်ယောက်တည်း လွတ် လွတ်လပ်လပ်တွေ့ချင်လို့ အားလုံး ပထုတ်ထားတာ”

မညိုက ရုတ်တရက် အံ့သြသလိုလေးဖြစ်ကာ မော့ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းပြီးလာကာ

“မိုးစက်ရယ်... နင်သာ အဲဒီလိုလူမျိုးဆိုရင် ငါ့ဘဝ ဆယ်ခါပြန်တောင် ပျက်စီးနေပြီပေါ့၊ ဟင်း... မညာတတ်ဘဲ နဲ့”

“တကယ်ယုံတယ်ပေါ့”

“အင်း”

ဆိုသည်နှင့် မိုးစက်က မညိုကိုယ်လုံးလေးကို ဆတ် ဆဲ ပွေ့ယူလိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“အား”

မညို၊ လန့်ဖျန်ကာ မိုးစက်အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆုပ် ဆွဲထားလိုက်မိသည်။

မျက်လုံးလေးပြူးနေပုံကို မိုးစက်က ငုံ့ကြည့်၍ မပွင့် တပွင့် ရယ်သည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မညိုက တုန်လှိုက်သွားသည့်ရင်ကို ပင့်သက်ကလေး ချိတ်၍ ထိန်းလိုက်သည်။

“မိုးစက်... ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်လေ”

တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“အစကတည်းက နင်စောင့်ထိန်းခဲ့လို့ ငါ ချမ်းသာခဲ့ ရတာပဲ၊ ဘာကိုထူးပြီး ကြောက်ရမှာလဲ”

“မိလည်လေး”

နဖူးလေးကို တစ်ချက်နှင်းကာ မိုးစက်က ခုံအပေါ်မှာ အသာချပေးသည်။

“ဒါ ဘယ်သူအိမ်လဲ သိချင်လား”

“အင်း”

“ငါ့အိမ်”

“ဘယ်လို”

“ငါ့အိမ်လို့တော့ ပြောလို့မရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့်

သစ္စာမွန်စာပေ

လာမယ့်နှစ်ဆယ့်ငါးရက်မှာ ငွေအကြေချေလိုက်ရင် ပြီးပြီ”

“တကယ်”

“အင်းပေါ့၊ ငါ နင်ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလေးမှာ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားထားတာ၊ ဒီနေရာလေးက အကွက်အကွင်းလည်းကောင်းတယ်၊ ခြံရံမှာ အန်ကယ်ဦးသီလတို့လို ဘော်ဒီရုံခပ်သေးသေးထောင်မယ်လို့လည်း စိတ်ကူးသေးတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ နင်က အလုပ်ရုံထောင်၊ ငါက ဆေးခန်းဖွင့်မယ်”

မိုးစက်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“နေပါဦး မိုးစက်ရယ်၊ နင် ငါ့ကိုလည်း ကျောင်းထားပေးတယ်၊ စားဖို့၊ နေဖို့ အစားအစာ၊ အားလုံးပြည့်စုံအောင် ထားပေးမယ်၊ ဒါတွေလည်း ပြင်နေတယ်”

“ဘယ်ကမလဲ၊ အခုစီးလာတဲ့ ကားလေးလည်း လောလောဆယ် မရောင်းဖြစ်သေးရင် ငါ့ကားပဲ”

“နင် ရိုးရဲ့လားဟင်”

မညှိုးက ရယ်သံစွက်၍ မေးသည်။

“နင် ဒါတွေကို ဒီလောက်မြန်မြန်”

“ဘာမြန်တာလဲ၊ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်က နည်းသေးသလား၊ ငါ ဘယ်လောက်စိုက်ထုတ်ရင်းနှီးခဲ့ရလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

သိလား”

“မိုးစက်ရယ်”

ဝမ်းသာကြည်နူးသော အထင်ကြီးလေးစားသော မျက်ဝန်းများစွာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ဝေ့သီလာသည်။

“တကယ်ဆို ငါ ဒီလောက်ထိတိုးတက်ခဲ့တာ အန်ကယ်ကျေးဇူးတွေပေါ့၊ ငါ့အတွက်ဆို အန်ကယ်က အစစအရာရာ ကူညီခဲ့တယ်၊ အားပေးခဲ့တယ်၊ ငါ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် နားလည်သိကျွမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ခင်မင်အောင်၊ သိကျွမ်းအောင် စွမ်းဆောင်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ဒီပြင်ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံဆည်းပူးခွင့်ရတာပေါ့၊ ဒီတိုက်နဲ့ခြံလေးကိုလည်း ခြံရှင်က အန်ကယ်လက်ထဲကို အပ်ခဲ့တာ၊ ဟောဒီထဲမှာ ရှိသမျှပစ္စည်းအားလုံးကိုပါ ဈေးဖြတ်ပြီး ရောင်းဖို့လေး၊ လူကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့မိန်းမနဲ့ မန္တလေးကိုပါသွားပြီ”

“ဘာလို့ ပစ္စည်းတွေမသယ်သွားတာလဲ မသိဘူးနော်”

“မမက်လို့ပေါ့ မညှိုးရယ်၊ အဲဒီခြံရှင်ကလည်း တို့လိုပဲ သိလား၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ မိန်းမနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ ဒီဘဝကို ရအောင်ကြိုးစားခဲ့တာ၊ မိန်းမဘက်က အသိုင်းအဝိုင်းကို မခံချင်စိတ်နဲ့လေ၊ ဒီလိုဖြစ်လာတော့မှ မိန်းမရဲ့မိဘများက

သစ္စာမွန်စာပေ

နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အမွေတွေ မနည်းမနောပေးပစ်ခဲ့တယ်လေ။
မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းနဲ့ အမွေတွေက နင့်နေအောင်ရလိုက်
တော့ ဒါကိုမမက်တော့ဘူးနေမှာပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ၊ ငါကတော့ နင်ကြီးစားတည်ဆောက်ခဲ့
တဲ့ ဒီနေရာလေးကနေ နတ်ပြည်ကိုခေါ်မယ်ဆိုရင်တောင်
မမက်ဘူး”

“တကယ်လား မညှိုးရဲ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒီလိုတိုက်တာ အဆောင်
အယောင်တွေ ရှိမနေရင်တောင် အသင့်အတင့်လောက် ဘဝ
လေးနဲ့ နင်နဲ့အတူနေရရင် ကျေနပ်တယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည်နူးစွာကြည့်မိ
သည်။ ဖွဲ့တည်ခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်သက်တမ်းဟာ နည်းခဲ့လို့
လား။

“ငွေတစ်ဝက်ကျော်ပြီးကတည်းက အန်ကယ်က ငါ့ကို
သော့ပေးထားတာ၊ ဟောဒီတိုက် သူ့ကို စအပ်ခဲ့ကတည်းက
နင်နဲ့ငါ့ပြဿနာက ရှိနေတော့ သူက ဒီတိုက်ကို ငါ့အတွက်ပဲ
ရည်ရွယ်ခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ငွေတအားစုနေတဲ့
အချိန်လေ”

မိုးစက်က မညှိုးလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ချေနေရင်း
လက်ခုံနုနုလေးကို နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် ဖိနမ်းလိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“အစက ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ပြီးမှ အံ့သြသွားအောင်
ပြောမလို့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီထိ အောင့်ထားဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ကြွားချင်နေတာ”

မညှိုးက သူ့ပခုံးလေးမှာ မေးဖျားလေးထောက်၍ စ
သည်။

“ဟုတ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းသာစေချင်တာက
တော့ ပိုပါတယ်၊ ရော့... သော့ နင်ယူထား”

“အို... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒါ သဘာဝပဲလေ၊ ငါ နင့်အတွက် ရှာထားတာပဲ
ဟာ၊ သော့ကြာနေတိုင်း ငါ ဒီကိုလာလာပြီး သန့်ရှင်းတယ်၊
အဲဒီအခါ စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး အန်ကယ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်
တယ်၊ နင့်ကိုလည်း ချက်ချင်းပဲ ပြေးဆွဲခေါ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ
လုံအောင်ဝှက်ထားလိုက်ချင်တယ်၊ ခုတော့ ငါတို့ဆန္ဒတွေ
ပြည့်ဝတော့မယ်နော်၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊
နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ နိုင်ငံတည်မယ်”

“ဘယ်လို”

“သားသမီးတွေ အများကြီးမွေးမယ်လေ”

“အယ်.... သွား”

ရှက်သွားသည့် မညှိုးမျက်နှာလေးကို လိုက်ငြိုကြည့်၍
သူ့မှာ မြတ်နိုးမဝနိုင်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“အခု ရက်ပြောင်းမယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နင်နဲ့ငါ အိမ်ကလေးကို လာရင်း”

ပြောရင်း စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားကာ

“အမြဲဆို မကောင်းဘူး၊ နင်နဲ့ငါ ဒီထဲမှာ တိတ်တိတ် ပေါင်းသင်းနေကြတယ်ထင်ပြီး နင် သိက္ခာကျမှာ၊ နေပစေ... ထားလိုက်တော့၊ တို့ လက်ထပ်မယ့်နေ့ကျမှ အတူလာရင်း မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ထာဝရအိမ်ကလေးအဖြစ် ခိုလှုံမယ်”

မညှိုးက သူပြောသမျှ ပြုံးပြုံးလေး နားထောင်နေ သည်။

မိုးစက် နာရီကိုကြည့်၍

“သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူအရင်ထ၍ မညှိုးကို လက်ကမ်းပေး သည်။ မညှိုးက ညာလက်ဖဝါးလေး လှမ်းထည့်ပေး၏။

မိုးစက်က လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲလည်းထူကာ သော့ တွဲလေးကို မညှိုးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အနာဂတ်ဆိုတာကို ပျော်ရွှင်စွာ လှမ်းတက်ဖို့ နှစ် ယောက်လုံးရင်ထဲမှာ အင်အားများစွာ ဖြစ်ထွန်းနေပါ၏။

“မရဘူး၊ မရဘူးကွာ၊ ဒီတစ်ရက်တော့ သီလဝါ အလှည့်ပဲ၊ သင်္ကြန်နှစ်ရက်လုံး ရည်းစားနဲ့ ဇီလျှောက်လည်ရတာ ပဲ၊ တော်ပြီပေါ့၊ ဒီတစ်ရက်ပဲရှိတော့တာ၊ သီလဝါကိုပဲ လိုက်ဖို့ ရမယ်၊ ဒါပဲ”

အခန်းတံခါးကိုပိတ်ရပ်ကာ သီလဝါက ဆုံးဖြတ်ထား သည့် မျက်နှာ၊ ပြင်ဆင်ပြီးသား ပုံစံနှင့် လုံးဝကို နှင်လွှတ်လို့ မရတော့ပေ။

ဦးသီလကလည်း သင်္ကြန်ရက်မို့ ဘုရားကျောင်းမှာပဲ နေသည်။ အနားမှာ ကြောက်ရမည့်သူမရှိဘဲ သီလဝါ ဂျစ် တိုက်နေ၏။

“မဆိုးပါနဲ့ သီလဝါရာ၊ နင် နေ့တိုင်း ရေပက်ခံထွက် နေရတာပဲ၊ မဟုတ်လား”

“ကိုလေးကရော”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ နင့်လိုင်းနဲ့နင့် ပျော်လို့ရနေသားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာလဲ”

ပြောရက်လိုက်တာ ကိုလေးရယ်...

ဒုက္ခပေးတယ်တဲ့...

သီလဝါ ဖြန်မာနိုင်ငံကိုမခွာနိုင်တာ ကိုလေးကို တွယ်တာနေမိတာပေါ့...

ကိုလေးကလွဲပြီး သီလဝါ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်ကြီးလို့မရဘူး။ ချစ်နိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ဟိုးအရင်ကတည်းက ကိုလေးမှာ မညှိုးဆိုတဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့တာ...

နောင်တစ်ချိန်မှာ ချစ်သူဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်တွေလည်း အများကြီးရှိနေတာ...

ကိုလေးကိုယ်တိုင် သီလဝါကို လိုက်လိုက်လျောလျော မဲရှိခဲ့တာ... အားလုံးကို သိလျက်နဲ့ တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့သူပါ။

ခု ကိုလေး လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာလည်း သိနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သီလဝါ ကိုလေးကို ချစ်တယ်...

ကိုလေးကို ဘယ်လိုမှ မုန်းလို့ မေ့လို့မရဘူး...

“သီလဝါ... ရှေ့ကဖယ်ကွာ”

“မဖယ်ဘူး ကိုလေး၊ ဒီနေ့ ကိုလေး သီလဝါကိုပဲ

လိုက်ပို့ရမယ်”

“ခါတိုင်းလိုပဲ နင့်အုပ်စုနဲ့ နင့်သွားပါလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီနေ့ ကိုလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း

သွားချင်တာ”

“ဟာကွာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

မိုးစက် လက်ရောခြေရောခါလျက် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“နင်ပြောတဲ့စကား ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ နင် သိလား”

“ဘယ်ရောက်ရောက်၊ သီလဝါ ကိုလေးနဲ့ လျှောက်လည်မယ်၊ ဒါပဲ”

သီလဝါစကားတွေ မရိုးသားတော့တာ သိသာလာသည်။ မိုးစက် စိတ်အညစ်ကြီးညစ်သွားတော့သည်။

ကိုယ်မချစ်တဲ့သူက ချစ်ခြင်းကိုခံရသည့်ဒုက္ခ ကြီးမားလှကြောင်း လက်တွေ့ကျမှ နားလည်သွားမိသည်။

“ဒီမှာ သီလဝါ၊ နင် ငါနဲ့လည်ချင်တာက သက်သက် အနိုင်ယူချင်တာ၊ နင့်မှာ ဒီပြင်ဘယ်လိုယောက်ျားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး ထွက်လည်လို့ရတယ်၊ မညှိုးက ငါမသွားရင် ဘယ်မှထွက်ရရှာတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ် ကိုလေး”

သီလဝါ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သုဉ်း... နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်၍ မိုးစက်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

သီလဝါက ကိုလေးတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်မှ ဣန္ဒြေမဲ့ရတာပါ ကိုလေးရယ်...

မညှိုးဆိုတဲ့မိန်းမနဲ့ သီလဝါရဲ့တန်ဖိုးက အဲဒီလောက်ထိ ကွာသွားပြီလား...

မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်အိုင်လာသည်။

ထို့နောက် အခန်းရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွားလေသည်။ တအောင့်ကြာတော့ ဖိုးနီ ရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မိုးစက်”

မိုးစက် ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးသွင်းကာ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်၍နေသည်။ ပုံစံက ရေပက်ခံထွက်တော့မည်မှန်း သိသာနေသည်မို့ သီလဝါနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာက ရှိသေးတယ်၊ သည်းခံပါကွာ၊ ကောင်မလေးက အစကတည်းက ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ ပြီးတော့ သူ မင်းကို...”

“တော်ပါတော့ ကိုဖိုးနီရဲ့၊ အဲဒါကြီးက စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းနေတာ....”

ဖိုးနီက မိုးစက်ထိုင်သလို အိပ်ရာကုတင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ သစ္စာမွန်စာပေ

ခင်ထိုင်၍

“မင်းလည်း လက်ထပ်တော့မှာပဲ၊ ကြားထဲမှာတော့ အားလုံး မျက်နှာမပျက်ရအောင် ရေလိုက်ငါးလိုက် ဆက်ဆံသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ရေလိုက် ငါးလိုက်ဆိုတာ မခေါ်ချင် မပြောချင်တဲ့သူကို အောင့်အီးခေါ်ပြောရတာမျိုးဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ခုဒီလိုဆက်ဆံပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်က မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ဈာများနေတဲ့ကောင် ဖြစ်ရဦးမယ်၊ နောက် ဒီကောင်မလေး ဒီထက်ပိုရှုပ်မလာဘူးလို့ရော ပြောနိုင်မလား”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ဖိုးနီ လက်ခံသွားသည်။

“မင်း အခု ရေပက်ခံမထွက်တော့ဘူးလား”

“ထွက်မှာ”

မိုးစက်က ပြော၍ထရပ်လိုက်တော့ ဖိုးနီ ပြုံးမိသည်။ တစ်ယောက်က ခပ်ရိုင်းရိုင်း... တစ်ယောက်က ဂျစ်ကန်ကန်... ပြိုင်ကြမည်ဆိုလျှင်တော့ တစ်ယောက်က ရှုံးရမည်သာ...

သျှင်မ

သုတိန္ဒရီယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၅၁

နောက်ပိုင်း ကိုလေးတစ်ယောက် တိုက်ကြီးရဲ့ဘေးက
ထားဝိုထောင်မှာ ပြောင်းနေဖို့ပြောတာတောင် ကိုလေးက
လက်မခံ။

တိုက်ကြီးပေါ်ကိုလည်း အကြောင်းမရှိဘဲ လှမ်းတောင်
မကြည့်တတ်ပေ။

ကိုလေးက အဲဒီလောက် မာနကြီးသည်။

ပေးတိုင်းမယူ၊ ကျွေးတိုင်းမစားတတ်သော ကိုလေး
မာနကြီးသမျှ သူမရင်ထဲမှာ အထင်ကြီးလေးစားရင်း အချစ်တို့
ဟာ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်...

“ငွေဆိုတာ အကျိုးပေးချိန်တန်လာရင် တားမရ၊
ဆီးမရ ဝင်လာတတ်တယ်ကွဲ့၊ ဆုတ်ယုတ်ဖို့ ပြင်လာရင်လည်း
ဆွဲယူလွှင့်ပစ်နေတာထက်တောင် မြန်တယ်၊ ဒီတော့ ဖြစ်ထွန်း
နေရင်လည်း သတိရှိရမယ်၊ ဆုတ်ယုတ်လာပြီဆိုတာလည်း
သတိထားရမယ်၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပြည့်စုံချမ်းသာသွားတဲ့
လူတွေ ရှိကြပေမယ့် လူနည်းစုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူလေးကတော့
ဘဝကို သုညကစခဲ့ရတဲ့သူပဲ၊ အန်ကယ် အထူးဆုံးမနေဖို့
ဧလိုပါဘူး၊ အဓိကက သတိမလစ်နဲ့”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ဆုံးမစကားတိုင်းကို မှတ်သား
ထားပါတယ် အန်ကယ်၊ ရှေ့ဆက်လည်း အမြင်မတော်တာရှိ
ရင် ဆုံးမပါ”

ငွေတွေကိုကြည့်၍ ဦးသီလ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
ဖြစ်နေသည်။

“ဇာကယ့်ကို ကျေနပ်စရာပါပဲကွယ်၊ မင်းလိုအရွယ်
မင်းလိုဘဝမျိုးနဲ့ ဒီအထိ တိုးတက်လာအောင် အချိန်တိုတို
အတွင်းမှာ ကြိုးစားပြလိုက်တာ မျက်လှည့်ပြသွားသလိုပဲ”

ဦးသီလ ချီးမွမ်းသံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့...

ဆိုးထားသည့် လက်သည်းဆိုးဆေးလေးကို မှုတ်ပေး
လျက် ဧည့်ခန်းဘက်ကိုထွက်တော့မည့် ခြေလှမ်းတွေက တုံ့ခနဲ
ရပ်သွား၏။

သီလဝါ ခြေဖျားလေးထောက်၍ ချောင်းကြည့်လိုက်
မိသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုလေးပါလား...

စားပွဲပေါ်မှာလည်း ငွေတွေ အထပ်လိုက်ကြီးနဲ့။

ကိုလေးနဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က ရံထဲမှာပဲ
အခန်းဖွဲ့၍ နေကြသည်။

“အေး အေး... ဒါနဲ့ ကောင်မလေးက ကျောင်းပြီး
ဖို့ နှစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ကြမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာကိစ္စ ဘာညာက အန်ကယ်ကိုပဲ
စီစဉ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“အို... စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ အန်ကယ် အစော
ကြီးကတည်းက လုပ်ပေးဖို့ လူလေးတို့က လူကြီးတွေထက်
ပိုပြီးခွဲကောင်းနေကြတော့ လက်လျှော့ထားရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
ခုတော့ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့လေ၊ ဖိတ်စာပေါ်မှာ ပိုပြီး
မင်္ဂလာရှိသွားတာပေါ့၊ နောက်တစ်ခုက မင်းညီမအတွက်ပဲ
ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်ကျပြီးပြီ၊ လာမယ့်နှစ်အောင်ဖို့အတွက်
မိန်းကလေးလက်ကို အပ်ရမယ်၊ ဒါမှ အားကျပြီး ကြိုးစား
ချင်မှာ”

အို.. ဝေးပါသေးရဲ့...

ကွယ်ရာမှ နားထောင်နေသော သီလဝါမျက်နှာလေး
နာကျင်စွာ မဲ့ကျသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ပိတ်ကာ
နေရာမှလှည့်အတွက်... လက်ခနဲ စင်ကျသွားသော အရာလေး
ဟာ မျက်ရည်လေးတစ်စက်...

သစ္စာမွန်စာပေ

စာမေးပွဲတွေ ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။

အဆောင်နေ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများလည်း
ကိုယ့်ဌာနေ ကိုယ့်အိမ်ရာအသီးသီးသို့ ပြန်ကြဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ
ပြီ။ မညှိုးလည်း ပျော်ရွှင်ကာ ရေမိုးချိုးပြီး အလှဆုံးပြင်
ဆင်နေမိသည်။

“လုလုလေး ပြင်ထားနော်၊ လက်ထပ်တော့မယ့်
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နင်နဲ့ငါ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုမယ်၊ ဆု
တောင်းမယ်၊ ပြီးတော့ လျှောက်လည်မယ်”

မိုးစက် စာမေးပွဲ မဖြေခင်ကတည်းက အသေအချာ
ပြောထားတာ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲအတွင်းမှာတော့ မညှိုး
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်စိုး၍ လုံးဝရောက်မလာခဲ့ပေ။

ဒီနေ့တော့ အသေအချာ လာခဲ့ဖို့ရှိသည်။

ဘုရားသွားမှာမို့ ရှားညိုရောင်ပေါ်မှာ အပြာနဲ့ အဝါနုနု
အခက်ကလေးတွေပါသော ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်လိုက်
သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဖြူဝင်းပြည့်တင်းနေသော ရင်ဘတ်လှလှက အင်္ကျီလည်ဟိုက်လက်စကလေးနှင့် ထင်းရှင်းနေသည်။

စတုတ္ထနှစ်က မိုးစက်ဝယ်ပေးထားသည့် အသည်းပုံလောကတ်လေးနှင့် ဆွဲကြိုးလေးကို ထုတ်ဆွဲလိုက်၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲမှာကြည့်၍ ကျေနပ်သွား၏။

ဆံပင်ရှည်တွေကို မစည်းစဖူး နောက်ဘက် ခပ်မြင့်မြင့်မှာ လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူလေးနှင့် ခပ်ငှင်းတင်းစည်းနှောင်ထားသည်မို့ ထူခဲသော ဆံပင်များက ကျောပေါ်မှာ မဲခဲဝဲဖြာနေ၏။

ရှားရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းနီကို ဖွဖွလေးတင်သည်။

မျက်ရစ်ကို နည်းနည်းလေးဆွဲပေးလိုက်သည်နှင့် အားလုံး ပြည့်စုံသွားသည်။

“ပြင်လှချေလား မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ဘာလဲ... ဝမ်းသာလုံးဆိုနေတယ်ပေါ့”

“ဆိုရတာပေါ့ အပျိုကြီးလုပ်မယ့် မမရယ်၊ ရှင်ချစ်သူရမှသိမယ်”

“နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရ၊ မျက်ခုံးမွေးဆွဲရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်မခဲဘူး မိန်းမရေ၊ ယောက်ျားဆို နှိုးပဲ”

တကယ်ပဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကြီးနေတတ်တဲ့ အေးမာကို ထပ်မစရက်တော့သဖြင့် မညှိုးနာရီလေးကိုကြည့်၍ မှန်တင်

ခုံကို ကျောပေးထိုင်လိုက်သည်။

“စိတ်စောနေလို့ ထင်ပါရဲ့၊ နာရီဝက်တောင် စောပြီးသွားတယ်”

“အဲဒီလိုလာခေါ်မှာကို တငုတ်တုတ်တုတ် စောင့်ရတာလည်း စိတ်ပျက်စရာပဲ”

“သူက အလုပ်များတယ် အေးရဲ့”

“အင်း... အလုပ်များတယ်၊ များတယ်နဲ့ လူက ငယ်ငယ်ချောချော၊ စီးပွားက အရှာကောင်းနဲ့၊ တော်ကြာသူများနောက်ပါသွားဦးမယ်”

“လုံးဝမပါဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းထဲမှာပဲ လက်ထပ်တော့မယ့်ဟာ၊ သူများအတွက် ပူမနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဖော်ရှိအောင်ပဲ ပူစမ်းပါ”

“မပူပေါင်ရှင်”

ပြောရင်း နာရီလက်တံလေးက တရွေ့ရွေ့ ရှေ့တိုးသွားသည်။

“ကဲ... ကြိုတဲ့လူတွေလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် ငါ့ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းထားဦးမယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ မျှော်နေတော့”

ရှစ်နာရီခွဲလာခေါ်မယ်ပြောပြီး ကိုးနာရီခွဲတဲ့အထိ မိုးစက် ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ မညှိုး စိတ်မပျက်ပါ။

မိုးစက်က အားရှာတာမဟုတ်ဘူးဟု တွေး၍ဖြေခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် အဆောင်ဝရံတာမှ ခြံဝသို့ ရပ်ငေးနေခဲဆဲ...

ငွေမှင်ရောင်ကားလေး ကွေ့ဝင်လာတာကို မြင်လိုက်လျှင် မညှိုး ဝမ်းသာအားရ ပြန်လှည့်ကာ ယူစရာရှိသည်ကို ယူ၍ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ဟင်... ဧည့်ခန်းမှာ မိုးစက်ရှိမနေပါ။

ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လက်တော့ ကားနားမှာ မိုးစက်က ရပ်လျက်.... သူမကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

မိုးစက်မျက်နှာသည် နီရဲအုံ့မှိုင်းလို့ပါလား...

သူဖွင့်ပေးသည့် ကားပေါ်ကို တက်လိုက်ရတဲ့အခါ မညှိုး မိုးစက်မျက်နှာကို နားမလည်စွာ ကြည့်ဆဲ...

“ခြံသော့ပါလား မညှိုး”

“အင်း”

ကိုင်းနေကျ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဒီသော့တွဲလေးကို မညှိုး အမြဲထည့်ထားတာပါ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည့် မိုးစက်ကို မညှိုး နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

သူမအပေါ် ဘာများမကျေနပ်ဖြစ်နေပါသနည်း။

“မိုးစက်”

သူမ ခေါ်လိုက်သည်နှင့်...

“ဘာမှမမေးနဲ့ မညှိုး၊ နင်မမေးလည်း ပြောမလို့ ငါခေါ်လာတာ”

ကားလေးက ခြံထဲကွေ့ဝင်သည်။ မညှိုးကိုယ်တိုင်ပဲ တိုက်တံခါးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။

မညှိုးကို ရပ်ကြည့်နေသော မိုးစက်မျက်လုံးများက ကြေကွဲရိပ်တွေစွန်းထင်လို့ပါလား...

“မညှိုး”

“ဘာလဲဟင်”

ဘာမှန်းလည်းမသိဘဲ သူပြောမှာကို မကြားရသလို ဖြစ်ကာ မညှိုး ရင်တွေခုန်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော ပြဿနာရှိနေပြီဆိုတာကတော့ သေချာပါပြီ။ မိုးစက်က မညှိုးလက်မောင်းကို တင်းခနဲ တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်၍ ချာခနဲလှည့်ကာ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“ငါ... ငါ... သီလဝါ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ရပြီ”

“ဟင်”

မညှိုး ကြက်သေသေသွားသည်။

မျက်လုံးလေးတွေ ချာလည်လည်သွား၏။

“မိုးစက်”

သူမ မိုးစက်ရှေ့ပြေးလာရင်က အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို အားရှိပါးရှိ ဆုပ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“မိုးစက်... နင် ဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောလိုက်တယ် မိုးစက်”

“ငါ့ကို နင် စိတ်ရှိလက်ရှိ တုံ့ပြန်အပြစ်ပေးပါ၊ ကြိုက်သလိုပြောသွားပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ နင် ငါ့ကို ညာနေတာ၊ နင် သီလဝါ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ ငါယုံတယ်၊ ယူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒီလိုစကားတွေနဲ့ မကြည်စားပါနဲ့ မိုးစက်ရယ်၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့အချိန်မှာ စကားတစ်ခွန်းဟာ နိမိတ်ဖြစ်တတ်တယ်၊ သိရဲ့လား”

မိုးစက် မျက်လုံးတွေ နီရဲကာ ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်တွေဝေတက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် မညှိုး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မခံခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ငါ သီလဝါ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရပြီ၊ နင်နဲ့ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်မနက်ဖြန်တိုင်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အားလုံး ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ကို မုန်းပစ်လိုက်ပါ၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးပါ မညှိုးရယ်၊ ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘဲ လှည့်ပြန်သွားပါ”

“အဟင့်... အဟင့်... ဟီး”

မညှိုး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ တအားငိုချလိုက်သည်။

“လူက ငယ်ငယ်ချောချော၊ စီးပွားရှာကကောင်းနဲ့၊ တော်ကြာ သူများနောက်ပါသွားဦးမယ်”

စောစောကပဲ အေးမာ ပြောခဲ့သေးသည်။
မညှိုးမျက်နှာ ဖြည်းဖြည်းလေး မော့လာကာ....

“သူ... သူ နင့်ကို အမိဖမ်းပစ်လိုက်တာလားဟင်၊ ငါဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို နင်ဖြစ်သွားတာလား”

မိုးစက် အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ မညှိုးရဲ့ မျက်ရည်စိုလူးနေသော မျက်နှာလေးကို သူ မကြည့်ရတော့ပေ။

“နင် သူနဲ့မှားခဲ့တယ်ပေါ့”
မိုးစက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။

“ငါ ဒီလောက်အသိမခံဘူး မညှိုး၊ ငါချစ်တဲ့မိန်းမကိုတောင် မကျူးလွန်မိအောင် ငါစောင့်ထိန်းခဲ့နိုင်တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားခဲ့ဖူးဘူး”

ရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ ခံရချက်က ပြင်းပါ၏။
သီလဝါလုပ်ပစ်လိုက်ပုံက တကယ့်ရက်ရက်စက်စက်။

သုဉ်ပ

သုတိန်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၆၁

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ...

“မိုးစက်ရေ... မိုးစက်”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟင်”

ခေါ်သံတွေက နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်သံမို့ အိပ်ရာက လူးလဲထကာ တံခါးထဖွင့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ အလုပ်ရုံက လူတွေနှင့် အန်ကယ် ဦးသီလ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်”

ဦးသီလ မျက်နှာကြီး အပျက်ပျက်နှင့်...

“မင်းညီမ ပျောက်နေတယ်ကွာ”

“ဗျာ... ညကတည်းကလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ အန်ကယ်လည်း မိုးမလင်းခင်လေးကပဲ သိတာ၊ သူ့ချစ်သူနဲ့ လိုက်သွားပြီလို့ စာရေးထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါ မင်းတို့ညီမကို မင်းတို့ပဲ-ပိုင်းဝန်းရှာပေးကြစမ်းပါ၊ အိမ်မှာလည်း သူ့ဘွားအေတွေ ရောက်နေတော့ ဖုံးဖုံးဖိဖိပေါ့ကွယ်”

“အန်ကယ်ကတွေ့ရင် ပြန်သိမ်းမှာလား”

“သင့်သလိုစီစဉ်ရမှာပဲ၊ ဒီကိစ္စ ဖုံးထားလိုလည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ သူ့ဘွားအေတွေသိမှာပဲ၊ မြေးကို သူဟို့ပြီးစလွယ်တော့ အဖြစ်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သမီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို မင်းတို့လည်း သိတာပဲ၊ လိုက်စုံစမ်းပေးကြပါ၊ အထူးသဖြင့် သမီးက လူလေးရဲ့စကားကို နားထောင်မှာပါ၊ တွေ့ရင် ချောမောပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါကွယ်”

“အေးကွာ၊ သူနဲ့တွဲတဲ့ ဟိန်းလင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ငါသိတယ်၊ အဲဒီကို မင်းသွား၊ ငါတို့က...”

မိုးနီ စကားရပ်သွားကာ မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာသည်။

“ဟာ.... သ... သမီး”

မိုးစက် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သီလဝါ... ညဝတ်ဂါဝန် အသားရောင်ပိုးပျော့ပါးပါးလေးနှင့် သူထထွက်လာခဲ့သော ခြင်ထောင်ထဲမှ မျက်လွှာလေး

သစ္စာမွန်စာပေ

ချစ်သူ ထလာသည်။

“ဖေဖေ”

“သမီး... သမီးနဲ့...”

“ဟာ... မတုတ်ဘူး၊ အဲဒါမတုတ်ဘူး အန်ကယ်၊ သီလဝါ... နင်... နင် ဒီအခန်းထဲ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဝင်နေတာလဲ”

“ကိုလေးနော်... ခုမှ သီလဝါကို အရှက်မခွဲနဲ့၊ သူပဲ... ဟင့်...”

“ဟာကွာ... သွားပြီ၊ လုံးဝသွားပြီ”

အားလုံးရဲ့မျက်လုံးများရှေ့မှာ မိုးစက် ဘာမှလည်း ထပ်မပြောတတ်တော့။ ဒီစကားကိုပဲ အထပ်ထပ်ရွတ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလေသည်။ ဦးသီလရဲ့မျက်နှာရှေ့မှာ သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပေါက်ကွဲဖို့ရာ စကားလုံးက ရှားသွားသည်။

“နင်... နင်... တော်တော်ရက်စက်တယ် သီလဝါ၊ နင် တကယ်ပက်စက်တယ်ဟာ”

ခံပြင်းနာကြည်းသော မျက်ရည်တစ်စက် မိုးစက်ပါး ပြင်ပေါ် စွန်းထင်းသွားသည်။ ဖိုးနီ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ တစ်ခါတလေ အမှန်တရားဆိုတာ လည်း မှားတတ်သည်ပဲ။

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါတော့ မိုးစက်ရား၊ အမှန်တရားကို တို့အားလုံး တွေးမိပါတယ်၊ အန်ကယ်လည်း သိမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက မိန်းကလေး၊ သူက ဖြစ်ချင်လို့ ကြံစည်တဲ့ ကိစ္စ၊ ဒီလိုကြီးဖြစ်ပျက်နေတာကို အားလုံးလည်း မြင်သွားကြပြီ၊ ဆရာကြီးခမျာလည်း မင်းကို ဘာမှဖွင့်ဟတောင်းဆိုမလာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်တော့ အတော်ဆင်းရဲနေရှာတယ်ကွာ၊ သူ့သမီးအတွက် သူ အတော်ရှက်နေရှာတယ်”

ဖိုးနီက အခြေအနေကို ရှင်းပြနေသည်။

“ဒီလို အမိဖမ်းတဲ့နည်းတွေက သိပ်ရိုးလွန်းနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျဆုံးခဲ့တာတော့ သိပ်မရှိခဲ့ဘူး မိုးစက်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ တို့ယောက်ျားလေးတွေအတွက်က အရှုံးချည်းပဲလေ၊ ခုလည်း မင်းအရှုံးပေးရဖို့ အကြောင်းတွေ အများကြီးဖြစ်လာပြီ၊ သူ့ဘွားအတွေ့လည်း သိကုန်ကြပြီ၊ အန်ကယ်ကြီးလည်း အခန်းထဲက မထွက်တော့ဘူး”

“ဒီတိစ္ဆ မောင်မိုးစက် ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ပေးထားကြပါ”

ဟု ဦးသီလက ရှိသမျှ လူတွေကို အသိပေးထားသည်။

ဘွားအေဆိုတဲ့ ဧည့်သည်တွေကတော့ သီလဝါ ဘယ်သူနဲ့ငြိသွားမှန်း မသိကြသေးပါ။

ဒါလည်း ဦးသီလက ဖုံးထားပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးစက် မညှိုးအပေါ် ဘယ်လောက်ထိ တွယ်တာတာကို သိသလို... သီလဝါနဲ့ ရိုးသားမှန်းကိုလည်း သိနေသည်။

ဒီအဖြစ်ဟာ သမီးမိုက်တာပဲဆိုတာလည်း သိပါလျက် အခြေအနေက ကိုယ့်သမီးကို တုတ်ကလေးနဲ့ ရိုက်နှက်ဆုံးမပြီး အခန်းထဲ ခေါ်ထည့်ထားလိုရသည့် အခြေအနေမဟုတ်။

မှားခဲ့တာ ဟုတ်ဟုတ်၊ မှဟုတ်ဟုတ် သီလဝါဟာ မိုးစက်ရဲ့အခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံး အတူရှိနေခဲ့တဲ့အကြောင်းကတော့ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်တော့ပေ။

ဦးသီလ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှ မထနိုင်တော့ပါ။

မိုးစက်သည်သာ အနှောင့်အယှက်မရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူ ဝမ်းသာအားရ ပေးစားလိုက်မည်သာ။

ခုတော့ မိုးစက်မှာ ရည်ရွယ်သူက ရှိပြီးသား...

မိုက်တဲ့သမီး...

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့ကလေး...

ဒါကိုပဲ အထပ်ထပ်တွေးကာ ထမင်းပင် မစားနိုင်တော့ပေ။

မိုးစက်ကို သူ ငဲ့ညာ၍ အငြိမ်ပုံမချရိုက်ဘဲ ရှိခဲ့မိသည်။

မိုးစက်သာ ခေါင်းခါ၍ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါလျှင်...

“အန်ကယ်”

“လာ... ဖိုးနီ”

ဖိုးနီက ဦးသီလရဲ့ဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“လာလေ... မိုးစက်”

ဟင်...

မိုးစက် ပါလာသည်ပဲ။

မြင်နေ တွေ့နေကျဖြစ်ပေမယ့် ဦးသီလမျက်နှာ ဖျန်းခနဲ နွေးသွားကာ ရှက်ရွံ့သွားမိသည်။

မိုးစက်က ဖိုးနီဘေးမှာ ထိုင်၍

“ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးခွင့်ပေးပါအန်ကယ်”

“ဆွေးနွေးပါကွယ်၊ အန်ကယ် နားလည်ပါတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးစက် ရုတ်ခမ်းနှစ်ခု တင်းခနဲစေသွားကာ

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ အန်ကယ်၊ သီလဝါကို ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ ကိုယ်၊ စိတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံးနဲ့ လုံးဝ မဖောက်ပြန်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အဲဒါ သစ္စာပါ၊ မိန်းမမြင်တိုင်း တပ်မက်တဲ့စိတ် ကျွန်တော့်မှာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါ့မယ်”

ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာများ တစ်စစပဲ့ကြွေ သွားပြီဖြစ်သော ဦးသီလ မျက်နှာလွှဲလျက် အံ့ကြိတ်ထားရှာ သည်။

မတတ်နိုင်ပါ။

မိုးစက် ရင်ထဲမှာရှိသမျှကို မပြောလို့မဖြစ်။

“လက်ထပ်ပွဲတွေ ဘာတွေ မကျင်းပပါရစေနဲ့၊ သီလဝါရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပြီး ကာကွယ်ပေးရုံပဲ တတ်နိုင်မှာပါ၊ ကျန်တာ ကျွန်တော်နဲ့ပတ် သက်ပြီး...”

“တော်ပါပြီကွယ်၊ ‘လူလေး... မင်း လွတ်လပ်စွာ ထွက်သွားပါ၊ ဘယ်သူ့မပြု မိမိအမှုပါပဲ၊’ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ရှိပါစေတော့၊ မင်းအပေါ် အန်ကယ်ပြုခဲ့သမျှ ကျေးဇူးတွေ၊ မေတ္တာတွေကို ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ အကုန်ထိုးမခံနိုင်ပါဘူး၊ မင်း လွတ်လပ်သလိုနေပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

သွားပါလို့ လမ်းဖွင့်ပေးပေမယ့် ရှေ့မှာ ကျေးဇူးဆို သော သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီးက ရှိနေသည်။

သူ ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းရမလဲ... ဒီ ကျေးဇူးသမုဒ္ဒရာကြီးကို ဘယ်သူက ဖယ်ရှားပေးနိုင်မှာလဲ။

သုဉ်း

နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်စပြင်လို တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မညှိုး အကြိတ်ထားရင်း မျက်ရည်ကျနေ၏။

ကြားရသမျှဟာ ကလေးပြောတဲ့ပုံပြင်လေးကို နားထောင်ရသလိုပါ။

ဒါပေမယ့်...

အဲဒီပုံပြင်လေးဟာ တကယ်လက်တွေ့ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်ဆင်းကျနေသော ရင်ဘတ်အင်္ကျီလေးပေါ်မှာ စိုစွတ်လာခဲ့ပြီ။

“အန်ကယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ပျော့ညံ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် နင် သိပ်နှစ်နာသွားတယ်၊ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျေးဇူးအတွက် ငါ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် မုန်းပစ်လိုက်စမ်းပါ မညှိုးရယ်၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

❖ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၆၉

မညှိုး မျက်ရည်ကျနေတာကို မမြင်ချင်ပေမယ့် သူ့မှာ အရင်လို တားဆီးနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

ငိုအောင်လုပ်မိတာက ကိုယ်ပဲဖြစ်နေသည်။

“ငါ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမလဲ မညှိုးရယ်”

“ဒီတိုက်ကလေးကို ဝယ်ကတည်းက ငါ နင့်အတွက် ဝယ်ခဲ့တာ၊ အန်ကယ်ကိုလည်း ဒီနာမည်နဲ့ပဲ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ငါပြောပြီးသား၊ နင် အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရမချင်း ငါ နင့်ကို ထောက်ပံ့သွားမယ်”

နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း အကြာကြီးဆုံ၍ ကြည့်မိကြသည်။

“ပြန်ရအောင် မညှိုး၊ ငါက... ငါက လွတ်လပ်တဲ့ သူ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မိုးစက်”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ တွင်တွင်မုန်းခိုင်းနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေ့ခိုင်းနေတာလဲ”

“မညှိုးရယ်”

“နင် ငါ့ကို အစကတည်းက လက်မထပ်ဘဲနေခဲ့တာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို စောင့်နေခဲ့တာလားဟင်၊ နင် ငါ့ကို မချစ်ဘဲ ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ အဖြူထည်သက်သက် သောက်ပုံ

သစ္စာမွန်စာပေ

ခဲတာ မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ငါ့ကို သက်သက်နှစ်သိမ့်ခဲတာ
ငါ အညာခဲခဲရတာ၊ နင့်ကို မုန်းတယ်”

မိုးစက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစား
သည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ပါးစပ်ပြန်ပိတ်ကာ...

မုန်းနေလိုက်ပါတော့ မညှိုးရယ်...

သူ ဝန်ခံသလို တိတ်ဆိတ်စွာ နေပေးလိုက်သည်။

“မိုးစက်... နင်ငြင်းလေ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောပါလား
နင် သိပ်ရက်စက်တယ်သိလား... ဟီး ဟီး”

မညှိုး မိုးစက်ကို ဆွဲလွှဲထုရိုက်ကာ...

ပြီးတော့ မိုးစက်ရဲ့ခါးကို တအားသိုင်းဖက်၍ ကလေး
ငယ် ရှိုက်သလို ရှိုက်ငိုလေသည်။

မိုးစက် မညှိုးရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးဖက်ထား
လိုက်မိသည်။

ထိန်းသိမ်းနေသည့်ကြားမှ ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်
ပူများ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည်။

မညှိုးရဲ့ဦးခေါင်းလေးမှာ မျက်နှာဖိကပ်ထားသည်နှင့်
သူ့မျက်မျှင်တွေ ဆံနွယ်လှလှများမှာ စွန်းထင်းကုန်၏။

ချစ်တယ် မညှိုးရယ်...

သူ နောက်ဆုံးအနေနှင့် မညှိုးရဲ့မျက်နှာလေးကို မွတ်
သိပ်စွာ ရှိုက်နမ်းနေမိသည်။

“ဟင်”

နမ်းရှိုက်နေသော မညှိုးရဲ့မျက်နှာလေးသည် တစ်ဖက်
သို့ ငဲ့စောင်းကျသွား၏။

“မညှိုး”

သူ ခြောက်ခြားသွားသည်။

“မညှိုးရယ်”

မညှိုးရဲ့ကိုယ်လုံးလေးက သူ့လက်ထဲမှာ ပျော့အိခွေ
ခေါက်လျက်ရှိလေသည်။

မညှိုးကို သူ လှုပ်မနှိုးရက်...

နှလုံးရပ်မတတ် ခံစားရအောင် မညှိုးကို သူ နှိပ်စက်
ခဲ့မိပြီ။

နွေးအိသော ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ကာ တိုက်ကလေး
ပေါ်မှ သူ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းမှကျသော မျက်ရည်ဟာ ပက်လက်ကလေး
ရှိနေသည့် မညှိုးရဲ့နှလုံးသားတည့်တည့်သို့ တစ်စက်ချင်း...

သျှင်မ

သုတိန်နယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၇၃

“ပြောရမှာပဲ၊ အစကတည်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့ရတဲ့မိန်းမ၊ အခုကိုကိုက သူဌေးသားမက်ဖြစ်လာပြီ၊ ချူဖို့ မြူဖို့ သူ မျှော်လင့်နေမှာပဲ”

“သီလဝါ”

“အား”

သူ သီလဝါကို ပါးရိုက်မည်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ဒေါသတစ်ချက်တုံ့ကာ တအားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

သီလဝါ အခန်းထောင့်ထဲသို့ ပုံပုံလေး ခွေကျသွားလေသည်။

အခန်း » ၇ «

“မညှိုးဆိုတဲ့ မိန်းမဆီ ကိုကို လုံးဝမသွားရဘူး”

“ဘာကွ”

လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို ခွမ်းခနဲ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ သီလဝါ၊ နင့်ကို ငါ လက်မှတ်တစ်ခုကိုပေးခဲ့တာနော်၊ ကျန်တာဘာမှမရဘူး၊ ငါ့အချစ်၊ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့အနာဂတ်အားလုံးဟာ မညှိုးဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဆုံးလိုက်ရပြီးကတည်းက အားလုံး မီးသဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မညှိုးကို နင် ဘာမှထည့်မပြောနဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒီမှာ သီလဝါ၊ ရုပ်ရှင် ဝတ္ထုတွေထဲကလို ညားတော့လည်း ချစ်သွားကြတာပဲဆိုတာမျိုး နင် မမျှော်လင့်နဲ့၊ ညားဖို့လည်းမရှိဘူး၊ နင့်လို ပက်စကတ်တံမိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ချစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံ”

သီလဝါ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ထရပ်လာသည်။

“ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ကိုကို မညှိုးနဲ့ မယူဖြစ်ဖို့က အဓိကပါ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်က တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ယုယချစ်ခင်နေတာ မမြင်ချင်ဘူး၊ အဲဒါ သီလဝါရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ”

“တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ကိုလည်း သီလဝါ သိမ်းမယ်၊ ဒီကောင်မနဲ့ပတ်သက်သမျှ ကိုကိုပြင်ထားတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း ကျွန်မသာလျှင် တရားဝင်မယားပါဆိုတဲ့ ပါဝါနဲ့ အားလုံးရိုက်ချိုးပစ်မယ်”

မိုးစက် သီလဝါမျက်နှာကို ခါးသီးစွာ ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီတိုက်ကို အန်ကယုဆီမှာ ငါဝယ်ကတည်းက မညှိုးနွမ်းမည်နဲ့ဝယ်တာ၊ နင် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

“ဘာလို့မရမှာလဲ၊ သီလဝါက မေ့ဆီမှာ တောင်းယူမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မညှိုးရှေ့ကို သီလဝါရောက်သွားလိုက်တာနဲ့... ဟင်း ဟင်း... ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်သမျှအားလုံး သူကိုယ်တိုင် ခူးထောက်ပြီး အပ်လာမှာပါ၊ ကိုကိုယုံလား”

“တောက်”

ပါးကို ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

သီလဝါ အော်ပင်မအော်နိုင်ဘဲ နောက်လန်လဲကျသွားသည်။ လုံးဝ ခေါင်းထောင်မလာနိုင်တော့ပေ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြင်နာစိတ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

သတိလစ်မေ့မြောသွားသော သီလဝါကို စက်ဆုတ်စွာ ကြည့်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

မညှိုး...

နင်နဲ့ငါ ဒီလောက်ပက်စက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့မှ ပတ်သက်မိခဲ့ကြတယ်...

တကယ်တော့ ငါတို့ ချိုမြိန်စွာ မျှီချခဲ့ကြတဲ့ မှားရည်ဆိုတဲ့ အရာတွေဟာ အဆိပ်တွေပါလား...

ကျေးဇူးတရားဆိုတာကို မိုးစက် အလန်ကြီး လန့်သွားမိသည်။

ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ မှားယွင်းစွာ...

အချစ်မဲ့နေစွဲများဟာ နေ့လည်မွန်းတည့်အပူဒဏ်လို
နှလုံးသားတပြင်လုံး တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသည်။

မျက်ရည်တွေ ချောင်းဦးပေါက်မတတ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်
သည် တင်စားတာမဟုတ်ပါလားလို့ မညှိုးနားလည်လာခဲ့၏။

ဓားတစ်ချောင်းယူခဲ့ပြီး နှင့်အချစ်တွေ ခိုတွယ်နေတဲ့
ငါ့နှလုံးသားကို ခွဲထုတ်ယူလှည့်ပါ မိုးစက်ရယ်...

ငါ အရှင်လတ်လတ် ရင်ကွဲနာမကျပါရစေနဲ့...

ငါ့ကို သေဆုံးခွင့်ပေးပါ...

အဟင့်... ဟင့်...

"မညှိုး စိုရွဲနေသော ခေါင်းအုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်
ကိုင်၍ ငိုကြွေးနေမိသည်။

အဆောင်မှာ ကျောင်းသားအတော်များများ မရှိကြ
တော့ပါ။

သစ္စာမွန်စာပေ

သုတိန်ဇယောက်နှင့် ဖတ်သက်၍

၁၇၇

ကျောင်းပြီး၍ အပြင်အလုပ်လုပ်ကြမည့် လူတစ်ချို့
လောက်ပဲ ရှိတော့ကာ အေးမာတစ်ယောက်သည်သာ သူမ
အတွက်နှင့် မပြန်ဖြစ်ဘဲ ဖြစ်နေရှာသည်။

"လာမကြိုတော့ဘူး သမီး၊ ငွေအလုံအလောက် ပို့
လိုက်တယ်။"

ဟု မိဘများထံက လူကြုံပါးလာသည်။

"နှင့်အမေ နေမကောင်းဘူးဟ"

လူကြုံက ပြောသွားသည်။

ခင်အေးမာ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ပြန်ရမှာဖြစ်ပေ
မယ့် ဒီနေ့ထိမပြန်ဖြစ်သေးပေ။

နှလုံးကြေကွဲကာ ပုံလဲမတတ်ဖြစ်နေခဲ့သည့် မညှိုးကို
တစ်ယောက်တည်း သူမ စိတ်မချခဲ့နိုင်။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသာအောင်ဖြေမှပေါ့ မညှိုးရယ်၊
ကံကြမ္မာက ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ရှိရင် ဘယ်သူရှောင်လွှဲလို့ရမှာလဲ"

"ငါတို့အဖြစ်ကိုက ဆိုးလွန်းလို့ပါဟယ်၊ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် မချစ်လို့လည်း မဟုတ်ကြဘဲနဲ့..."

"အေးလေ... ချစ်တိုင်းလည်းမည်းဆိုတဲ့ စကား
လည်း ရှိနေတာကိုး၊ သူ နှင့်ကို သစ္စာဖောက်သွားတာ မဟုတ်
ဘူးလို့ နှင့် နားလည်နေတာပဲ၊ တရားနဲ့ဖြေပါဟယ်"

ခင်အေးမာ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်တော့

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၈

သျှင်မ

နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

“သေသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာ အေးရယ်၊ အသက် ရှင်လျက်နဲ့ ချစ်သူကို သူတစ်ပါးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရ တာ အရှင်လတ်လတ် ရင်ခွဲခံနေရတာလိုပဲ၊ ငါ သေချင်တယ်၊ ငါ မြန်မြန်သေပါစေ”

နေ့ရှိသရွေ့ ငိုနေရသည့် မညှိုးရဲ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရတဲ့သူ မနိုင်တော့ပါ။

မနည်းချောကျွေးမှ ထမင်းထစား...

ငိုအားရှိဖို့ ထမင်းကျွေးရတဲ့အတိုင်း...

စားပြီးတာနှင့် ကွယ်ရာသွားထိုင်ပြီး ငိုနေသည်သာ။

“ငါ မနက်ဖြန်တော့ မပြန်လို့မရတော့ဘူး မညှိုး ရယ်၊ ဟိုမှာ အမေကလည်း သိပ်မကျန်းမာဘူးတဲ့၊ ခု ငါ မပြန်ဘဲနေတာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုငိုချည်းပဲနေရင် ကြာရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“နင် ပြောပြောပြန်ပါ၊ နင်ပြောသလိုပေါ့၊ ကံ ဆိုးခြင်း၊ ကံကောင်းခြင်းကို ငါ မြင်တတ်အောင်ကြည့်ပါမယ်၊ ကျင့်သားမရသရွေ့တော့ ခံစားရမှာပဲလေ”

“သမီးတို့ရေ... အောက်မှာ မညှိုးနဲ့သည့်ရောက် နေတယ်”

“ဟင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

သုတိန္ဒရီယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၁၇၉

အံ့သြသွားသည်။ ဝမ်းသာပြီးမှ လှိုက်ခနဲ ပူပြင်းသွား

၏။

မိုးစက်လာသတဲ့လား...

မိုးစက်မျက်နှာလေးကို မြင်ရမှာမို့ ဝမ်းသာသွား သော်လည်း စည်းခြားခဲ့ပြီကို သတိရကာ အင့်ခနဲ ရှိုက်မိပြန် သည်။

“မညှိုး... ငါ တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်၊ သူလက် ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ နင် အရင်လို သူနဲ့ မကြာခဏ လိုက် မထွက်သင့်တော့ဘူး”

“အခု ငါ ဆင်းတွေ့ဖို့မသင့်တော့ဘူးလားဟင်”

“ခုတော့ တွေ့ပေါ့ဟာ၊ နောက် သတိထားဖို့ပြောတာ၊ ပြီးတော့ သီလဝါဆိုတာ ဒီကို ခဏလေးပါလာဖူးတာနဲ့တောင် နင် သဝန်တိုခဲ့သေးတာ၊ နင်နဲ့သူ ဘယ်ထိရည်စူးခဲ့ကြတာကို သိထားတဲ့ သီလဝါက နင်တို့ကို ကြည်ဖြူနိုင်မယ်တဲ့လား၊ ပြီးတော့ သီလဝါက ပြောရုံဆိုရုံ လက်ရဲဇက်ရဲ မိန်းမမျိုး၊ နင်ပဲ အရှက်ရမှာ”

“ခုလိုသတိပေးတာ အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါ အေး ရယ်၊ ငါလေ...”

“နင် နောက်မလာပါနဲ့တော့ မိုးစက်ရယ်” လို့ ပြော ထွက်နိုင်ပါ့မလား။

သစ္စာမွန်စာပေ

အေးမာကို ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုက မသေချာ။

“ဟော... တော်ပြီလေ မညှိုးရာ”

ပတ်ဖ်ရိုက်ထားပြီးသား ပါးပြင်လေးထက်ကို မျက် ရည်တစ်စက် ပေါက်ခဲနေကြွေဆင်းလာတော့ ခင်အေးမာ ထလာ ရပြန်သည်။

“ကဲ... ကဲ... သွား၊ လူတွေ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်အောင် ငိုမနေနဲ့ဦးနော်”

ရောက်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးထင်တာ မှား သွားပြီမှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

စောင့်ဆိုင်းနေသူသည် မိုးစက်မဟုတ်ဘဲ မိုးနီဖြစ်နေ သည်။

မိုးနီက ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ ဖြစ်သလိုစုစည်း၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲမို့အစ်နေသော မညှိုးကို စိတ်မကောင်း စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

ဟိုမှာ တစ်ယောက်ကလည်း အရက်တွေ ဂျမ်းဆိုင်း အောင် သောက်နေသည်။ အလုပ်ခန်းထဲမှာပဲ မူးမူးရူးရူးနှင့် ကြုံသလို ထိုးအိပ်...

မိုးစက်က မညှိုးကိုခေါ်...

ကံကြမ္မာက ဒီလောက်ထိ ရက်စက်သတဲ့လား...

သစ္စာမွန်စာပေ

“အစ်ကိုမိုးနီ၊ မိုးစက် နေကောင်းလားဟင်”

မေးသံလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အရက်သမားဖြစ်နေပြီလို့ပြောရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

“ဪ... အေး... ကောင်းပါတယ်၊ သူလေ...

နင့်ကို ဒါလေး လူကြုံပါးလိုက်လို့”

တစ်တောင်ခန့်ရှည်သော စာအိတ်အထူလေးတစ်လုံး။

အထဲမှာ ငွေတွေပါမှန်း မညှိုး သိသည်။

သူမသိက္ခာတရားအတွက် မိုးစက်ဟာ သူမထံ ဘယ် တော့မှ ရောက်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိလိုက် သည်။

စာအိတ်ကိုကိုင်ရင်း လက်ကလေးတွေ တုန်ရင်လာ ကာ မညှိုး မျက်ရည်တွေ စာအိတ်ပေါ် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“မညှိုး”

မိုးနီ စိတ်မကောင်းစွာဆိုရင်း ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသည်။

“သူလည်း နင့်ကို တော်တော်ချစ်ရှာတာပါဟာ၊ ခုဆို...”

စကားက ရှေ့မဆက်ဖြစ်...

မညှိုးပုံစံက မိုးစက် အရက်သောက်ပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း

သစ္စာမွန်စာပေ

ဖြစ်နေတာများပြောလိုက်လျှင် တစ်ခါတည်း လဲကျမေ့မြော သွားနိုင်သည့် အဖြစ်။

“သူ ခု ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင့်လိုပေါ့ ညီမရယ်”

ယုံပါတယ် မိုးစက်ရယ်...

နင့်မှာက ငါ့ထက်ပိုဆိုးမှာပေါ့...

ချစ်တဲ့သူနဲ့ကွဲ၊ မချစ်တဲ့သူက အနားမှာ...

မိုးစက်ပါ စာနာပေးနေမိသည့် နှလုံးသား ချစ်ခြင်း

နိုင်မြဲ ယုံကြည်စွာ...

“မိုးစက်ကိုပြောလိုက်ပါ အစ်ကိုဖိုးနီ၊ မညှိုးနဲ့ပတ်

သက်ပြီး ကြားထဲက သူ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေရမှာပါ”

ပြောရင်း စီးကျလာသည့် မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်ရပြန်

သည်။

“မညှိုးမှာ သူပေးထားတာတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိပါ

တယ်၊ ဘာမှထပ်မံပို့ပါနဲ့တော့လို့၊ ပြီးတော့လေ... ဒီသော

လေး သူ့ကို ပေးပေးပါ”

“ဟာ... ဒါတော့ မလုပ်နဲ့”

သော့တွဲလေးကိုမြင်တော့ ဖိုးနီ မျက်နှာပျက်သွား

သည်။

ဒီသော့တွဲလေးနဲ့ပတ်သက်၍ မိုးစက် ဘယ်လိုအနှစ်

နာခံပေးဆပ်နေရတာကို သူသာ အသိဆုံး...

“ဒီခြင်္သေ့ကိုတော့ သူ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး မညှိုး၊

ဒါတော့ ပြန်မပေးပါနဲ့ဟာ၊ ပြီးတော့ နင့်ကို သူမှာလိုက်တယ်၊

ဒီကနေ ဘယ်ကိုမှထွက်မသွားပါနဲ့တဲ့”

မိုးစက်ရယ်...

နင်ရုံးခွဲသလို ငါကရော နိုင်ခဲ့လို့လားဟင်...

နင် ငါ့ကို အရင်လိုပဲ စောင့်ရှောက်ချင်သလို ငါလည်း

နင်နဲ့ဝေးရာကို ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားတိုင်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။

ခင်အေးမာနဲ့ သူမ လိုက်သွားဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား

ကြည့်ခဲ့သည်။

သို့သော် မိုးစက်များ အတော်ခံစားသွားရရှာမလားဟု

တွေးကာ...

မခွဲနိုင်သည့်စိတ်က ကိုယ့်နှလုံးအပျက်ခံ၍ လူးလိုမ့်

ငိုကြွေးစေခဲ့ခြင်းအဖြစ်သာ ခွင့်ပြုလေသည်။

မိုးစက်ကို မညှိုး မခွဲနိုင်...

မိုးစက်နဲ့ဝေးရာကိုသွားဖို့ ဘယ်လိုပင်ကြိုးစားပေမယ့်

ဆန္ဒမရှိဘဲဖြစ်နေလေသည်။

အဲဒီအချစ်တွေကို ငါ ဘယ်လိုဘွဲ့ခတ်ရမလဲ...

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

“အစ်ကိုဖိုးနီ”

၁၈၄

သျှင်မ

ဖိုးနီ ထလိုက်လို့ မညှိုး ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်လျှင် ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားသည့်ကိုယ်ကို ရုတ်တရက် မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ စားပွဲအစွန်းကို လက်နဲ့ထောက်ထားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုဖိုးနီ... မိုးစက်... မိုးစက်ကိုလေ အရှင်တွေ၊ ဘာတွေမသောက်နဲ့လို့၊ သူ တစ်ခါတလေ သိပ်တစ်ယူသန်တာ အစ်ကို၊ အစ်ကိုဖိုးနီ သူ့ကို ထိန်းပေးပါနော်”

“နင်ရော ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦး”

ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ့လှမ်းပူ၊ ကိုယ့်လှမ်းပူနဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာပါလား...

ဖိုးနီရင်ထဲမှာ အပူတွေ ကူးစက်လာသည်လားမသိ

❖ ❖ ❖

သစ္စာမွန်စာပေ

သုတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

“ဦးဖိုးနီ... အထဲမှာ ကိုကိုရှိလား”

အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်လာသူကိုမြင်လျှင် ဖိုးနီ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“အေး... ရှိတယ်”

မျက်နှာမသာမယာနှင့်ပြောကာ သူ သီလဝါကိုရှောင်၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

မိုးစက်နဲ့သီလဝါ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူ့ အလုပ်နဲ့သွားဖို့တောင် စိတ်မပါတော့သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အခါအခွင့်သင့်ခဲ့လျှင် အလုပ်ပြောင်းဖို့ပါ စဉ်းစားထားဦးတဲ့အထိ...

လွန်စွာကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်တစ်ခုကို ဆုံးခန်းတိုင်အထိ 'သူ မကြည့်ရက်တော့ပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၈၆

သုန္ဒရီ

မိုးစက်ရုံရင်ထဲမှာ ခံစားချက်များဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုလို ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပဲဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာဖို့မရှိတာ သူသိနေသည်။

လမ်းမပေါ်ရောက်လာတဲ့အထိ သူ့စိတ်တွေက မိုးစက် ဆီမှာ...

မိုးစက်ရုံရင်ထဲမှာ ခံစားချက်များဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုလို ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပဲဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာဖို့မရှိတာ သူသိနေသည်။

“ကိုကို”

အရက်ပုလင်းတွေ ထောင်ထောင်လဲလဲ အမြည်းပုံက ကျတော့ လက်ရာမပျက်...

လူက စားပွဲဘေးက အိပ်ရာထက်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ပက်လက်ကြိုးဖြစ်နေသော မိုးစက်ကိုမြင်ရလျှင် သီလဝါ ရင်ထဲမှာ ဆွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ဒေါသတရားများဝင်လာကာ မျက်နှာပြင်လေးမှာ အေးစက်တင်းမာသွားလေသည်။

“ကိုကို... ကိုကို ထစမ်းပါ”

“ဟင်”

မိုးစက် မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲနှင့် သူမကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ရုန်းပစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သူမ ဒီလိုလိုက်လာလျှင် ဒီလိုအထိမခံဖို့ကို ကြံစည်
စိတ်ကူးနှင့် မူးခဲ့လေသလား မသိ။

“ကိုကို”

“ဖယ်”

လက်ပြန်တွန်းပစ်လိုက်တာကြောင့် သီလဝါ အိပ်ရာ
ထက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်သား ပြန်ကျသွားသည်။

“ဒေါ်သီလဝါထွန်း၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တောင်း
ပန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရှေ့ကို လုံးဝမလာပါနဲ့ဗျာ၊
နော်... ခင်ဗျားကိုမြင်ရတိုင်း ကျွန်တော် အသဲနှလုံးတွေ ဆားနဲ့
အနယ်ခံရသလို ခံစားရလွန်းလို့ပါ၊ ထွက်သွားပေးပါ၊ ကျေးဇူး
ပြုပြီး ထွက်သွားစမ်းပါ”

သီလဝါ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

အချစ်သည် တင်းမာခြင်းသို့ရောက်လျက်၊ မာနတရား
များက ခေါင်းထောင်လာ၏။

“ထွက်မသွားနိုင်ဘူး ကိုကို၊ နောက် ဘယ်တော့မှ
လည်း ဒီလိုထင်တိုင်းနေခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
သီလား၊ ကိုကို ဒီလိုထပ်ပြီး သီလဝါကို အရက်ခွဲနေမယ်
ဆန္ဒပြနေမယ်ဆိုရင် သီလဝါကလည်း မနိုင်နိုင်ရာကို သွား
ကိုင်ရမှာပဲ”

“ဘာ”

“မညှိုးဆိုတဲ့မိန်းမကို ညှိုးကျသွားအောင် သီလဝါ
လုပ်နိုင်တယ်”

မခံချင်အောင်ပြောပြီး သီလဝါက ခပ်ဝေးဝေးမှာ
ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

“သီလဝါ ကိုကိုကိုချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ ရအောင်ယူ
ထားတာ၊ ကိုကိုတို့ရဲ့ ငယ်ပေါင်းဆိုတဲ့အချစ်ကတော့ စံတင်
လောက်သတဲ့၊ သီလဝါ ကိုကိုကို ငယ်ငယ်ကတည်းက တွယ်
တာခဲ့တာ၊ ချစ်ခဲ့တာတွေကျတော့ ဘယ်သူမှ အသိအမှတ်ပြု
မပေးကြဘူးလား၊ စံတင်လို့မရဘူးလား၊ ချစ်လို့ မရရအောင်
ယူတာ အပြစ်တဲ့လား”

မိုးစက်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေ
သည်။

“နင် ဘာမှမေးခွန်းတွေ ထပ်မေးမနေနဲ့ သီလဝါ၊
ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပြော”

သီလဝါက သူမပြောသမျှ ခံစားတင်ပြသမျှကို တန်ဖိုး
ခွဲ နင်းချေပစ်လိုက်သော မိုးစက်ကို အကြိတ်ကြည့်သည်။

“ကိုကို သီလဝါနားမှာပဲ နေရမယ်”

“နင့်ရဲ့ လေစုန် လေဆန်တောင် ငါ မထိုင်ချင်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကိုကို ဒီလိုခံစားပြနေသရွေ့ သီလဝါ
ကလည်း သီလဝါဘက်က လှုပ်ရှားလို့ရသမျှ လှုပ်ရှားရမှာ

“အဲဒါကို သိချင်တယ်၊ နင် ဘာတွေအကောက်ကြံ
ဖို့ ရှိသေးလဲ၊ တည့်တည့်ပြောစမ်းပါ သီလဝါ”

“ကိုကို သိပါတယ်”

မိုးစက်ရဲ့မျက်ဝန်းများသည် အခိုးအငွေ့များ လွင့်ထွက်
နေသည့်အတိုင်း စူးရှပြောင်လက်ကာ အံ့ကိုတင်းနေအောင်
ကြိတ်၏။

သီလဝါဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီ
လောက်ထိ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တတ်မှန်း အစက နည်းနည်း
မှ မတွေ့မိခဲ့ပါလား။

နောင်တစ်ချိန် မညှိုးနဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်း ဤသို့ ရှင်ကွဲ
ကွဲရမည်သာ ကြိုသိခဲ့ပါလျှင်...

ဤမိသားစု၊ ဤအရပ်မှာ သူ လုံးဝခြေချခဲ့မည်
မဟုတ်ပါ။

ယောက်ျား...

ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်ရလုပ်ရ
ရပ်တည်ဖို့အတွက် သူ ရင်ဆိုင်မည်သာ...

ခုတော့...

ဆရာသမား၏ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အထူးခံခဲ့ရသော...

တပည့်များစွာထဲမှာ အကောင်းဆုံးဆိုသည့် ဘွဲ့ထူးကို

သစ္စာမွန်စာပေ

လည်း ရခဲ့သော မိုးစက်ဆိုသည့် အများသမုတ်သလို လူငယ်
ကလေးသည်... ရာဇဝင်ထဲက အင်္ဂုလိမာလလို...

“ကောင်းပြီ၊ မညှိုးနဲ့ပတ်သက်သမျှ နင် ဘာမှဝင်
မနှောင့်ယှက်ဘူးလို့ ကတိပေး၊ နင် မျက်စိအောက်မှာ ငါနေ
ပေးမယ်”

“ကိုကို သူနဲ့ လုံးဝမတွေ့ဖို့ ကတိပေးပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

မိုးစက်က ခေါင်းမော၍ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သည်။

“မညှိုးလို သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆီကို
အသုံးမကျတဲ့မိန်းမရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ အမိခံလိုက်ရတဲ့ ငါလို
ခပ်ညှည့ကောင်က သွားဝံ့ပါ့မလား၊ မှတ်ဉာား သီလဝါ၊
မညှိုးကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်၊ မညှိုးရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေ ထိခိုက်
အောင် ငါ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

“ဟင့်”

သီလဝါ ဟင့်ခနဲ ငိုပစ်လိုက်မိသည်။

မညှိုးဆီကို မသွားပါဘူးဆိုတဲ့ စကားတစ်ခုရဖို့ သူမ
ရဲ့ အချစ်... သိက္ခာ... ပေးဆပ်ရမှုအားလုံးကို တစ်စဉ်
ရိုက်ချိုးဖို့ကျခံလိုက်ရသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟား... မင်းတော်သင့်ပြီ မိုးစက်၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ မင်းကြောင့် ငါ့မှာ ပြန်ခါနီးတိုင်း နောက်ဆံတင်းရတယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါမလာတော့ဘူး၊ အန်ကယ့်ကိုလည်း ပြောပြီးပြီ”

“ငါ့ကို ထပ်ပြီးခွဲမသွားပါနဲ့၊ ဖိုးနီရာ၊ အေး... ငါ... ငါနားမှာ အေး”

စကားပင် ဝီအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မိုးစက် စားပွဲပေါ် စိုက်ကျသွားသည်။

ဖိုးနီက မိုးစက် လက်မောင်းကို မချီတရီ ဆုပ်ညှစ်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဖျက် သံချေးတက်သတဲ့ကွ၊ အခု မင်းကိုယ်မင်း ဒီလိုလုပ်နေမယ့်အစား မင်း ဒီလောက်စွဲလမ်းနေတဲ့မိန်းမကို ဟိုးအဝေးဆီ ခိုးပြေးသွားပါလား၊ ယောက်ျားပဲကွ၊ ပြီးတော့ မင်း သီလဝါကို ဘာမှကျူးလွန်စော်ကားခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟင်”

နီရဲရီဝေနေသော မိုးစက် မျက်နှာကြီးမတ်လာသည်။

“ဘာ... ငါက မညှိုးကို ခိုးပြေးရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ လူတွေကို ကန့်လန့်လိုက်ပြီး လူခိုက်လုပ်ပစ်လိုက်ရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်ကွ၊ ဒီတိုင်း မင်းဆက်လုပ်နေရင် သေမှာပဲ၊ လောကမှာ သေတာထက် စာရင် ပိုကောင်းတဲ့ရှင်သန်ခြင်းတွေ ရှိပါတယ်ကွာ၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က အချစ်ကြောင့် အသေခံတာ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး”

“အဲဒါ မှန်တယ်၊ ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေစေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေဖို့ကို ကြိုဆိုနေတဲ့အထိ ပျော့ညံ့နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ငါ့မှာ ထွက်ပေါက်မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ဖက်က ချစ်သူရဲ့သိက္ခာ၊ သူ့ ငါ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ပုံအပ်ခဲ့တုန်းကတောင် ငါ သူ့ကို လက်မထပ်ခဲ့ဘူး၊ မဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးဘူး၊ အခု ငါဘဝမှာ အမည်းစက်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ သူ့ကို ဒုတိယလူအဖြစ် စဉ်းစားရဖို့ဆိုတာ ငါ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ဘူး ဖိုးနီ၊ တစ်ဖက်ကကျတော့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာသမား”

အေးခနဲ ဂျိုထိုးကာ မိုးစက် မျက်နှာစောင်းကျသွားပြန်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ထမင်းမစားနိုင်၊ ဟင်းမစားနိုင်နဲ့ ငါ့ကိုသတ်ပြီး သင်ထွက်သွားပါတော့လို့ လမ်းဖွင့်ပေးပုံမျိုးကို ငါ ဘယ်လို ထွက်သွားရမလဲ”

“ဒါဆို အခု အန်ကယ်ကြီး မင်းကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီ၊ မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေး၊ မင်း ဒီလိုနေလို့ သူ အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီလေ၊ ဒါကို မင်းအနေအထိုင် ပြုပြင်ပေးဖို့ မသင့်ဘူးလား၊ မညှိုးကိုလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဆရာကျေးဇူးကိုလည်း သိနေတယ်ဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မူးရူးနေရတာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ ပြေလည်အောင် မင်း ကြိုးစားပါလား”

“အဲဒါ မင်းမှားသွားပြီ၊ မင်း... အေး... မင်းမှားပြီ ဖိုးနီ”

မိုးစက် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထရပ်လိုက်သည်။

“ပုထုဇဉ်လူသားဖြစ်တဲ့ ငါ့နဲ့လုံးသားက အဲဒီလောက်ထိတော့ သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းမတွေးတော့ဘူးလား၊ အေး... တော်ပြီ၊ လုံးဝတော်ပြီ၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက် ငါ့ရဲသမိုင်းအားလုံးကို ဖယ်ရှားပစ်လို ပုံပျက်ပျက်ကျစေခဲ့ပြီးပြီထဲ ထပ်ပြီး အပူပေးလည်း မူလပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းပြန်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ... အေး... မင်း နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

မိုးစက် ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ကျသွားလျှင် ဖိုးနီ ကယာကယာ မမ်းဆွဲထိန်းပေးလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ ယူကျုံးမရခြင်းများက တဆစ်ဆစ်ဆိုလျက်။

“ငါ မမြင်ချင်ပေမယ့် မင်းကို ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ မိုးစက်ရာ”

“မထားခဲ့နဲ့ပေါ့ ဖိုးနီရယ်၊ မင်း ငါ့နားမှာပဲနေစမ်းပါ၊ ငါလေ... အေး... အဲဒီလို မူးမိုက်ရီဝေနေချင်တယ်၊ ဒါမှ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရတော့ဘဲ ခံစားရသက်သာမှာ၊ အေး... ငါ ဟိုမျက်နှာကို လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး”

“မိုးစက်ရာ မင်းခံစားရတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဆရာအတွက်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဆရာကိုပဲ”

“တော်... ဟိတ်ကောင်၊ မင်း... မင်း ငါ့ပြောတာ မရှင်းဘူးလား၊ ငါ ဒုတိယတစ်ခါ ထပ်ပြီး ထပ်ပြီး အေး... ထပ်ပြီး ဘာမှပေးစရာမရှိတော့ဘူး၊ ပေးလည်း မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ငါက တပည့်၊ သူက သမီး၊ သူတောင် မငဲ့ဘဲနဲ့ ငါက အထပ်ထပ်ပဲ့ညှာနေရမှာ၊ ငါ့ဘဝကို မင်း မီးရှို့ခိုင်းနေသလိုပဲ”

“မိုးစက်ရာ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ငါရွက်ထားတဲ့ ကျေးဇူးအထုပ်အဝတ်တွေကို ဘုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ချင်တယ်၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ့်တစ်ခုနဲ့ မညှိုးလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်ပြေးသွားချင်တယ်”

“စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် လုပ်ပစ်လိုက်စမ်းကွာ”

“မလုပ်ဘူး၊ ကျေးဇူးဆိုတာ ငွေနဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဆပ်လို့ပြီးတဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်၊ မပြီးနိုင်တဲ့ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ငါကတော့... အခု... ငါကတော့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီးဆပ်ရမှာပေါ့၊ မညှိုးရဲ့ဘဝလေးကိုလည်း ငါ ဘယ်တော့မှမဖျက်ဆီးဘူး”

အဲဒီလို တစ်ယူသန်စွဲကို သူ ဘယ်ဘက်ကလှည့်၍ နှစ်သိမ့်ရမည်နည်း။

“ကဲ... တော်ပြီကွာ၊ ဒီညတော့ အိပ်တော့အော်”

လက်ကုန်ရှိသေးသည့် ပုလင်းတွေကို သိမ်းပစ်လိုက်ကာ ဖိုးနီက တန်းလျားကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲရှိနေသည့် မိုးစက်ရဲ့အိပ်ရာကို ပြုပြင်ခင်းကျင်းပေးသည်။

ဒါဟာ သူ အလုပ်ပြန်ခါနီးတိုင်း လုပ်ပေးနေကျ ဝတ္တရားတစ်ခု။

“မညှိုး... မညှိုးရယ်... ငါ နင့်ကို အစောကြီးကတည်းက လက်ထပ်ထားခဲ့ရင် ခုလိုတွေဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့... ခုတော့ ကိုယ့်ချစ်သူက ဒုတိယတဲ့၊ ဒုတိယမဟုတ်ဘူး၊ နင်က ငါ့ရဲ့မဟေသီပါ၊ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် မညှိုးရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမမှမရှိဘူး၊ ကားလုံး မိစ္ဆာမတွေ၊ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို ဝါးမျိုချင်နေတဲ့ မိစ္ဆာမတွေ”

မိုးစက် တန်းလျားလေးပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ချရင်း ပါးစပ်ထဲက ထွက်ကျသမျှ တတ်တတ်တွတ် ပြောနေတော့သည်။

“မညှိုးရေ... မညှိုး... အချစ်”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် ခေါ်ငင်ရင်း မိုးစက် ငြိမ်သက်သွား၏။

ဖိုးနီ မိုးစက်အတွက် အနားမှာ ရေပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက် အသင့်ချထားပေးပြီး လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်။

ဒီမြင်ကွင်း... ဒီသောကမျိုး သူ ဆက်လက်မမြင်ပါရစေနဲ့...

“ဦးဖိုးနီ”

ခေါ်သံကြောင့် နောက်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သီလဝါက ညဝတ်ဂါဝန်ဖားဖားကြီးရဲ့အနားစကို မလျက် လျှောက်ထွက်လာသည်။

“ဘာလဲ သီလဝါ”

“ကိုကိုကို အိမ်ပေါ်ရွှေပေးခဲ့ပါ”

“ဟင်”

ဖိုးနီ စဉ်းစားသွားသည်။

“ငါ ဘယ်တော့မှ ဒီမိန်းမနဲ့ တစ်ခန်းတည်းမသိဘူး”

ဟု နာကျည်းစွာ ပြောခဲ့သူ...

ဒီအလုပ်ခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ခဲ့တာလည်း ကြာပြီပဲ။

“ငါတစ်ယောက်တည်း သူ့ကိုရွှေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး သီလဝါ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင် အအိပ်ဆတ်တယ်၊ သိရင် အရွှေခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မခံရမှာလဲ၊ သူ ဒီမှာ ဒီလိုအိပ်နေတာ သီလဝါ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျသလဲ၊ အလုပ်သမားတွေစုံတဲ့ အထိ သူမထဘူး၊ အဲဒီတော့ သီလဝါ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ဒါက နင့်သမီးနဲ့နင်ပါ” လို့ ပြောမိတာက စိတ် ထဲမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေလည်း နေမကောင်းဘူး၊ သူ ဒီလိုဆက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ဦးဖိုးနီ၊ ဦးဖိုးနီ မနိုင်ရင် သီလဝါပါ မပါမယ်၊ ရွှေပေးခဲ့ပါ”

သီလဝါ တစ်မျိုးလှည့်ကြစည်ပြီဆိုတာ ဖိုးနီ သိလိုက် သည်။

တစ်နည်းနည်းနဲ့ မိုးစက်ကို ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဟာ တစ်ဖက်သားကို အလိုမတူဘဲ ချုပ်နှောင် ခြင်းတစ်မျိုးပဲ သီလဝါ၊ သူက ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ သူ ဆန္ဒရှိမှာမဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အငြိုငြင်ခံ

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြီး ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး”

ဖိုးနီက သီလဝါကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“ဦးဖိုးနီ”

သီလဝါက ရွှေကပိတ်ရပ်၍ ဖိုးနီလက်ကို ဆွဲထား သည်။

ညရှစ်နာရီခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သော ဘယ်သူမှမရှိတော့ သည့် အလုပ်ခန်းထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လက်ကိုဆွဲ၍ ရင်ဆိုင်ရပ်နေသော သီလဝါ...

ကိုယ်မှာ ဝတ်ထားသည်က တစ်လွှာတည်းသော ညဝတ်လွှာရဲ့...

သီလဝါရဲ့သတ္တိကို ဖိုးနီ ဩဇာချပါ၏။

မိုးစက် အထင်မကြီးနိုင်သည့်အဖြစ်ကိုလည် စာနာ သွားပါ၏။

“သီလဝါ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးဖိုးနီ၊ ကိုကိုကို အိပ်ခန်းထဲထိရွှေပေးခဲ့ပါ၊ ဒါဟာ ဖေဖေကျန်းမာရေးအတွက် ငဲ့ရာလည်းရောက်ပါတယ်”

ဆရာလုပ်သူနဲ့ ကိုင်ပေါက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် သီလဝါ၊ ဘာမှထူးခြားလာမှာ မဟုတ်တဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ မချည်နှောင်ပါနဲ့၊ ဒါတွေဟာ နင် ငဲ့ရမှန်း သိရင် ခုလိုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်က ပိုသိမှာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၂၀၀

သျှင်မ

သုတိန်စံယောက်နှင့် ဖတ်သက်၍

ဖိုးနီ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သီလဝါရဲ့ တက်ခေါက်သံ နောက်ဘက်က ပျံ့လွင့်လာသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်သည်က မဲ့ပြုံး...

မိုးစက် မောက်ပြန်တတ်လာအောင် မာယာရှိသမျှ ထုတ်သုံးပေတော့ သီလဝါ...

“ဖေဖေခေါ်တယ်ဆိုလို့”

အသံကြားတော့ ဦးသီလ မျက်လုံးတွေ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာ၏။

“ဖေဖေ”

သီလဝါ ဦးသီလရဲ့လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်၍

“ဖေဖေ အရမ်းပိန်သွားတာပဲ ဖေဖေရယ်၊ ဆေးတွေလည်း နိုင်နေလျက်နဲ့ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

သီလဝါ့ကို ဦးသီလက ငေးကြည့်နေလျက် ဘာမှ မမြော။

“အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲနေရတာပါ ဖေဖေ၊ ကိုကြီးက ပြေးလာကြည့်လို့မလွယ်ကူတဲ့ ဟိုးအဝေးကြီးမှာပါ၊ ဖေဖေတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သမီး ဘယ်လိုနေရမလဲဟင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဦးသီလ မျက်လုံးများ အရောင်လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နှုတ်ခမ်းတို့ လွန်လူးလာကာ...

“သမီးက ဖေဖေကို တကယ်နှမြောတာဟုတ်ရဲ့လား၊ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုမို့ ဖေဖေကို ဆုံးရှုံးရမှာ တကယ်စိုးတာလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဖေဖေရယ်၊ သမီးမစိုးရိမ်ဘဲ နေပါ့မလား”

“ဒါဆို ဖေဖေ စိတ်ဆင်းရဲရမှာကိုသိလျက်နဲ့ မိုးစက်ကို သမီး မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ယူခဲ့ရတာလဲ”

“ဖေဖေ”

“မိုးစက် သမီးကို စော်ကားမော်ကား မပြုခဲ့ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ ယုံတယ်၊ ခွန်လွှတ်လိုက်ပါ သမီးရယ်၊ သမီးလည်း အခု သူ့ကိုရပေမယ့် မပျော်ရွှင်ခဲ့ရဘူး မဟုတ်လား၊ လူသုံးယောက်၊ ဘဝသုံးခုမျှန်ရမယ့်အစား ကိုယ်မှားတာ ကိုယ်သိရင် လျှော့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဖေဖေသမီး တစ်ခုလပ်ဘွဲ့နဲ့ ကျန်ခဲ့တာကျတော့ ဖေဖေ ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား၊ သမီး ကိုကိုကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ ယူခဲ့တာပါ ဖေဖေ၊ အချစ်ကို အချစ်လို့ပဲ မြင်ဖူးပါ၊ ကိုကိုမေတ္တာကိုရအောင် သမီး ကြိုးစားနေဆဲမှာ ဖေဖေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ဘယ်လိုရှုထောင့်ကမှ ဝင်ကြည့်မနေပါနဲ့၊ ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ ဖေဖေရယ်၊ တစ်နေ့ စိုပြေသာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သမီး ပြောရုံပါတယ်”

ဦးသီလမျက်နှာ ဆွဲချလိုက်သလို အိုစာသွားလေသည်။

ဘယ်လိုမှပြောမရတော့လောက်အောင် အချစ်ဆိပ်တက်နေသည့် သမီးရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချပစ်လိုက်၏။

သီလဝါ ရင်ထဲနှင့်သွားပါသည်။

ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။

သီလဝါ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုမှလွဲ၍ ဘာမှမရှိ။

ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုသော သတင်းကြားလိုက်တဲ့နေ့က ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲတုန်ဟီးသွားခဲ့ရတာ ဘယ်သူမှ ကြားနိုင်မှာမဟုတ်ပေမယ့် ဒီအဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်မခံစားရလောက်အောင် ကြောက်သွားမိသည်။

ကိုကိုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် ငါသေသွားနိုင်တယ်...

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတ္တတွေနဲ့ သိဒ္ဓိတင်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ အပြစ်လား...

ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ ဒီမိန်းကလေး အရှက်မရှိတော့လို့ ပြောနိုင်သတဲ့လား...

သစ္စာမွန်စာပေ

၂၀၄

သျှင်မ နှစ်

ဒီနေ့ထိ လက်ကလေးသော်မျှ အထိမခံခဲ့သော ကိုကို
ရဲ့ ခါးသီးမှုတွေကို ခံစားသည်ခံနေခဲ့တာဟာ ချစ်ခြင်းတွေ
ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား...

သီလဝါ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်ကာ ဖေဖေကို ကျော
ခိုင်းလိုက်သည်။

ဖေဖေရယ်... ဖေဖေကို ဆုံးရှုံးမှာစိုးတဲ့စိတ်က
သပ်သပ်...

ကိုကိုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် ပျက်စီးသွားရမှာက သမီးရဲ့
ဘဝတစ်ခုလုံးပါ... နားလည်ပေးပါ ဖေဖေ...

❖ ❖ ❖

❖ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍... ❖

အခန်း ၈

“မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကိုးနာရီတောင်တိုးနေပြီ
မိုးစက်ရာ”

လူကမယိုင်ပေမယ့် မိုးစက်ကိုယ်က အရက်နဲ့ထွက်
နေသည်။

မိုးစက်က ဘာမှမဖြေသေးဘဲ ဂစ်တာကို လှမ်းဖြုတ်
ကာ

“ငါ မညှိုးရဲ့အဆောင်ရှေ့မှာ သီချင်းဆိုချင်တယ်”

“ဟာကွာ... မဟုတ်တာကို”

ပြောလည်းပြောနေရင်း စွပ်ကျယ်လေးနဲ့ ကိုယ်ပေါ် ကို
ရှုပ်အင်္ကျီလည်း ထပ်ဝတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မသင့်တော်ဘူး မိုးစက်၊ ပြီးတော့ မင်းက သောက်ထားတာ၊ သူများပိုင်နက်ထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်ရရင် မကောင်းဘူး၊ မညှိုးလည်း သိက္ခာကျဦးမယ်”

“မကျပါဘူးကွာ၊ ငါ ဒီနေ့ နည်းနည်းပဲသောက်ထားတာပါ၊ သွားပါရစေ ပိုးနီရာ၊ ငါ အကြာကြီး မျိုသိပ်အောင့်အီးနေခဲ့ရသမျှ ဒီနေ့မှ မညှိုးမျက်နှာလေးကို မမြင်ရရင် ဘယ်လိုမှ နေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက မညှိုးကို ခေါ်ထုတ်ဦးမလို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ နောက်က သီလဝါပါလာရင် မညှိုး သနားပါတယ်”

“ငါ မခေါ်ပါဘူး၊ မညှိုးရဲ့ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထားတဲ့ အရိပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ခွင့်ရရင် တော်ပြီ၊ လိုက်ခဲ့ပေးပါကွာ၊ နော်... သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်း ဆိုမှာပါ”

“ခက်ပါလား မိုးစက်ရာ”

သူ အလုပ်မဆင်းဖြစ်တော့ပေမယ့် မိုးစက်က သူ့ဆီ ဝင်မြဲထွက်မြဲ ရှိခဲ့သည်။

ဒုက္ခအစုစုကိုလည်း ရင်ဖွင့်ငိုကြွေးဆဲပါ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ မိုးစက်ရဲ့နောက်က ပါလာခဲ့ရသည်သာ...

“ဟယ်... မမကြီး ထမင်းတွေလည်း မစားပါလား”

အဆောင်က အလုပ်သမား ကောင်မလေးက ထမင်းပွဲကြီးကိုကြည့်၍ တအံ့တဩ ပြောသည်။

“ညမစား၊ ဖုန်းမကုန်နဲ့၊ မမကြီးမို့ နေနိုင်တယ်၊ ဒါတွေ ညလယ်စားဖို့ ကျွန်မ ခပ်သိမ်းပေးခဲ့မယ်နော်”

“မသိမ်းနဲ့ သူ့စာ၊ အားလုံးယူသွား၊ ညလည်း စားဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

သူ့စာဆိုသည့် ကောင်မလေးက မျက်ကွင်းလေးတွေ ညှိကာ ပို၍ထင်ရှားလာသော မျက်တောင်ကော့ရှည်ကြီးများ ရှိသည့် မညှိုးမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေကာ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေပုံရသည်။

jon

သုဉ်း

“မညိုးကို ထမင်းအပေါ်ထပ် ပို့ပေးလိုက် သူဇာ”
လို့ ခိုင်းသည့် အန်တီဦးက သူမ သိမ်းဖို့တက်ခါနီး
တော့လည်း

“သူ ဘာမှစားမထားရင် ချိုင့်နဲ့လွယ်ထည့်ပေးခဲ့”
ဟု မှာပါသေးသည်။

သူတို့ချင်းတော့ မညိုးဆိုသည့် မမကြီး ဘာဖြစ်နေ
တယ်ဆိုတာကို သိမှာဖြစ်ပေမယ့် သူမကတော့ နားမလည်ပါ။

တစ်ယောက်က ချိုင့်ထဲထည့်ပေးခဲ့တဲ့...

တစ်ယောက်ကတော့ ယူသွားတဲ့...

သူဇာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပေ။

“ပြန်ယူသွား သူဇာ၊ တို့ တကယ်စားဖြစ်မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ညဆာရင်စားဖို့ မုန့်တွေရှိတယ်၊ ယူသွားတော့”

“ဟုတ်”

နောက်တစ်ခါထပ်ပြောမှ သူဇာ အားလုံးသိမ်းဆည်း၍
ပြန်ဆင်းသွားသည်။

မညိုး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချကာ ခေါင်းအုံးအောက်က
ဆွဲကြိုးလေးကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

မိုးစက်ကိုယ်တိုင် သူမရဲ့လည်တိုင်မှာ ဆွဲပေးခဲ့တဲ့
ဆွဲကြိုးလေး...

“ဂုတ်သားလေးက ဖွေးဥပြီးပြည့်နေတာပဲ မညိုး

သစ္စာမွန်စာပေ

သုတိန်နွယ်ကန်နှင့် ပတ်သက်၍

၂၀၉

ရယ်၊ နင် သိပ်လှတာပဲ”

ဟု ဆိုကာ နွေးသောအနမ်းများလည်း ချွေခဲ့ဖူးပါ
သည်။

မျက်ဝန်းများ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်လာသည်။

မိုးစက်နဲ့ပတ်သက်သော ပစ္စည်းကလေးတွေက အဝတ်
အစားကအစ သူကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးခဲ့တာချည်းပဲမို့ အားလုံးကို
ထုတ်ယူငေးကြည့်ရင်း...

မျက်ရည်ပဲရင်း...

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်လပြီးတစ်လ ကျော်ဖြတ်
ခဲ့ရသော ကာလများစွာ သူမရဲ့အဖော်ဟာ မျက်ရည်သာဖြစ်
သည်။

ကြာတော့ လူတွေကို မမြင်ချင်တော့ပဲ ဖြစ်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်တဲ့ ချောင်ကလေးတစ်ခုခုမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
နေပြီး အမှတ်ရစရာ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုခုကို ငေးကြည့် ငိုကြွေး
နေရတာကိုပဲ နှစ်သက်နေမိသလိုလို...

မိုးစက်ရယ်...

ငါလေ နင်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း... နင်ပြောသလို နေနေ
ခဲ့တယ် သိလား...

အားလုံးကဲ့ရဲ့... မဲ့ရွဲကြတဲ့ကြားထဲမှာ နင့်ကိုမခွဲနိုင်တဲ့
အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်နေခဲ့ပါတယ်...

ဒါပေမယ့် မိုးစက်ရယ်...

မညှိုး နှုတ်ခမ်းလေး မှကုသွားသည်။

မျက်ရည်နှစ်စက် ပေါက်ခဲနဲ့ ကြွေလေသည်။

နှင့်မျက်နှာကို ငါ မမြင်ခဲ့ရတာ နေ့စဉ် ငါ့ရဲ့နှလုံးသား
တွေ တစ်စတစ်စ ပဲ့ကြွေကျနေသလိုပါလား...

ရိုးရိုးသားသားလေးနဲ့တောင် မြင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးနော်။
အသည်းပုံဆွဲသီးလေးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ကိုင်၍ ရင်မှာအပ်
ကာ မညှိုး တအံ့အံ့ ရိုက်ငိုသည်။

... ရောက်လာချိန်မှာတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်...
အမြဲတမ်းပဲ ရှင်းလင်းထားပါမယ်... ဝေးနေပါသော်လည်း...
မျှော်လင့်ဆဲပါ...

ပြကွဒိန်စာရွက်များ... တစ်ရွက်စီလွန်ပေမယ့်... မင်း
အတွက်ရင်မှာ တစ်နေရာစာ ကိုယ်ဦးထားတယ်... အိုး...
အချစ်ရေ...

အလွမ်းတွေကြုံနေတဲ့ စိတ်ကူးများ... ညညကျ
အိပ်မက်ဖြစ်လာတော့... လှိုက်ဖိုရင်ခွန်ခြင်း... မနက်ခင်း
တိုင်း... အနမ်းတွေဝေဆာတဲ့... အတိတ်မှာ နေထိုင်ရင်း...
မင်းအတွက်ရင်မှာ တစ်နေရာစာ ကိုယ်သိမ်းထားမယ်....

အိုး... အချစ်ရေ...

ဟင်

မညှိုး ဖျတ်ခဲနဲ့ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒါ မိုးစက်အသံပဲ...

နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ်နာရီထိုးတော့မည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့်အသိဝင်နေပေမယ့် အဆောင်ရှေ့
ဝရံတာဆီသို့ မညှိုး ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

... အချစ်ဆိုတာဟာလည်း... ခက်သားလား
ကွယ်... ရှင်းပြတိုင်းမရတဲ့ပစ္စာလို့... ပေးနေပါသော်လည်း...
မရဘူးလို့ထင်... လွမ်းနေပေမယ့်လည်း... မေ့ပြီထင်သူ
ရယ်... မင်းအတွက်ရင်မှာ တစ်နေရာစာ ချစ်ထားဆဲပါ...
အိုး... အချစ်ရေ...

ဟုတ်တယ်... ဒါ မိုးစက်ဆိုနေတာပါ...

အဆောင်ရှေ့ အုတ်ခုံပေါ်မှာ မှောင်ရိပ်ကျနေပေမယ့်
မိုးစက်ဝတ်လာဖူးသော ဖြူစွတ်သည့် ဖော့ခိုန်းရှပ်နှင့် သဏ္ဌာန်
တစ်ခုဟာ မိုးစက်ပဲလို့ အတတ်သိလိုက်ပါသည်။

ဘေးမှာရှိနေသည့်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံက ပိန်ရှည်ရှည်
ပျော့ဖတ်ဖတ်...

ဒါ လှိုဖိုးနီပဲ ဖြစ်မယ်...

မညှိုး ကျဆင်းနေသော စိတ်ဓာတ်များ...

ခံစားခဲ့ရသော သောကများအားလုံး ဘယ်ဆီလွင့်ထွက်

တုန်မှန်း မသိ။

ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြတတ်သော ဝမ်းသာလှိုက်လှဲခြင်း

သစ္စာမွန်စာပေ

၂၁၂

သုန္ဒရီ

များ တစ်ရှိန်ထိုး စီးမြှာလာ၏။

ထိုစဉ် သီချင်းသံက တိခန့် ရပ်သွားသည်။

ငါးယောက်ခန့်ရှိသော ယောက်ျားလေးတစ်သိုက်ကို

မူ့နှုတ်၏။

မညှိုး ငေးကြည့်နေမိဆဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘော

ပေါက်လာကာ...

သုတိန်စံယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

“မင်းတို့ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ”

“အချိန်မရှိမှ အဆောင်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီးပြီး
ရပ်ကွက်ကို စော်ကားတာလား”

“စော်ကားတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

မိုးစက် အရက်သောက်ထားတာရော၊ မျိုသိပ်ထားရ
သည့် မကျေနပ်ခြင်းများပါ စုပေါင်းကာ သွေးဆူလာသည်။

“ဟိတ်ကောင်... မင်းက လူမိုက်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါ သူငယ်ချင်းတို့ရာ”
တစ်ယောက်က မိုးစက်ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်

၏။

မိုးနီ ကြားကဝင်ရပ်ကာ တောင်းပန်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“အဆောင်ထဲမှာ သူ့ချစ်သူရှိပါတယ်ကွာ၊ သူတို့ချင်း မပြေလည်လို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မချေမငြိမ်တော့ပါ၊ ငါ တောင်း ပန်မိတယ်”

“ဘာလို့တောင်းပန်တာလဲ မိုးနီ၊ လမ်းဘေးမှာ ဂစ်တာတီးတာ ရာဇဝတ်မှုမှမဟုတ်ဘဲ”

“ရာဇဝတ်မှုက ရုံးကစီရင်ချက်ချမှကွာ၊ ငါတို့ ရုပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးအတွက် ငါတို့က စီရင်ချက်ချမှကွာ ကဲကွာ”

မိုးစက် ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ရှောင်လိုက်သည်။

နောက်က ပက်ဝင်လာသည့် ကန်ချက်ကိုပါ တစ် ဆက်တည်း ပုတ်ထုတ်ကာ ရှေ့ကတစ်ယောက်ရဲ့နံကြားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ကန်ထည့်လိုက်၏။

သူတို့က အုပ်စုနဲ့မိုက်ရဲတာ ဖြစ်သည်။

မိုးစက်က အသတ်အပုတ်ပညာ အတန်အသင့် တတ် ထားသူမို့ သူတို့ အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်သည်။

အရည်အချင်းက အင်အားထက်သာမှန်း အားလုံး သဘောပေါက်သွားကြကာ... မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ လက်ခနဲ အရောင်တစ်ခု ထွက်လာသည်။

“ဟာ... မလုပ်နဲ့၊ မိုးစက် သတိထား”

သူ အထိုးခံရ၍ လဲကျမှူးမိုက်သွားရာမှ အတင်းကုန်း

သစ္စာမွန်စာပေ

ထကာ မိုးရိမ်တကြီး လှမ်းအော်လိုက်မိသည်။

မိုးစက်ဆိုသည့်အသံ...

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေကြသည့် ရန်ပွဲထဲမှာ မိုးစက် ကြားညပ်နေတာကို လှမ်းမြင်ကာ မညှိုး ခြိတ်ခါးဟသည်နှင့် အတင်းတိုးထွက်သည်။

ထိုစဉ်...

ဓားရောင်က လက်ခနဲ လက်ခနဲ မီးစုန်းတွေ ဝဲနေ သည့်နှယ်...

“မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်၊ တော်ကြပါတော့... မိုးစက်ရေ”

“မညှိုး”

မညှိုးအသံကြောင့် သူ သတိတစ်ချက်လစ်သွားသည် နှင့် ဖျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သည်။

နောက်ဖက်သို့ ပက်လက်လန်အကျမှာ နောက်က တစ်ယောက်က ဖမ်းချုပ်ပစ်လိုက်၏။

“ခွေးမသား... ကဲကွာ”

“မလုပ်နဲ့... အား”

“ဟာ... မညှိုး”

မိုးစက်ကိုပြေးဖက်ကာ ကျောခံပစ်လိုက်သည့် မညှိုး တိုယ်ထဲသို့ ဓားသွားနှစ်ဝင်သွား၏။

သို့သော် ဓားကိုင်သောလူရွယ်၏ ခြေထောက်ကို တွေ့

သစ္စာမွန်စာပေ

ရာတုတ်နှင့် သိမ်းရိုက်ပစ်လိုက်သော မိုးနီရဲ့ရိုက်ချက်ကြောင့်
ဓားကိုင်သူ ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားသည်။

“ဟေ့... တော်ကြစမ်း”

“ဟာ... ဓားနဲ့ထိုးတာကွ”

ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ စုရုံးပြေးရောက်လာကြသည်။

လူရွယ်ငါးယောက် အကောင်းအတိုင်းကျန်သူတွေက

ကစဉ့်ကလျား ပြေးကြသည်။

ဒါပေမယ့် အားလုံး အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။

“မညှိုး”

“မိုးစက်”

မိုးစက်ရဲ့လက်ထဲမှာ မညှိုးကိုယ်လုံးက တအိမ် ညွတ်
ကျသွားသည်။

“မညှိုး”

မိုးစက် သွေးရူးသွေးတန်းအော်ကာ မညှိုးကို တအား
ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

မညှိုး သူ့အတွက် ဓားစာခံရတာ...

မညှိုး သေပြီလား...

“ဟေ့... လွတ်စမ်း၊ လွတ်စမ်း၊ လူနာ အရေးကြီး
တယ်၊ ဆေးရုံမြန်မြန်ပို့ဖို့လုပ်”

“မိုးစက်... ဟိတ်ကောင်... မညှိုးကို လွတ်လိုက်

သစ္စာမွန်စာပေ

လေ၊ မင်း မညှိုးကို မကယ်တော့ဘူးလား”

မိုးစက် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

ငါမိုက်တာ... မညှိုးဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့်...

သူလိုက်ပါခွင့်မရသော မညှိုးကို တင်ဆောင်သွား
သည့် ကားလေးကိုငေးကြည့်ကာ နာကြည်းစွာ တက်ခေါက်
မိသည်။

အပြစ်မဲ့တဲ့ မညှိုးကိုမှ သူ အထပ်ထပ် ဒုက္ခပေးခဲ့
မိပါပြီ။

မညှိုးဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့...

မညှိုး သူ့ရှေ့က ပြေးဝင်ကာ ပစ်တိုက်မိမှုကို အထပ်
ထပ် မြင်ယောင်ကာ မျက်ရည်မူတွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာ
၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

သုန္ဒရီ

သုတိန်ဇယောက်နှင့် ဟတ်သက်၍

၂၃

“မသွားရဘူး ကိုကို၊ လုံးဝမသွားနဲ့နော်၊ သူမသေ
ဘူးဆိုတာ သိနေကာမှ သက်သက်သွားပြီး အလွမ်းသယ်မှာကို
သီလဝါ မခံနိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပေးဆပ်
ကြတာတွေနဲ့ ချစ်ရည်လူးကြမှာကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ကိုကို
ရှေ့ကသွားရင် သီလဝါ နောက်ကလိုက်မယ်၊ ကျွန်မလင်နဲ့
တိတ်တိတ်ချိန်းတွေ့ရင်း ပြဿနာဖြစ်ရတာပါလို့ပြောပြီး
ဆေးရုံပေါ်မှာ အရှက်ခွဲပစ်မယ်”

“ဟာကွာ... မိန်းမယုတ်”

“မလုပ်နဲ့ ကိုမိုးစက်”

သူ လွဲမြောက်ချလိုက်သော လက်သီးကို အလုပ်ရုံ
က အလုပ်သမားတွေက ဝိုင်းဆွဲထားကြသည်။

ဖိုးနီ စိတ်ပျက်စွာ ငေးကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး မတတ်နိုင်

ပါ။

သစ္စာမွန်စာပေ

သူတို့ အချုပ်ကနေ အာမခံချက်ရအောင် အသည်း
အသန် ကြိုးစားခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပြီး သီလဝါ အာဏာပြနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အချုပ်ကထွက်ကတည်းက ဆေးရုံကိုသွားဖို့ပြင်နေတဲ့
မိုးစက်ကို

“အိမ်ထိလိုက်ခဲ့ပါဦး ကိုကို၊ ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာ
အောင် သီလဝါ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

ဟု လှည့်ပတ်ပြောဆိုကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ခုတော့ သီလဝါမျက်နှာဟာ ကျားနာမလေးသဖွယ်...

“ဖေဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ် ကိုကို၊ ကိုကို
ကို တွေ့ချင်လို့ခေါ်နေတယ်၊ တစ်သက်လုံး ကိုကိုအပေါ်
ကောင်းလာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ကိုကိုက ကျောခိုင်းသွားရက်
သလား”

ကျေးဇူးတရားနဲ့ လှည့်ကိုင်သည်။

“ဘာဆိုသလဲ၊ ဒါ ကျေးဇူးနဲ့ဆိုသလား၊ မင်းအဖေ
ရဲ့ ကျေးဇူးကို ငါ့ဘဝနဲ့ ထိုးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခုဟာ ငါ့အသက်ကို
ကယ်ခဲ့တဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်၊ သူစိမ်းတောင် ကျေးဇူး
ရှိထားရင် ကျေးဇူးပြုရတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်လေ၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ ကိုကို
ရော၊ အဲဒီလူနာရော ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“နင်... နင်...”

မိုးစက် အသားဆတ်ဆတ်တုန်ကာ နံရံကို လက်သီးနဲ့ ပြေးထိုးသည်။

အားလုံးဝိုင်းဆွဲကြသည့်ကြားမှ နှစ်ချက်တိတ်ကျသွား၏။ လက်ခုံတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ကာ သွေးတွေ ချက်ချင်းရဲတက်လာသည်။

“သီလဝါ... မညှိုးရဲ့သိက္ခာတွေအတွက် နင့်ကို ငါ ပေးဆပ်ခဲ့ရသမျှအားလုံးဟာ အမှန်းတွေပဲ၊ အဆိပ်အတောက်တွေပဲ၊ ယုတ်မာတတ်တဲ့နည်းကို ငါရံတယ်သိလား။”

သီလဝါ အံ့ကြိတ်နေ၏။

ဒီထက် ယုတ်မာဖို့ရှိသေးတယ် ကိုကို...

ကိုကိုရဲ့မညှိုး ဟောဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ပြန်မကြည့်ရအောင် နင်ထုတ်ဖို့ သီလဝါမှာ အကြံတွေရှိသေးတယ်... အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးဆိုရင် သီလဝါ ကြိုးစားသမျှဟာ အားလုံးမှန်ပါတယ်။ မှန်းလိုက်စမ်းပါ။

ကိုကိုအချစ်ကို သီလဝါ ဘယ်တော့မှမရနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာနေမှတော့ မိန်းမကြမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်...

အာဠာဝကပဲဖြစ်ဖြစ်...

သီလဝါ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်ကိုလုပ်မှာ...

“အရှက်ဆိုတာ အသက်နဲ့ ကျောချင်းကပ်ပါလာခဲ့တဲ့ အရာပါ သီလဝါ၊ လူတိုင်း အရှက်တရားကို အသက်လို တန်ဖိုးထားတတ်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှက်တတ်ရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါဆိုတဲ့ စကားကတော့ မပြည့်စုံဘူးထင်မယ်၊ အရှက်အကြောက်မရှိတဲ့ အပြုအမူမျိုး တို့ မလုပ်ဖူးခဲ့ဘဲနဲ့ မင်းက ဒီစကားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လာချည်တာလဲ၊ အရှက်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ဇွတ်ယူတာမျိုးကို ခေါ်တာလား။”

သီလဝါက နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

“လူပျိုနဲ့အပျို ချစ်လို့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားကြတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တရားပါတယ်၊ မယားငုတ်တုတ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အချိန်မတော် ချိန်းတွေ့လို့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်ရတာသာ ရှက်စရာကောင်းတာကိုယ်နဲ့မတန်တဲ့ ပင်ယံထက်က ပန်းကို ကျလာနိုးနိုးနဲ့ ချော်လင့်နေတာရော ရှင် မရှက်ဘူးလား။”

“အမှန်တရားကိုထည့်ပြော သီလဝါ၊ မင်းပြောတဲ့ စကားထဲမှာ အမှန်တရားပျောက်နေတယ်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျပျောက်တဲ့လူက ပိုင်ရှင်လား၊ ကောက်ရတဲ့သူက ပိုင်ရှင် လား”

“လက်ဝယ်ရှိတဲ့သူက ပိုင်ရှင်ပဲ”

သီလဝါက လှောင်ပြုံးနှင့် ရွဲ့သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို မင်းက ပိုင်ရှင်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပိုင်ရှင်လာတောင်းမှာ စိုးနေတာလဲ”

“ပြောလို့ရမလား၊ တချို့က အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် သိက္ခာဆိုတာကို ဘေးချိတ်ထားတတ်ကြတယ်၊ ငါ ရအောင် ယူခဲ့ပြီးသား ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ အပါမခံနိုင် ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီ ငါလာတာ”

သီလဝါက အသံပါပြောင်းသွားကာ ရိုင်းစိုင်းလာ၏။

ဆေးရုံပေါ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က အကဲခတ်လာကြပြီ။

မညှိုး ရှက်သည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်စိတ်တင်းကာ

“သိက္ခာဆိုတာ မင်းနားလည်ရဲ့လား”

“သိက္ခာဆိုတာ ပဝါပါးတစ်ခုပဲ၊ ဒါ အလကားပါ၊ တကယ်ဆုံးဖြတ်လာရင် လူတိုင်း သွေးကတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ကြတာ၊ ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ကြတာ၊ ဒီမှာ မညှိုး... နင်လည်း နှလုံးအားနည်းရောဂါရှိတယ်၊ ငါ သိပ် ထွေထွေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ထူးထူး မပြောချင်ဘူး၊ ဒီကနေ အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားစမ်း ပါ”

မညှိုး မထူးစိတ်ပိုက်၍ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“မသွားနိုင်ဘူး သီလဝါ၊ ငါဟာ မိုးစက်ချခဲ့တဲ့ သံသေဒဇပဲ၊ သူချခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါရှိနေမယ်၊ မဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့ ငါတို့ကိုယ် ငါတို့ စိတ်သန့်တယ်၊ မင်းနှင်လွှတ်တာကို ထွက် ပြေးခဲ့ရင် ငါ့သိက္ခာတွေ ရေစုန်မျောကုန်မှာပေါ့၊ မမှားခဲ့တဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး”

“တောက်”

ရိုင်းစိုင်းစိတ်အခံရှိသော သီလဝါ တက်ခေါက်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

ဒင်းဟာ အရှက်ခွဲပစ်မှ ရှက်တတ်မယ့်သူပါ။

“တော်တော်အရှက်နည်းတဲ့ မိန်းမ၊ ကဲ...”

“ဟိတ်”

လွဲချလိုက်သော သီလဝါလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သူက မိုးနီ....

မိုအောင် ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲရသည်မို့ လက်ထဲ က လူမမာစာတွေ ဖရိုဖရဲ လွှတ်ကျကုန်သည်။

ဘေးကုတင်က လူနာစောင့်တွေပါ ပိုင်းလာကြသည်။

အားလုံး၏အကြည့်တွေကြားမှာ မညှိုး နှုတ်ခမ်းလေး

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှံ့နစ်လာ၏။

မိုးစက်ရယ်...

“မညှိုး”

“ဟယ်... လူနာ သတိလစ်သွားပြီ”

မိုးနီ ထိန်းကိုင်လိုက်သည့် လက်ပေါ်မှာ မညှိုး
တစ်ချက် နှစ်ချက် ညည်းညူကာ သတိလစ်မေ့မြောသွား
သည်။

ဆရာ ဆရာမများပြေးလာကာ သီလဝါကို နှင်ထုတ်
ကြသည်။

မိုးနီ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်မိလေသည်။

ဒီအဖြစ်တွေကို မမြင်ရအောင် နှလုံးသားရင်း၍ ကာ
ကွယ်ပေးခဲ့သော မိုးစက်သာ သိသွားခဲ့လျှင်...

သစ္စာမွန်စာပေ

❖ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

အခန်း ၉

သီလဝါ အတော်ကြီး ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။

ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာ ဦးသီလ ကွယ်လွန်
သွား၏။

နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မည်သည့်ဆုံးမအမှာ ချွေစကားမှ
ပြောဆိုမသွားသော ဖေဖေရင်ထဲမှဝေဒနာကို သူမ သိနေ
သည်။

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာနေပေမယ့် အရှုံးပေးဖို့ထိ
နှလုံးသားက လက်မခံ။

ဒင်းတို့ ဘယ်တော့မှ ပေါင်းခွင့်မရဘူးမှတ်။

သူမ အမြဲတမ်းအနိုင်ရမည်မှတ်ပေမယ့် တစ်ဖက်မှ
ရုန်းကန်စပြုလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“တွေဝေမနေနဲ့ မိုးစက်၊ မင်းဆုံးဖြတ်၊ ဒီနေ့ မညှိုး
ဘွဲ့လူမှာ၊ မင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံအတူတွဲရိုက်ပါရစေတဲ့၊ ပြီးရင် သူ
ထွက်သွားတော့မယ်တဲ့၊ မညှိုးကို မင်း တစ်ခါတည်း ခေါ်သွား
တော့၊ အန်ကယ်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဖိန်းမ
တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဘဝပျက်ခံမနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုး၊ သွားဗျာ... သီလဝါက လွန်
လွန်းတယ်”

အလုပ်သမားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံ
များကြားမှာ သူ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်ခဲ့
သည်။

တကယ်တော့ မညှိုး ဆေးရုံပေါ်မှာ သီလဝါ ပြောဆို
သွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူ မကြာခင်ကမှ သိရတာပါ။

ဦးသီလ နေ့လား ညလားဖြစ်နေချိန်မှာ သီလဝါနဲ့သူ
ထဖြစ်ကြမည်စိုး၍ ဖိုးနီက ဖုံးဖိနေခဲ့သည်။

ဦးသီလ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးမှ ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

သူ အဲဒီကတည်းက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ...

ခုလို အားလုံးက ဝိုင်းအားပေးကြတော့ မညှိုးအတွက်
သူ ဝမ်းသာအားတက်ကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“သွား မိုးစက်၊ မင်း ဆက်ဆက်လာလိမ့်မယ်လို့
မညှိုးကို ငါပြောပြီးသား”

သစ္စာမွန်စာပေ

သူ နာရီကြည့်လိုက်သည်။
အချိန်နီးနေပြီပဲ။

သုဉ်း

သုတိန်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

၂၂၉

ကိုယ်ဘွဲ့ယူမည့်အရေးကို ကြည့်ရှုရင်ခုန်ဖို့ သတိမရ။
 မိုးစက်ကိုမျှော်ရင်း ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာသည်။
 “ဒီတစ်ခါလည်း ငါသိက္ခာကို ငဲ့လိုက်ပြန်ပြီလား
 မိုးစက်ရယ်၊ နင် ငါနဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲမရှိနိုင်ဘူးတဲ့လားဟင်”
 မညှိုး မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။
 ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးထဲမှာ ဘွဲ့ယူမဲ့သူတွေ
 အသီးသီးထိုင်နေကြပေမယ့် နောက်ဘက်မှာရှိနေကြသည့်
 ကိုယ့်ရဲ့မိဘဆွေမျိုးအုပ်စုများဆီ လှည့်ကြည့်ကြ၊ လက်ပြကြ။
 မညှိုး လှည့်ကြည့်တိုင်း မိုးစက်ကို မတွေ့ပါ။
 “ခဏ ခဏ လှည့်ကြည့်လို့ ခေါင်းတွေမူးနေပါဦး
 မယ် မညှိုးရယ်၊ နင် နားဦး၊ ငါရှာပေးမယ်”
 ဘွဲ့ယူဖို့ရောက်လာသည့် ခင်အေးမာက ဝိုင်းရှာပေး
 သည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနား စခဲ့ပြီ။

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးစက် ရောက်မလာပေ။
 “မညှိုး... မငိုနဲ့လေဟာ၊ နင်ကလည်း သူလာမှာပါ၊
 မိတ်ကပ်တွေ ပျက်ကုန်ဦးမယ်”
 မညှိုး ခေါင်းလေးခါ၍ အင့်ခနဲ ရှိုက်သည်။
 မိုးစက်အကြောင်းကို သူမ အသိဆုံး...
 “နင့်ဘဝလေးကို သန့်သန့်စင်စင် လှလှပပလေးပဲ
 ငါက မြင်ချင်တာ”
 ဟု ခဏခဏ ပြောတတ်တဲ့ မိုးစက်...
 သီလဝါက အရှက်ခွဲမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားသဖြင့်
 အသည်းကို အရက်နဲ့စိမ်၍ ကွယ်ရာမှာ လောင်မြိုက်ခံနေခဲ့
 တဲ့ မိုးစက်...
 ဒီနေ့ရောက်လာပါမည်ကို ဘယ်သူအာမခံမလဲ...
 ရက်စက်တယ် မိုးစက်ရယ်...
 နင်ပေးတဲ့ သိက္ခာတွေ၊ ပညာတွေ...
 ဒါတွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ငါ နှလုံးကွဲသေအောင် နင်
 လုပ်မလို့လားဟင်...
 မညှိုး ရင်ထဲမှာ စူးရှနာကျင်လာကာ ခေါင်းတွေထဲမှာ
 မူးနောက်လာ၏။
 “ဟယ်... မညှိုး၊ ထလေ... ဟိုမှာ ခေါ်နေပြီ”
 “ဟင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟိုမှာ နင့်ကို ခေါ်နေပြီ၊ သွား”

မညှိုး...

စင်မြင့်ထက်က ကြေညာသံကြားမှ စိတ်က နှလုံးအိမ်
မှာ ပြန်၍ပူးကပ်လာသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့”

ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသည့် ကိုယ်လေးကို ခင်အေးမာက
ကမန်းကတန်း လှမ်းကိုင်ကာ မိုးရိမ်မကင်း ကြည့်နေသည်။

မညှိုးနောက်ဘက် ပရိသတ်များရှိရာနှင့် ဝင်ပေါက်ဆီ
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

နင်ပေးတဲ့ပညာတွေနဲ့ ငါဘွဲ့ယူတာကိုတောင် လာ
ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား မိုးစက်ရယ်...

ဘွဲ့ရလက်မှတ်ကိုကိုင်၍ ဆင်းသက်လာခဲ့သည့်
ကိုယ်ဟာ လေထဲမှာ လွင့်မျောနေတဲ့အတိုင်း...

“တောက်”

အရေးထဲ ကားက ဘာဖြစ်မှန်းမသိ...

ကားပေါ်ကဆင်း၍ အားလုံးလှောင်ချကာ မိုးစက်
စိတ်စောစွာ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

နောက်ကျနေပြီဆိုသောအခါနှင့် လူတွေကို ရှောင်ရှား
နေရတာ တော်တော်စိတ်မရှည်ချင်...

မညှိုးက အားငယ်တတ်သည်။

ဟိုဟိုဒီဒီတွေ တွေးပြီး အားငယ်နေရှာရောမည်။

တကယ်ဆို မညှိုးနဲ့သူဟာ တစ်လောကလုံး ပြေး
ကြည့်လို့မှ ဆွေမျိုးညာတိ တစ်ယောက်မှမရှိကြတဲ့သူတွေ။

ဒီအချိန်မှာ မညှိုးအတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပေးဖို့ သူ
ရှိနေမှ ဖြစ်မှာပါ။

ထားရအဖြစ်လာတာပါ မညှိုးရယ်...

ငါလေ ဓာတ်ပုံတွေရှိပေးဖို့မဟုတ်ဘူး။ နင့်ဘေးမှာ

ထားရရှိနေပေးဖို့ လာတာပါ။

ဘွဲ့ယူပြီးတာနဲ့ နင်နဲ့ငါ ရုံးမှာ လက်မှတ်သွားထိုးမယ်။

နောက်နေ့ဆိုတာကို သူ လုံးဝမယုံတော့ပါ။

မညှိုးနဲ့ ဒီတစ်ခါ ထပ်ဝေးရဖို့ကို တွေးပင်မတွေးရဲ

တော့ပေ။

တရားတယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်... မတရားဘူးပဲဖြစ်ဖြစ် သူ

မညှိုးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် သိမ်းပိုက်မှဖြစ်မည်။

မညှိုးကို ဒီနေ့ပဲ သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မည့်အဖြစ်

ကြောင့် အပျော်လွန်နေသော နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ်

ခုန်နေသည်။

ဘွဲ့ဝတ်စုံလေးနှင့် မျှော်လင့်နေရှာမည့် မညှိုးမျက်နှာ

လေးကို မြင်ယောင်ကာ သူ ပြေးနှုန်းကို ပိုမြှင့်၏။

ဆေးတက္ကသိုလ်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။

ကားလွတ်ပြီထင်သည်နှင့် လမ်းကို တအားပြေးကူး

သည်။ သို့သော်...

စိတ်စောတုန်ယင်နေသော ခြေထောက်တို့က လမ်း

လယ်ခေါင်ကျမှ ခွေခေါက်ညွတ်ကျသွား၏။

“အီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အား”

“ဟာ... လူတိုက်မိပြီ”

အေးခနဲ မြောက်တက်ပြီး ဗေတရာလမ်းပေါ် ဘိုင်းခနဲ

ပြန်အကျမှာ သူ့မျက်ဝန်းများသည် မှိတ်ကျမသွားခဲ့ဘဲ...

“မညှိုး”

နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ခတ်သွားသည်တွင်...

သုဗ္ဗမ

သုတိန္ဒရီယောဂ်နှင့် ပတ်သက်၍

၂၃၅

ဆတ်ခနဲ တိုးလိုက်သော မညှိုးရဲ့လက်ညှိုးလေးဟာ
ဦးတည်ရာမဲ့သွားသည်။

မိုးစက် ဘယ်ရောက်သွားပါသနည်း။

မိုးစက် နဲ့သာရောင် စပျစ်ကလေးနှင့် သူမ အသေ
အချာ မြင်လိုက်တာဖြစ်သည်။

နားနားလေးက ကပ်ခေါ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့
မိုးစက်က အဝင်ပေါက်နားက လူတွေကြားထဲမှာ...

ခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...

“မိုးစက်”

မညှိုး အတင်းပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မိုးစက်”

ပါးစပ်မှ လှမ်းခေါ်ရင်း လူတွေကို တိုးတိုက်ကာ
ဖွတ်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်မှ ခင်အေးမာ ဘာမှလည်းမတွေ့ဘဲ
ရောယောင်တိုးလိုက်ရင်း မညှိုးကို လိုက်ဆွဲနေရသည်။

“ဘယ်မှာလဲ မညှိုးရယ်... နင် တမ်းတနေလို့ စိတ်
ထင်တာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ တကယ်ဝင်လာတာ”

မညှိုး မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“သူ... သူ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ထွက်သွားတာလဲ”

စိတ်ထဲမှာ လောင်မြိုက်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မငိုပါနဲ့ မညှိုးရယ်... တိတ်... တိတ်... လာ...”

အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတော့ ရိုက်လိုက်နော်”

“ဟင့်အင်း”

မညှိုး ပေကပ်နေသည်။

ဒီဘွဲ့ကိုယူပြီး အမှတ်တရဖြစ်နေရတာက နှလုံးသားနဲ့
လဲယူလိုက်ခြင်း မဟုတ်လား။

အမှတ်တရလည်း မဖြစ်စေချင်တော့။

“မညှိုး”

“ဟင့်... မိုးစက်”

မညှိုး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဟယ်... ဟိုမှာ...”

“ဟင့်... လာပြီလား၊ မိုးစက်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

အရက်တွေ အခန်းအောင်း တအားသောက်ပြီး မိုးစက်
များ တစ်ခုခုဖြစ်လေသလား...

“အေးရယ်... သူ တကယ်ရောက်လာတာပါ။ သူ
ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ခက်တာပဲ မညှိုးရယ်.... လူတွေကြည့်ကုန်ပြီ
ဟယ်”

“ဟာ.... ဟိုနားမှာ ကားတိုက်တာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ လူတွေကို အံ့ခဲနေတာပဲ”

မညှိုး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

တမ်းတတိုင်း ဆက်သွယ်တတ်သော စိတ်ရဲ့တန်ခိုး

ကြောင့် သွေးတို့က ဖျင်းခနဲ ဖြစ်လေသည်။

“သွားကြည့်ရအောင်”

“အို... မကြည့်ရဲပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ မညှိုး
ရယ်”

မညှိုး ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။

ခေါင်းမှာ စွပ်အုပ်ထားသည့် ဘွဲ့အုပ်ဆောင်းကို
အတင်းဆွဲချွတ်ကာ ခင်အေးမာလက်ထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ အို... ဟဲ့... မညှိုး၊ နေဦး”

ပြေးလိုက်ရပြန်ပြီ။

မညှိုး ရင်ဆွဲပြုတ်ကျကာ ဆံပင်တွေ ပြေကျကုန်၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုက ဖိစီးနေကာ သရဲပူးနေသလို
စိတ်က ကိုယ်ထဲမှာမရှိတဲ့အတိုင်း...

“ဟ”

“အို”

လူတွေကို အတင်းဖြဲခွဲကာ မညှိုး ရှေ့ရောက်အောင်
တိုးသည်။

ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသော မိုးစက်ရဲ့အပြုံး
မျက်နှာက သူမရဲ့နှလုံးကို ဒဏ်ရာထင်စေပြီ ဖြစ်၏။

“နေကြပါဦးရှင်”

ကားပေါ် ပွေတင်အံ့ဆဲဆဲ လူတွေကြားထဲက လူနာကို
မညှိုး အတင်းတိုးကြည့်လိုက်သည်။

“အမလေး”

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မိုးစက်... မိုးစက်”

အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် မိုးစက်ရဲ့ခြေထောက်ပိုင်းကို
သူမ အတွင်းဆွဲထားသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ လူနာမသေသေးဘူး၊ ဆေးရုံပို့ရ
မှာ”

“ဟင့်အင်း... ခဏလေး ကြည့်ပါရစေရှင်”

“ပြလိုက်ပါကွာ၊ လူနာက လမ်းတင်သေမှာပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြလိုက်ပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတွေကြားမှာ မိုးစက်
မညှိုး ရင်ခွင်ထဲရောက်လာသည်။

“မိုးစက်ရယ်... နင်... နင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒါ
ငါ့ဆီကိုလာရင်းဖြစ်တာ၊ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ မိုးစက်...
မိုးစက်”

မညှိုး တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မိုးစက်ရဲ့မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံးမှာ ချင်းချင်းနီနေသော သွေးတွေကို လက်ဖဝါးနှင့်
ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။

“မိုးစက်... မညှိုးလေ... မညှိုး နင့်နားရောက်နေပြီ၊
မိုးစက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး မိုးစက်ရယ်”

တတွတ်တွတ်ခေါ်သံများ မတိတ်နိုင်သလို မိုးစက်ရဲ့
မျက်ခွံတွေ လှုပ်ခတ်လာသည်။

“မိုးစက်... ဟုတ်ပြီ၊ ဖွင့်ပါဦး... မျက်လုံးဖွင့်ပါ
မိုးစက်ရယ်”

မညှိုးရင်ထဲမှာ ထိုးအောင့်လာသည်။

မိုးစက်ရဲ့မျက်နှာဟာ နီးလာလိုက်... ဝေးသွား
လိုက်...

မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း မညှိုး အံ့ကြိတ်ထား
၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

သုန္ဒရီနိယောဂနှင့် ပတ်သက်၍

“မိုးစက်”

“မညှိုး”

“မိုးစက်... နင်... နင်...”

ထပ်၍စီးကျလာသော သွေးတွေကို ပင့်သုတ်ပေးရင်း
ညှိုးခေါင်းလေး စိုက်ခနဲကျသည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်း ပြန်မတ်ကာ မိုးစက်မျက်နှာကို တယုတယ
ပွတ်သပ်နေရင်း သူ ငါ့ကိုထားခဲ့တော့မည်ဆိုသည့် အသိက
ခက်ဆိုးဝါးစွာ...

“မ...ညှိုး”

“ဟင်”

“ငါ... ငါ... နင့်ကို လက်ထပ်...”

“အို”

ဒါ တကယ်ပဲလား။ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့လား
မိုးစက်ရယ်...

မညှိုးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျလျက် နှုတ်
ခမ်းလေးတွေ ပြုံးသွားသည်။

မိုးစက်လက်တွေ လှုပ်ရှားလာကာ မညှိုးလက်ကလေး
ကို ဆုပ်ကိုင်၍...

“ဒီက... အ... အား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မိုးစက်”

မညှိုးမျက်လုံးတွေ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

မသေရဘူး... မိုးစက် မသေရဘူး...

မိုးစက်နဲ့ငါ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရဦးမှာ။

စိတ်တို့က ဟိုရောက် ဒီရောက်... သေဆုံးခြင်းဆို
သော မိုးစက်ရဲ့အသက်ကလေးကို ဘယ်မှာလိုက်၍ အုပ်ဖမ်း
ရမှန်းမသိ...

“မ... ညှိုး... ငါ... တို့... ဒီနေ့... လက်...
ထပ်... မယ်...”

“အင်း... လက်ထပ်မယ် မိုးစက်၊ ငါလေ...”

မညှိုးမျက်နှာလေး တစ်ချက်မော့သွားသည်။

ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ငိုက်ကျလာ၏။

နောက်တော့ မိုးစက်ရဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ညင်သာစွာ
ဖေးကပ်လျက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

“မညှိုး... မညှိုး... ရယ်...”

သူ သိလိုက်ပြီ။

မညှိုး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သတိလစ်သွားတာ မဟုတ်ပါ။

မညှိုးရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ ဖက်ထားလိုက်သည်။

နင်နဲ့ငါ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ အတူရှိနေမယ်

မညှိုး...

“မညှိုးရေ... သူငယ်ချင်း”

ငေးကြောင်ရပ်ကြည့်နေခဲ့သော ခင်အေးမာ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်သွားမည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့ပါချေ။

ခုတော့...

အချစ်ကြီးလွန်းတဲ့ မညှိုးတစ်ယောက် လောကကြီးကို
ထားဝရ စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီတဲ့။

“သနားပါတယ်ကွာ၊ ချစ်သူတွေထင်တယ်”

“နှစ်ယောက်လုံး ပွဲချင်းပြီးပဲ”

“ကောင်လေးက ကောင်မလေး ဘွဲ့ယူတဲ့ဆီလာတာ
ကွ”

“ကောင်မလေးက ဆိုပြီးသေတာ”

ခင်အေးမာရဲ့မျက်ရည်စက်တွေ မညှိုးရဲ့ ဘွဲ့အုပ်
ဆောင်းလေးပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်း ‘ခနဲဆင်း နှုတ်ဆက်နေကြ
သည်။

ဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရယ်...

တကယ်ဆို မညှိုးပန်းကလေးနဲ့ မိုးစက်ပွင့်ဟာ အတူရှိ
နေသင့်တဲ့ အရာပါ။

ငါ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်လေရာဘဝဆက်တိုင်း ဒီလို
အဖြစ်မျိုးမှ ဝေးပါစေ...

ချစ်သူနှစ်ယောက် တမလွန်မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ယုံစည်း

၂၄၂

ညောင်မ

နိုင်ကြပါစေကွယ်...

ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ဟာ ပင်လယ်ကြီးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...
ကိုယ်ဟာ လှိုင်းကလေးဖြစ်ပါရစေ...

ညောင်မ

“စင်တင်ကလောင်ရှင်များ” မွေးဖွားရာ

သစ္စာမွန်စာပေ

ပု

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

ပျော်

အပိုးထိုက်အပိုးတန်

(အချစ်မေတ္တာဘွဲ့လုံးချင်းသန့်သန့်)

ရွှေသစ်

ဧနာကဆုံးနာရီ

(အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

အိပ်ယာပိုင်

ဧနာကြိုးမဲ့နှလုံးသားရုပ်ကြွင်း

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

မိုးထက်

ပျားရည်လမင်း

(လျှို့ဝှက်စွန့်စားခန်းဝတ္ထုသစ်)

ဆက်တိုက်ထွက်လာပါမည်။